

BURMESE
CLASSIC
COM

နန္ဒကျော်သူ

ဧရာပျော်ဗျို

ဝ ဝိ အ င် : စိန္တ ဧရာ င် ကံ :

ပထမပိုင်း

နန္ဒကျော်သူ

ရေပျော်ဖျံ

BURMESE
CLASSIC

com

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

ရေဖျံဂိုဏ်း

ညဦးစိုင်းကတည်းက လောင်ကျွမ်းခဲ့သော မီးတောက်များ
သည် ယခုထက်တိုင် မငြိမ်းသေးပါ။

ညက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ငါးလုံးတိတိ မီးလောင်ကျွမ်း
ခြင်းခံလိုက်ရသည်။

မတော်တဆ လောင်ကျွမ်းခြင်း မဟုတ်ပါ။

လူယုတ်မာ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသားများက ရှို့၍ လောင်ကျွမ်းရ
ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

လူယုတ်မာ ဒုစရိုက်သမားများမှာ အခြားမဟုတ်။

ပင်လယ်ဓားပြများပင် ဖြစ်လေသည်။

ရေဖျံဂိုဏ်း...။

ရေဖျံဂိုဏ်းသည် နာမည်ကျော်ကြားသော ပင်လယ်ဓားပြ
ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပင်လယ်၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကျက်စားနေသော
ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းဟုဆိုပါက မမှားပါ။

၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရေဖျံစားသမားဘွဲ့ရ ချန်းထီသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်း
ကြုတ်သော စားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် အလွန်ရက်စက်ကောက်ကျစ်သော စားပြိုက်ဇာတ်
ချုပ်ကြီးဖြစ်လာပြန်သောအခါ လူအတော်များများသည် သူ့ကြောင့်
ပင် အတော်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရလေသည်။

ပင်လယ်ထဲတွင် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်ဖြင့် သွားလာ
နေသော လှေများ၊ သမ္ဗန်များကို ဒုက္ခပေးရုံသာမက ပင်လယ်ကမ်း
စပ်နှင့် နီးသော ကျေးရွာကြီးများကိုပါ သူသည် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးနေ
တော့သည်။

ညက သဲသောင်ကျေးရွာကို ဝင်ရောက်စားပြတိုက်သွား
သည်။ ပစ္စည်းယူသွားသည်။ လူသတ်သွားသည်။

မကျေနပ်သောအိမ်များကို မီးရှို့သွားသည်။

ထို့ပြင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွား
လေသည်။

မီးများက တငွေငွေ လောင်ကျွမ်းနေသော်လည်း ရွာလူကြီး
စုဖုံး၏အိမ်ဂေဟာတွင် လူများစုဝေးနေကြသည်။

ရွာသူကြီးစုဖုံး၏မျက်နှာတွင် ကြေကွဲမှု၊ ဝမ်းနည်းမှု၊ ခံပြင်း
မှုများသည် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

သူသည် မိမိဂေဟာသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာသောလူများကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ချို့မှာ ငိုယိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့အတူ ရွာသူကြီးစုဖုံး၏မျက်နှာတွင်လည်း မျက်ရည်များ

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖ ၇

ပြည်လျှံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုပြယုဂ်များသည် ရေဖျံဂိုဏ်းမှ ရက်စက်သွားသော ပြ
ယုဂ်များပင်ဖြစ်သည်။

ရွာသူကြီးစုဖုံးသည် ဝမ်းနည်းမှုများကို ထိန်းချုပ်၍ မျက်
ရည်စုများကို မသိမသာသုတ်လိုက်သည်။

ရပ်ရွာလူကြီးတစ်ယောက်သည် မိမိရပ်ရွာ၏ ကောင်းကျိုး
ဆိုးကျိုးကို တာဝန်ရှိနေသည်။

သူသည် ကျေးရွာမှလူများကို ခေါ်ဆောင်စုဝေးပြီး ညက
ကိစ္စကို တိုင်ပင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ရှေ့တွင်ထိုင်နေကြသော ရပ်ရွာထဲမှ အသက်ကြီး
သောလူအချို့၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက အားလုံးကြားလောက်သောအသံဖြင့်
ပြောလိုက်လေသည်။

“ညကကိစ္စကတော့ အားလုံးသိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်းပဲ ထူးထူး
ထွေထွေ ပြောနေစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ကျုပ်အိမ်ကအစ တစ်ရွာလုံး
လူယက်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ရွာသားများသည် စုဖုံး၏စကားကို နားစွင့်နေကြသည်။

စုဖုံးက ဆက်၍...

“ခါတိုင်းခါတိုင်းတွေမှာ သည်လောက်အထိ အခြေအနေ
မဆိုးပေမယ့် အခုတစ်ကြိမ်မှာ မိသားစုတွေကိုပါ သတ်သွားတဲ့အပြင်
အိမ်တွေကိုပါ မီးရှို့ပြီး လူပါဖမ်းသွားတယ်ဆိုတော့ အတော်ကိုပဲ
ဆိုးရွားနေပါတယ်။ ဒီတော့ အခုရောက်ရှိလာတဲ့ လူကြီးတွေတော့

၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လိုအကြံဉာဏ်များ ပေးချင်ပါသလဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရပ်ရွာအကြီးအကဲ တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်နဲ့ မတန်တော့ဘူးလို့ ထင်မြင်မိတဲ့ အတွက်ကြောင့် နုတ်ထွက်ပေးပျံ့မယ်”

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သည့် စုဖုံးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် လူငယ်တစ်ယောက်က ထ၍...

“ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျား လူကြီးလုပ်နေလို့လည်း ဘာမှ မထူးပါဘူး”

ဟု ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ရာ ရွာသားအချို့မှာ တီးတိုးစကားများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ် အသက် အတော်ကြီးပြီဖြစ်သည့် ကျေးရွာဘုရားကျောင်းမှ ဘုရားလူကြီးတစ်ဦးက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး စောစောကပြောသည့် လူငယ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“နေကြပါဦးလေ၊ လူငယ်တွေက စိတ်မြန်လက်မြန်နဲ့ နုတ်လူကြီးတွေကို မပြောသင့်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ရွာတွေ ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့နိမ့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ရွာသားတွေမှာ တစ်ယောက်မှ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ ရွာသူကြီးစုဖုံးအပေါ် ဘယ်လိုအပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်သလဲ”

ဘုရားလူကြီး အဘိုးအိုက စောစောကလူငယ်ကို မေးလိုက်သောအခါ လူငယ်သည် ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောသေးဘဲ အတန်ကြာမှ...

“ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ ရပ်ရွာလုံခြုံရေးဟာ ရပ်ရွာ

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၉

အကြီးအကဲအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်၊ ဒီဓားပြတွေရန်ကို နှိမ်နင်းဖို့ဆိုတာ ရပ်ရွာအကြီးအကဲပေါ်မှာ တာဝန်ရှိတဲ့အတွက် သူလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေကို မလုပ်ထားလို့ ဓားပြတွေ ဝင်ရောက်ရမ်းကားတာလို့ ထင်ပါတယ်”

လူငယ်က သူ့အမြင်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားပင် တင်ပြလိုက်သည်။

လူအတော်များများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

စုဖုံးက ထိုငယ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်ရင်ပြောတာ မဆိုးပါဘူး၊ မောင်ရင်က ဒီကျေးရွာကို ရောက်တာ မကြာသေးဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ထိုလူငယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်တာ သုံးလေးလပဲရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် တင်ပြချက်တွေက မှားနေလို့လား”

ဘုံကျောင်းလူကြီး အဘိုးအိုက...

“အင်း မင်းပြောတာ မမှားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းအားမလည်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ထိုလူငယ်သည် ဘုံကျောင်းလူကြီး အဘိုးအိုကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြောမှားဆိုမှားရှိရင်လည်း အညစ်ပါခင်ဗျာ”

၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အဘိုးအိုက...

“ဒီလိုကွ၊ တိုတိုနဲ့လိုရင်းပြောရရင် တို့ကျေးရွာတွေဟာ ဘုရင့်အာဏာစက်နဲ့ အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးနေတယ်၊ အင်မတန်ခေါင်လွန်းတဲ့ဒေသ ဆိုတာကတော့ မင်းသိပါလိမ့်မယ်”

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘုံကျောင်းလူကြီးက ဆက်၍...

“ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ဒီရွာသားတွေက ဓားပြတွေကို တည့်အောင်ပေါင်းနေရတယ်၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ ငွေကြေးကို ရပ်ရွာက စုပြီးပေးနေရတယ်၊ ဒါမှလည်း အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ကိုင်စားသောက်လို့ရတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေခဲ့တယ်”

လူငယ်က...

“ဒါဖြင့် ညက...”

ဘုံကျောင်းလူကြီးက လက်ကာ၍...

“နေဦး၊ ကျုပ် စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး၊ ကျုပ်တို့က အဲဒီလိုလုပ်ထားပေမယ့် သူထင်းမိသားစုက သိုင်းသမားတစ်မျိုးကို ငှားထားတယ်၊ ဓားပြတိုက်ရင် ပြန်လည်ခုခံမယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ပေါ့၊ အဲ ဓားပြတွေ ဝင်လာတဲ့အခါ သူတို့လူတွေက တိုက်ခိုက်တဲ့အတွက် ဓားပြတွေဟာ ဒေါသဖြစ်ပြီး သူထင်းတို့မိသားစုကို သတ်ဖြတ်တဲ့အပြင် အိမ်တွေကိုလည်း မီးရှို့သွားသေးတယ်၊ နောက်ဆုံး သူထင်းရဲ့သမီးလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးသွားကြတယ်၊ ဒါဆိုရင် မောင်ရင် သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ”

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖

လူငယ်သည် တစ်ချက် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

ထိုလူငယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိပုံရလေသည်။ လူငယ်က...

“အမှန်တော့ သူထင်းတို့ မိသားစုလုပ်ရပ်က မှန်ပါတယ်၊ သူတို့ကလည်း ကျေးရွာတစ်ခုလုံးက ညီညွတ်ကြမယ်ဆိုရင် ဒီဓားပြအန္တရာယ်ကို တွန်းလှန်နိုင်ပါတယ်”

ဘုံကျောင်းလူကြီးက ပြီးလိုက်သည်။

“မောင်ရင်က ကျေးရွာအပေါ် စေတနာထားပြီးပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့မှာ ဆောင်ရွက်တာ သိပ်ခက်ခဲပါတယ်၊ ကျုပ် တစ်ခုမေးပါရစေ၊ ဒီအနီးအနားမှာရှိတဲ့ ကျေးရွာတွေ ဓားပြအန္တရာယ်က ကင်းရှင်းအောင် မောင်ရင်က ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ့မလား”

ဘုံကျောင်းလူကြီး၏ မေးခွန်းကြောင့် ရွာသားများအားလုံးသည် လူငယ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လူငယ် အတန်ကြာအောင် ငေးငိုင်းသွားသည်။

ပြီးနောက် လူငယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍...

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ဟုပြောဆိုကာ ရွာလူကြီးအိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သဲသောင်ကျေးရွာသည် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများနှင့်အတူ
အလွန်စည်ကားသည့် ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

မြို့ကလေးတစ်မြို့ကဲ့သို့ပင် စည်ကားလှသည်။

သဲသောင်ကျေးရွာနှင့် သုံးမိုင်ခန့်အကွာတွင်လည်း ရေပြာ
ကျေးရွာတစ်ရွာ ရှိသေးသည်။ ထိုရွာသည်လည်း သဲသောင်ကျေး
ရွာကဲ့သို့ပင် စည်ကားသည်။

မြို့တော်ကြီးနှင့် အလှမ်းကွာသော်လည်း ထိုကျေးရွာများ
သည် စီးပွားရေး အချက်အချာကျလှပေသည်။

ပင်လယ်ပြင်နှင့် နီးသောကြောင့် ရေလုပ်သား အများအ
ပြားနေထိုင်သည်။

ထို့ပြင် ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးသူ၊ တောင်ယာသမားများကြောင့်
သီးနှံမျိုးစုံ ထွက်ရှိသောဒေသလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ အများအပြားရှိလေသည်။

မြို့ကြီးများမှ လှည်းများ၊ မြင်းများ၊ လားများဖြင့် ထိုကျေး
ရွာများမှ ထွက်ကုန်ဖြစ်သော ကုန်စိမ်းများ၊ သားငါးနှင့် ငါးခြောက်
များ လာရောက်ဝယ်ယူကြသည့်သူများမှာ မနည်းပေ။

အချို့ကလည်း မိမိတို့ ဥယျာဉ်ခြံမှထွက်သော သီးနှံများကို
မြို့ကြီးများအထိ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားရောက်ရောင်းချကြသည်။

ထိုဈေးသည်များထဲတွင် ချယ်ရီဟူသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၃

ချယ်ရီသည် အသက်ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

သူမသည် အဘိုးအဘွားနှင့် အတူနေထိုင်ပြီး ဥယျာဉ်ခြံမှ
ထွက်သော သစ်သီးဝလံများကို မြို့သို့သွားရောက် ရောင်းချလေ
သည်။

သူမသည် မြို့သို့သွားရသောခရီးမှာ မြင်းလှည်းနှင့်သွားရ
သည့်တိုင်အောင် တစ်နေကုန်သွားရသော ခရီးဖြစ်လေသည်။

လမ်းခရီးတွင် လူသွားလူလာ များစွာရှိသော်လည်း လူရှုပ်
လူဖွေများက ပေါများလှပေသည်။

သူမ၏မြင်းလှည်းသည် လမ်းခရီးတစ်ဝက်သို့ ရောက်ရှိ
သည့်အခါတွင် ရပ်တန့်အနားယူလိုက်လေသည်။

ထိုနေရာသည် ခရီးသွားဈေးသည်များ အနားယူသည့်
စခန်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

မုန့်ပဲသားရေစာဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်စသည်ဖြင့်
ဈေးဆိုင်များ တည်ရှိသည့်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီသည် မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီးသည်နှင့် စား
သောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

သူမသည် အဆာပြေစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ခရီးဆက်ရန်
မြင်းလှည်းသို့ ပြန်လာသောအခါ ပြဿနာတစ်ခုနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ
ကြုံတွေ့ရလေတော့သည်။

လူသုံးယောက်သည် သူမ ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ရာ
ထားသည့် မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ကပ်သီးကပ်သပ် တက်ရောက်ထိုင်
နေကြသည်။

၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချယ်ရီက ထိုလူသုံးယောက်ကို အံ့သြစွာကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်တို့က...”

သူမက လက်ညှိုးထိုး၍ပြောစဉ် လူတစ်ယောက်က ခေါင်း

ညိတ်၍...

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမလေး၊ အစ်ကိုတို့က မြို့ကို မြင်းလှည်း

ကြိုလိုက်စီးတာပါ”

ထိုလူသုံးယောက်မှာ အရက်မူးနေပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက ပြုံးပြလိုက်ပြီး အေးဆေးစွာဖြင့်...

“ကျွန်မ မြင်းလှည်းက ကုန်တွေနဲ့ပြည့်ကျပ်နေတာပဲရှင်၊

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်တို့စီးလို့ရမှာလဲ၊ တခြားလှည်းကြိုနဲ့လိုက်ပါ”

လူသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ပြီး ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

တစ်ယောက်က....

“မဖြစ်ဘူး ညီမလေးရယ်၊ ကျုပ်တို့က ညီမလေးရဲ့လှည်း

နဲ့ပဲ လိုက်ချင်တာပါ၊ မဟုတ်ဘူးလားကွာ”

ထိုလူကပြောရင်း သူ့အပေါင်းအသင်းနှစ်ယောက်ကို လှည့်

၍မေးလိုက်သေးသည်။

ချယ်ရီသည် ဒေါသဖြစ်လာသဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်ထားလိုက်

လေသည်။

သို့သော်လည်း သူမသည် ဒေါသကို မျှီသိပ်၍...

“ကျွန်မရဲ့မြင်းလှည်းကလည်း မကောင်းဘူး အစ်ကိုတို့ရဲ့

ဒါကြောင့် ပြောနေတာပါ”

ရှေ့ပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၅

“ရပါတယ်၊ မြင်းလှည်းကျိုးသွားရင်လည်း အစ်ကိုတို့က

ပစ္စည်းတွေကော ညီမကိုပါ ထမ်းခေါ်သွားမှာပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား

သူမသည် မည်သူ့ကို အကူအညီတောင်းရပါမည်နည်းဟု

စားသောက်ဆိုင်များကို လှည့်ကြည့်မိပါသော်လည်း မည်သူတစ်ဦး

တစ်ယောက်မျှ မိမိတို့ကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်

သူမက စိတ်ပျက်နေစဉ် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ဘော

တွင် ထင်းပေါက်ရင်းမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး သူ၏ပုဆိန်ကိုကိုင်ကာ မြင်

လှည်းအနီးသို့ လျှောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်

သည်။

ချယ်ရီမှာ ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားမိသော်လည်း သေသေ

ချာချာကြည့်လိုက်သောအခါ စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

လူငယ်မှာ အသက်ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သည့်အပြင် ခွန်အာ

ဗလကလည်း မရှိသဖြင့် ပိန်ပိန်သေးသေးလေးဖြစ်နေသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်မှ လူသုံးယောက်ထဲက အသေးဆုံးလူတစ်

ယောက်နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင်ပင် ဆိတ်နုနှင့်ကျွဲလိုကွာခြင်းနေသော

ကြောင့် ဘယ်လိုမှ အားကိုးရမည် မဟုတ်သည်ကို သိရှိလိုက်သည်

သို့သော် လူငယ်ပိန်သေးသေးသည် မြင်းလှည်းပေါ်တွင်

မခန့်လေးစားလုပ်နေသော လူသုံးယောက်ကို စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်

လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့က လွန်တာပေါ့ဗျာ၊ မြင်းလှည်းပေါ်မှာ အသိ

အနံ့တွေက အပြည့်အသိပ်တင်ထားတာ၊ ခင်ဗျားတို့က အသိလိုလုပ်

၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြီးစီးသွားမှာလဲ”

မြင်းလည်းပေါ်မှ လူသုံးယောက်သည် ထင်းပေါက်သမား လူပိန်ပိန်လေးကိုကြည့်၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။

တစ်ယောက်က မြင်းလည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ထင်း ပေါက်သမားလူငယ်၏ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ သူနဲ့မင်း ဘာတော်လို့လဲ”

ထင်းပေါက်သမားလေးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှ မတော်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က အနိုင်ကျင့် နေတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ”

မြင်းလည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသောသူသည် တစ်ချက်ရယ် မော၍ ထင်းပေါက်သမား၏ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက်ဆောင့်တွန်းလိုက် သည်။

“မင်းက မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့”

သူသည် စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သူ စကားကို ဆက်မပြောနိုင်ခြင်းမှာ တွန်းလိုက်သောသူ ၏လက်သည် ထင်းပေါက်သမားလေးအဖို့ လုံးဝယိမ်းယိုင်မသွားဘဲ အုတ်နံရံတစ်ခုကို တွန်းလိုက်မိသည့်အလား၊ သို့မဟုတ် သစ်ပင်တစ် ပင်ကို တွန်းလိုက်မိသည့်အလား ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် တစ်ချက်တွေ့၍ကြည့်ကာ...

“ဪ...မင်းက အတွင်းအားကောင်းတဲ့ သိုင်းသမားတစ် ယောက်နဲ့တူတယ်၊ ဒါဆိုလည်း ပညာချင်း နည်းနည်းလောက် ဖလှယ်ကြည့်ရအောင်”

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၇

ထိုလူသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ၏လက်နှစ်ဘက်ကို ကြက် ခြေခတ်သဏ္ဌာန် ယှက်၍အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

ထင်းပေါက်သမားက သူ၏လက်ထဲမှ ပုဆိန်ကို ဘေးသို့အ သာ ပစ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းလည်းပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်လိုက် လေသည်။

“တစ်ယောက်ချင်း မတိုက်ချင်ဘူး၊ သုံးယောက်စလုံးကို တပြိုင်တည်း တိုက်ချင်လယ်”

မြင်းလည်းပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက် နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ပြိုင်တူခုန်ဆင်း၍ သုံးယောက်စလုံး ထင်းပေါက် သမားကိုကြည့်၍ ဟားတိုက်ရယ်မောနေကြသည်။

ချယ်ရီသည် ယခုအခါ သူ၏မြင်းလည်းကို ထွက်ခွာသွား၍ ရပြီဖြစ်သော်လည်း မိမိဘက်က ဝင်ရောက်ပြောပေးနေသော လူ ငယ်အတွက် စိုးရိမ်သောကြောင့် ရပ်တန့်ကြည့်နေလေသည်။

လူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“နေစမ်းပါဦး ငါ့ညီရ၊ မင်းက သိုင်းသမားတစ်ယောက်လား ထင်းပေါက်သမားလား”

ထင်းပေါက်သမားက...

“ကျုပ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ က ပညာချင်း ဖလှယ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ စမ်းကြည့်ပေါ့” သူက ထိုကဲ့သို့ပြောနေစဉ် လူသုံးယောက်အနက်မှ တစ်

၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ယောက်က သူ၏ ညာခြေထောက်ဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ပတ်၍ကန်ထည့်လိုက်သည်။

ထင်းပေါက်သမားလေးသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်ရောက်လာသော ခြေထောက်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် လေထဲတွင် တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းလိုက်ရာ...

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ထိုအသံနှင့်အတူ သုံးယောက်လုံး မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

ယခုအခါ ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်သူအချို့မှာ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် အနားသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကာ အံ့သြငေးမောကြည့်ရှုနေကြလေတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၉

အချို့သော ဈေးရောင်းဈေးဝယ်နှင့် ခရီးသွားလာသူများသည် ထင်းပေါက်သမားလေးကို သိနေကြသည်။

ထိုလူငယ်၏အမည်မှာ ကျန်းဖိုးဖြစ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်တွင် ထင်းခွဲရေခပ်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

ကျန်းဖိုးအား သူ၏ဆိုင်ရှင်ကအစ အခြားသိသူများအားလုံးက အထင်မကြီးကြပါ။

ကျန်းဖိုးသည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပိန်ပိန်ပါးပါးကလေးနှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ အလုပ်လုပ်နေသည့် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်သာ သိထားကြသည်။

ယခု ထိုလူငယ်ကလေးက သူ့ထက် ခန္ဓာကိုယ် ကြီးမားသည့်အပြင် သိုင်းလောက၌ နာမည်ရနေသောလူသုံးယောက်ကို တဖြိုင်နက်တည်း လဲကျသွားအောင်ပြုလုပ်နိုင်သဖြင့် အံ့သြနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

လူသုံးယောက်အနက်မှ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူသည် ပြန်လည်လူးလဲထကာ ကျန်းဖိုးအား တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုပါ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကျန်းဖိုး၏နေရာအနံ့သို့ ထိုးစိုက်တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျန်းဖိုးက ထိုသူ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်သော်လည်း သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်ဟန်မပြဘဲ ဣန္ဒြေရရပင် ရှောင်တိမ်းပြီးမှ တစ်ချက်တွင် သူ၏လက်သီးတစ်လုံးသည် ဓားကိုင့်လူ၏မေးရိုးတည့်တည့်သို့ ဝင်ရောက်သွားရာ...

“ခွပ်”

၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ထိုလူမှာ ဖင်ထိုင်လျက်သားလဲကျ
သွားပြန်သည်။

ထိုသူသည် ကုန်း၍ပြန်ထပြန်သည်။

သို့သော် သူသည် ကျန်းဖုံးအား ရန်မမူတော့ဘဲ မယုံကြည်
နိုင်သလို မျက်လုံးဖြူ၍ ကြည့်နေလေသည်။

ကျန်းဖုံးက ချယ်ရီကို လှမ်းကြည့်ကာ...

“မင်းက သွားစရာရှိတာ သွားတော့လေ”

ချယ်ရီသည် ယခုမှ သတိဝင်လာသကဲ့သို့ ကျန်းဖုံးအား
ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ မြင်းလှည်းကို
မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၂၁

လူငယ်စိတ်

အတန်းလိုက်၊ အတန်းလိုက် စိုက်ပျိုးထားသော မုန်ညင်း
ပင်များသည် အလွန်ပင် အားရဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

အဘိုးအိုတစ်ဦးက ထိုမုန်ညင်းပင်များအား ရေပန်းကရား
ဖြင့် ရေလောင်းပေးနေသည်။

ထိုမုန်ညင်းခင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အဘွားအိုတစ်ဦးက
စိုက်ခင်းမှနုတ်ယူထားသော မုန်ညင်းများ၊ မုန်လာဥများကို အတွဲ
လိုက်၊ အတွဲလိုက် စည်းနှောင်နေသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စားသောက်စရာများကို
ယူဆောင်လာကာ အဘွားအိုအနီးတွင် ချထားလိုက်သည်။

“အဘွား အစ်ကိုကောဟင်”

အဘွားအိုသည် ဥယျာဉ်ခြံထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရှင်းမှ

“စောစောကတော့ တစ်ချက်မြင်မိလိုက်တယ်၊ ခုမှချောင်း

ဘက်ကိုများ သွားသလား မသိဘူး”

၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မိန်းကလေးသည် မည်သို့မျှ ဆက်မမေးတော့ပေ။

မုန့်ညင်းစိုက်ခင်းများကို ဖြတ်သန်း၍ စမ်းချောင်းရှိရာဘက်
သို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားတော့သည်။

စမ်းချောင်းနံဘေးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ လူတစ်
ယောက် ထိုင်နေသည်။

သူ၏အနီးတွင် ရေထမ်းသည်ပုံးကြီးနှစ်လုံးကို ချထားလေ
သည်။

သူသည် စိုက်ခင်းဆီသို့ ရေများထမ်းပေးရသည့် တာဝန်
ရှိနေသော်လည်း ယခု သူသည် လုံးဝမထမ်းသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို
တွေးတော ငေးမောနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသူမှာ အသက်အားဖြင့် ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေး သည့်
ကျန်းဖုံးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးသည် တသွင်သွင်စီးနေသော ရေကိုကြည့်ကာ ငေး
မောနေလေသည်။

အမှန်တော့ သူ့ဘဝကို သူကပြန်လည် ဆန်းစစ်နေခြင်း
သာ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးမှာ မိဘမရှိတော့ပေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘ
နှစ်ပါး ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ဘကြီး ဖြစ်သူ၏လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်း
ခဲ့ရသည်။ သူ၏ဘကြီးမှာ နာမည်ကျော်ကြားသည့် သိုင်းသမားတစ်

ဦးဖြစ်သော်လည်း အသက်ကလေးရလာသည်နှင့် ဆေးဝါးဘက်ကို
လိုက်စား၍ သမားတော်တစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။

ကျန်းဖုံးသည် ဘကြီးထံမှ သိုင်းပညာကို အမွေရလိုက်
သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ကြားခွင့်မရလိုက်
ပါချေ။

ဘကြီးဖြစ်သူသည် ကျန်းဖုံးအသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်၊
ဆယ်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်မှာပင် ဆုံးသွားသဖြင့် အားကိုးရာမဲ့လေသည်။

သို့သော် ကျန်းဖုံးသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံ၍
ထမင်းတစ်လှက်စားရန်အတွက် အလုပ်ရှာဖွေခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထင်းခွဲရေခပ်အလုပ်ကိုရခဲ့ပြီး
နှစ်လခန့်အကြာတွင် အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ချယ်ရီနှင့် စတင်
တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရလေသည်။

ယင်းသို့ သိကျွမ်းခင်မင်ရာမှ ချယ်ရီက ကျန်းဖုံးအား မိမိ၏
အစ်ကိုတစ်ယောက်သဖွယ် လေးစားခင်မင်စွာဖြင့် အဘိုးနှင့်အဘွား
၏ခွင့်ပြုချက်အရ သဲသောင်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ချယ်ရီ၏ အဘိုးနှင့်အဘွားကလည်း ကျန်းဖုံးအား သူတို့၏
မြေးတစ်ဦးပမာ ချစ်ခင်လာသည်ကို သိရသောအခါ ကျန်းဖုံးသည်
ယာခင်းထဲ၌ လုပ်ငန်းများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဓားပြများကို ဆုံးမနိုင်ရန် နည်းလမ်း

၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရှာဖွေ စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်ရာ...

ထိုအချိန်တွင် ပြေးလွှားလာသည့်ခြေသံကို ကြား၍လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ချယ်ရီဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုက ဒီမှာလာထိုင်နေတာကိုး”

သူမက မောပန်းစွာပြောရင်း အနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“နင်က အမောတကော ဘာလို့ပြေးလာတာလဲ”

သူမက မျက်စောင်းထိုး၍...

“ဟိုမှာ စားစရာတွေ ရောက်နေပြီ အစ်ကိုရဲ့”

ကျန်းဖုံးက မသိမသာ သက်ပြင်းချရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

“စားတာပေါ့”

ကျန်းဖုံးက စိတ်မပါသလိုပြောပြီး ငိုနေသည်။

သူမက ကျန်းဖုံးမျက်နှာကိုကြည့်၍...

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ညကကိစ္စ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဪ...အစ်ကိုက ညက ဓားပြတိုက်တဲ့ကိစ္စကို စဉ်းစားနေတာကိုး၊ ဒါက ကျွန်မတို့ရွာမှာ မကြာခဏဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ကိစ္စပါ၊ဒါပေမယ့် ညကအဖြစ်ကတော့ တော်တော်ဆိုးပါတယ်။

ရေပျော်ဖွဲ့ (ပ) ❖ ၂၅

သူထင်းတို့မိသားစုက သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာ”

ကျန်းဖုံးက သူမကိုကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့မိသားစုကို ဘာကြောင့် သတ်သွားတာလဲ”

ကျန်းဖုံးသည် ရပ်ရွာလူကြီးအိမ်၌ ထိုအကြောင်းကို အနည်းငယ်သိရှိထားပြီးဖြစ်သော်လည်း အသေးစိတ်သိလိုသဖြင့် ထပ်မေးလိုက်လေသည်။

သူမက...

“သူထင်းတို့မိသားစုဟာ ဒီရွာမှာ အတော်ချမ်းသာတဲ့လူတွေပေါ့၊ ဟိုအရင်တုန်းကတော့ ဓားပြတွေတောင်းတဲ့ငွေကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ဝိုင်းပြီးပေးကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူထင်းတို့က သိုင်းသမားလေးငါးယောက်ကို ငှားထားပြီး ဓားပြတွေကို အံတုတော့ အခုလိုဖြစ်သွားတာပေါ့”

ကျန်းဖုံးသည် သူမ၏စကားကို နားထောင်ပြီး စိတ်ထဲ၌ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။

ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေမှန်း အတိအကျမသိသော်လည်း ဒုစရိုက်သမားများ ရမ်းကားနေသည်ကို ရပ်ရွာလူထု မခုခံနိုင်ခြင်းမှာ သူ၏စိတ်ကို မခံချင်အောင် နှိုးဆွနေပေသည်။

သူမက ဆက်လက်ပြောသည်မှာ...

“ရေဖျိုက်ဇာကို ဒီနယ်မှာ ဖိန်ဖိန်တုန်အောင် ကြောက်နေတာ အစ်ကိုရဲ့”

ကျန်းဖုံးက သူမကို ဆတ်ခနဲကြည့်၍...

၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒါဆိုရင် ရေဖျံဂိုဏ်းကို ဘယ်လိုလူမျိုးကမှ မနှိမ်နင်းနိုင် တော့ဘူးလား”

ကျန်းဖိုး၏အသံမှာ ဒေါသစိတ်ကြောင့် မာကျောခက်ထန် နေလေသည်။

ချယ်ရီသည် ကျန်းဖိုး၏စိတ်ကို သိရှိထားသည်။

သူသည် အသက်ပင်ငယ်သော်လည်း မဟုတ်မခံသည့် စိတ်က ပြင်းထန်နေမှန်း သူမသိထားသည်။

သို့သော် ရေဖျံဂိုဏ်းအကြောင်းကို မသိသေး၍သာ ယခုကဲ့ သို့ ပြောဆိုနေမှန်းသိသည်။

အကယ်၍ ရေဖျံဂိုဏ်း၏ဩဇာ အရှိန်အဝါ ကြီးမားသည်ကို သာသိလျှင် ထိုကဲ့သို့ပြောမည်မဟုတ်ဟု သူမက ထင်လိုက်လေ သည်။

“ကဲပါ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီဓားပြတွေအကြောင်းကို ခေါင်းထဲမှာ မထားပါနဲ့၊ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မတို့လို သိပ်ပြီးဆင်းရဲတဲ့လူ တွေကို ဒုက္ခပေးပါဘူး။ သူတို့က...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ကျန်းဖိုးက ဒေါသဖြစ်သွားသော မျက်နှာဖြင့် ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

“နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ချယ်ရီ၊ ဒီစွာကို ဓားပြ တိုက်၊ လူသတ်နေတဲ့ကိစ္စကို နင်တို့နဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား၊ အဲဒီလိုသာ ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ငါက အနေသာချည်းပဲပေါ့၊ နင်တို့ ကိုယ်ချင်းမစာလို့ပြောတာ၊ အခုဆိုရင် ဖမ်းဆီးသွားတဲ့ မျက်မမြင် မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်လောက်သနားဖို့ကောင်းသလဲ”

2

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၂၇

ကျန်းဖိုးသည် ချယ်ရီအား ဒေါသဖြစ်သကဲ့သို့ ပြောလိုက် မိသောအခါ သူမမှာ ကျန်းဖိုးအားကြည့်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား လေသည်။

သို့သော် ထိုစကားများကို ခပ်များများပြောလျှင် ကျန်းဖိုး အတွက် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ကြုံတွေ့ရတော့မည်ကိုတော့ သူမက စိုးရိမ်လာသည်။

သူမသည် ဘာမှပြန်မပြောရဲတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ နေလိုက် ရလေသည်။

မိမိဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည့်အတွက် ချယ်ရီ ဝမ်းနည်း သွားမှန်း ကျန်းဖိုး သိလိုက်လေသည်။

သူသည် ချယ်ရီအား ကြင်နာစွာကြည့်၍...

“ချယ်ရီရယ်...ငါပြောတဲ့စကားကြောင့် နင်စိတ်ထိခိုက်သွား သလား၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ လူလူချင်း မတရားသတ်ဖြတ်လုယက်ညှဉ်းဆဲ တာတွေကို လုံးဝကြည့်လို့မရဘူး၊ ဒါကိုတော့ နင်အသိပါပဲလေ”

ကျန်းဖိုးပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။

လူဆိုးသုံးယောက် မိမိအား အနိုင်ကျင့်စဉ်က ကျန်းဖိုးက သာ ဝင်ရောက်မဟန့်တားခဲ့ပါလျှင် ထိုနေ့က မိမိဘဝ တစ်မျိုးတ မည်ဖြစ်သွားစရာအကြောင်း ရှိလေသည်။

ချယ်ရီက ခေါင်းခါယမ်း၍...

“ကျွန်မ စိတ်မထိခိုက်ပါဘူး၊ အစ်ကိုပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

ကျန်းဖိုးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ကြည့်ကာ...

၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အင်းဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ ပြော”

သူမက အနည်းငယ်စဉ်းစား၍--

“အစ်ကိုအတွက် အန္တရာယ်များမှာ စိုးလို့ပြောတာပါ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အဘိုးနဲ့တော့ အစ်ကို တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦး”

ကျန်းဖိုးသည် ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ ရေပုံးနှစ်ပုံးကိုဆွဲ၍ စမ်းချောင်းထဲသို့ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ချယ်ရီသည် အဘိုးဖြစ်သူအတွက် ရေခွေးတစ်ကရားကို တည်၍ချပေးပြီးသည်နှင့် အိပ်ရာဝင်သွားသည်။

အဘိုးအိုကျားစိန်သည် ရေခွေးကို မှတ်သောက်ရင်းမှ သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော ကျန်းဖိုးကိုငေး၍ကြည့်နေလေသည်။

ချယ်ရီက ပြောပြထားသဖြင့် ကျန်းဖိုး၏သဘောကို အဘိုးအိုက သိရှိထားပြီးဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုကျားစိန်သည် မကြာမီအချိန်ကလည်း ရပ်ရွာအကြီးအကဲနှင့် ဘုံကျောင်းလူကြီးအဘိုးအိုကိုပါ တွေ့ဆုံခဲ့၍ ကျန်းဖိုးအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့သေးသည်။

ကျားစိန်သည် ကျန်းဖိုးအားကြည့်၍ စဉ်းစားကြပ်နေပုံ ရသည်။

ဤသူငယ်သည် မည်သည့်ဒေသက ဖြစ်သနည်း။

ရေပျော်ဖွံ့ (၁) ❖ ၂၉

ကျေးရွာလူထုအတွက် ဤမျှအထိ ချိုးချစ်စိတ်ထက်သန်နေခြင်းသည် နေပြည်တော်မှ အာဏာသားတစ်ဦးဦးများ ဖြစ်နေမည်လား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျေးရွာလူထုအတွက် စေတနာရှိသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ့အတွက်မူ အန္တရာယ်က ကြီးမားလှပေသည်။

ထိုအချက်ကို ဤသူငယ် စဉ်းစားမိပါရဲ့လား။

အဘိုးအိုကျားစိန်က တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ကျန်းဖိုးက--

“အဘိုး”

“ဟင်..ပြောလေ လူလေး”

“ဒီနယ်ကလူတွေဟာ ဓားပြတိုက်လည်း ဒီလိုပဲငြိမ်ခံနေကြတာပဲလား”

အဘိုးအိုကျားစိန်က လက်ထဲမှ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ချထားလိုက်သည်။

သူသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ--

“ဘယ်သူက ငြိမ်ခံချင်ပါ့မလဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် အင်အားချင်း မမျှတဲ့လူကို သွားပြီးအံ့တုရင် ကိုယ်ပဲခံရမှာပေါ့၊ ညက အဖြစ်မျိုး ဆိုပါတော့၊ သူထင်းဟာ လူလေးငါးယောက်နဲ့ ရေဖျံဂိုဏ်းကို သွားခုခံတော့ အခု ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ကျန်းဖိုးက မကျေမနပ်ပေ။

“ဒီဂိုဏ်းကို ဘုရင့်အာဏာသားတွေကကော မနှိပ်ကွပ်မဖမ်းဆီးဘူးလား”

အဘိုးအိုကျားစိန်က--

“အရေးမယူဘဲ နေပါ့မလား၊ သတင်းရတဲ့နေရာတိုင်းမှာ

၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်လံဖမ်းဆီးနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းတစ်ခုလုံး ဗြိတိသျှသားတာ
မျိုးတော့ မရှိသေးဘူး။ ရေဖျံဂိုဏ်းဟာ နယ်နယ်ရရတော့ မဟုတ်
ဘူး။ ထက်မြက်တဲ့သိုင်းသမားတွေလည်း အတော်များများရှိထား
လေတော့ တော်ရုံတန်ခိုးရုံ ဗြိတိသျှတပ်တွေဆိုရင် ရဲရဲ့ဝံ့ဝံ့ ရင်မဆိုင်ရဲ
ကြဘူး။”

ကျန်းဖိုးက တောက်တစ်ချက်ခေါက်၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်
လေသည်။

“ခံပြင်းဖို့ကောင်းတယ် အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော့်သဘောအရ
ဆိုရင် ဒီလို ဒုစရိုက်သမားတွေကို အားမပေးဘူး။”

အဘိုးအိုကျားစိန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“လူလေးကို အဘိုး စကားတစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါအဘိုး”

“ဒီရွာက ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့လူအချို့က လူလေးရဲ့စကား
ကို လက်မခံကြဘူး။ နောက်ပြီး ရန်မူလိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်”

ကျန်းဖိုးက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လို အဘိုး၊ ကျွန်တော် အခုလိုပြောတဲ့စကားကြောင့်
ရန်မူလိမ့်မယ် ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လူလေးပြောဆိုနေတဲ့ စကားတွေကို ရေဖျံ
ဂိုဏ်းကကြားသွားရင် ထပ်ပြီးဒုက္ခပေးမှာ ကြောက်နေကြတယ်”

ကျန်းဖိုးမှာ ဝိုင်းသွားလေတော့သည်။

မိမိ၏စေတနာသည် သူတို့အဖို့ ဝေဒနာဖြစ်နေရသည့်အ

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖ ၃၁

တွက် ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။

“အင်းပေါ့လေ၊ သူတို့ကိုလည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါဘူး။ ဒါ
ပေမယ့် ဒီဒုစရိုက်သမားတွေကို ကျွန်တော် တစ်နေ့နေ့ အပြတ်ရှင်း
ပြမယ်”

ကျန်းဖိုးသည် ထိုသို့ကြိမ်းဝါးရင်း အိပ်ရာဝင်သွားသည်။

ညက အလွန်တိတ်ဆိတ်၍ ညဉ့်နက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

နေလုံးသည် ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်၌ ရောက်ရှိနေသည်။

ဥယျာဉ်ခြံထဲ၌ ရွေးတလုံးလုံးနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြသော
ချယ်ရီတို့မြေးအဘိုးနှင့်ကျန်းဖိုးပါ ယာယီဆောက်လုပ်ထားသော
တဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်အနားယူလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ရေဇွေးသောက်ရန် ဝိုင်းဖွဲ့စဉ်မှာပင်
လူစိမ်းလေးယောက်သည် ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဝင်
ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူလေးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အဘိုးအိုကျား
စိန်၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ကျန်းဖိုးက လှမ်း၍အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် ချယ်ရီက တံပြင်သို့ထွက်၍ ထိုလူလေးယောက်၏
ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သြော်...ဆရာထိန်တို့ပါလား။ ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ”

သူတို့ကို ချယ်ရီသိသည်။

ရပ်ရွာလူကြီးအိမ်မှ သိုင်းသမားနှစ်ယောက်နှင့် ဆရာထိန်

ဆိုသူမှာ သူဌေးရိုက်နှိုး၏ညာလက်ရုံး တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ထိုသူ၏အမည် အပြည့်အစုံမှာ ဝူးထိန်ဖြစ်လေသည်။

ဝူးထိန်သည် ချယ်ရီအား သိပ်ဂရုမပြုဘဲ ကျန်းဖုံးကို ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကျားစိန်..သည်ကောင်ကို ခင်ဗျားက နည်းနည်းပါးပါး ပြောမပြထားဘူးလား”

အဘိုးအိုကျားစိန်က...

“ကျုပ် အခြေအနေကို ပြောပြထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူပြောနေတာကလည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျေးရွာလူထုအတွက် စေတနာထားပြီး ပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဝူးထိန်အနေဖြင့် လက်ခံနိုင်စရာဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေအရ လက်ခံ၍မဖြစ်ပါ။

“ကဲ...ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်မေးပါရစေ၊ ရေဖျံဂိုဏ်းကို မောင်ရင် အံတုရဲတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျန်းဖုံးက...

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လူစွမ်းကောင်းလို့ မပြောပါဘူး ဒါပေမယ့် တရားဥပဒေဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ မတရားတဲ့လူတွေကို တရားတဲ့လူတွေက ဝိုင်းဝန်းဆုံးမပေးရင် ဒုစရိုက်ဆိုတာ ပျောက်ကွယ်သွားရမှာပေါ့”

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၃၃

ဝူးထိန်က မဲပြီး ပြီးလိုက်လေသည်။

“နေပါဦး၊ မောင်ရင်ကိုကြည့်ရတာ ရေဖျံဂိုဏ်းကြီးတစ်ခုလုံးကိုတောင် ဖြိုပစ်မယ့်ပုံစံမျိုးပဲ၊ ငါမေးပါရစေ၊ ရေဖျံဂိုဏ်းထဲမှာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေရှိနေတယ်၊ ဘယ်လို ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေ ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာကော မင်းသိရဲ့လား”

ကျန်းဖုံးက အဖြေမပေးသေးဘဲ ဆက်၍နားထောင်နေသည်။ ဝူးထိန်က ဆက်ပြောလေသည်။

“ဘုရင့်အာဏာသားတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ လောက်နဲ့တော့ သူတို့ကို သွားမစမ်းနဲ့၊ တစ်ယောက်မှ မကျန်အောင် ရှင်းပစ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့စိတ်ဆိုးအောင် ငါတို့ရွာသားတွေ မလုပ်ရဲကြဘူး၊ မနေ့ညက ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို ကြည့်ရုံနဲ့ မင်းသိနိုင်ပါတယ်”

ကျန်းဖုံးသည် ဝူးထိန် ပြောချင်သလောက် ပြောပါစေဟူသောသဘောဖြင့် ခတ်မဆိတ် နားထောင်နေသည်။

ကျန်းဖုံး စဉ်းစားမိသည်မှာ မိမိက ကလန်ကဆန်လုပ်နေပါလျှင် အဘိုးအိုကျားစိန်တို့ မိသားစု ဒုက္ခရောက်မှာလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။

တစ်ဘက်လူက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်သောအခါ ဝူးထိန်သည် သူ၏စကားသံကို ထပ်မံ၍ မြှင့်လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်ပြောချင်တာက မင်းအနေနဲ့ လူစွမ်းကောင်းလုပ်ချင်ရင် ရေဖျံဂိုဏ်းကို တခြားနေရာကသွားပြီး စိန်ခေါ်ချင်ခေါ်ပါ၊ ဒီရွာမှာတော့ မင်းဆက်မနေပါနဲ့၊ မင်းကြောင့် ရေဖျံဂိုဏ်း

၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

က စိတ်ဆိုးမှာကိုတော့ တို့ရွာမခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ကျန်းဖုံးက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်...

“ခင်ဗျားပြောချင်တာ ဒါအကုန်ပဲလား”

ကျန်းဖုံးမှာ ခံပြင်းစိတ်၊ ဒေါသစိတ်များကို မနည်းမျိုသိပ်ထားရသည်။

“ကျွန်တော် တခြားတော့ ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာကျုပ် ဒီမှာနေတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

ဝူးထိန်၏မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဤမလောက်လေး မလောက်စားလူငယ်ကလေးသည် ဤရွာ၏ဧည့်သည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိအား မောက်မောက်မာမာ ပြန်ပြောနေသည့်အတွက် ဒေါသက အလိုလို ထွက်လာလေတော့သည်။

“အံ့မာ မင်းက ဘာမှနားမလည်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်မို့လို့ ကျားစိန်ရဲ့မျက်နှာ ထောက်ပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောနေတာကို စော်ကားတယ် ဟုတ်လား”

ဝူးထိန်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“အို...အို...ကျုပ်...ကျုပ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ကျားစိန်သည် ကပျာကယာပြေးလာ၍ ဝူးထိန်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်ကာ တောင်းပန်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ချယ်ရီကလည်း...

“ဆရာကြီးရယ် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အစ်ကိုက

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၃၅

စကားပြောမတတ်လို့ပါ”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ကျန်းဖုံး၏လက်မောင်းကိုဆွဲကာ တခြားသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံး စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားသည်။

ဒေါသကို မျိုသိပ်ထားခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူသည် ထိုလူများကို ရင်ဆိုင်ချင်၏။

မိမိကြောင့် ချယ်ရီတို့မြေးအဘိုး ရန်ရှာခံရမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

သူသည် စမ်းချောင်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ မကျေမနပ်ဖြင့် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်မာကျောပြီး မေးရိုးကြီးများ ထောင်ထလာ၏။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလေသည်။

“သူတို့နဲ့ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ သူတို့က လူမိုက်တွေ” ချယ်ရီက အေးဆေးသောလေသံဖြင့် ဖျောင်းဖျလိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးသည် သူမ၏မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“လူမိုက်တွေ ဟုတ်လား”

သူမက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ လူမိုက်တွေ”

၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒါပေမယ့် အဲဒီလူမိုက်တွေက ကိုယ့်ရဲ့ရပ်ရေးစွာရေးကျတော့ ဓားပြတွေကို မနှိမ်နင်းရဲဘူး မဟုတ်လား”

ချယ်ရီက...

“ဪ...အစ်ကိုရယ် သူတို့ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ အာဏာသားတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးတောင် အရှုံးပေးရတယ်ဆိုတော့”

ကျန်းဖုံးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အဲဒီစကားတွေ ဆက်မပြောနဲ့တော့ ချယ်ရီ၊ ဝူးထိန် ဘာကောင်လဲဆိုတာ ငါအကဲခတ်လို့ရတယ်”

သူမက သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ခက်တယ် အစ်ကိုရယ်”

“မခက်ပါဘူး၊ ငါ ဒီရွာက ထွက်သွားပါ့မယ်၊ နို့မို့ဆို မင်းတို့မှာ အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်”

ချယ်ရီက ကပျာကယာ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဟင်အင်...ဟင်အင်...အစ်ကို ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ အစ်ကိုကြောင့် ဒီရွာ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးလို့ ဝူးထိန်ကို ကျွန်မ သွားပြောထားပါ့မယ်”

ကျန်းဖုံး မဲပြုံးပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး ညီမရယ်၊ ငါ့ကိစ္စ ငါရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်၊ တစ်နေ့ ငါစေတနာကို အားလုံးသိလာမှာပါ”

ချယ်ရီ၏မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်များပြည့်လျှံလာသည်။

“အစ်ကို သွားတော့မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေရှိတယ် ချယ်ရီ”

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၃၇

သူမက တန့်...နို့ငိုတော့သည်။

ကျန်းဖုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် မိမိဆက်လက်နေထိုင်၍ မဖြစ်ပါ။

မိမိ ဘာလုပ်သင့်သည်ဆိုသည်ကိုလည်း ကျန်းဖုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ချယ်ရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

ချယ်ရီသည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးနေသည်။

ကျန်းဖုံးသည် သူမ၏လက်မောင်းကို ဆွဲ၍မတ်တတ်ရပ်စေလိုက်သည်။

“ငိုမနေပါနဲ့ ချယ်ရီရယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ နင်တို့မိသားစုအားလုံးကို မမေ့ပါဘူး၊ အခု ငါထွက်သွားတာ နင်တို့မိသားစု ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ဆိုတာ နင်သဘောပေါက်ပါ”

သူမက မျက်ရည်သုတ်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာမှဒုက္ခမရောက်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ဝူးထိန်တို့ ရန်မမှုနိုင်အောင် ကျွန်မ တောင်းပန်ပေးပါ့မယ်”

“ငါပြောတာ မင်းနားမလည်သေးပါလား၊ ဝူးထိန်က လူကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ တောင်းပန်စရာလည်း မလိုဘူး၊ ကဲ ငါသွားမယ် အဘိုးတို့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောပြလိုက်”

ကျန်းဖုံးကပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ချယ်ရီသည် ရီဝေနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျန်းဖုံးအား မျက်စိတဆုံး လှမ်းကြည့်နေမိလေတော့သည်။

၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထူးခြားသောကိစ္စ

မြင်းတစ်ကောင်သည် မြို့ကလေးတစ်မြို့ဆီသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာသည်။

မြင်းပေါ်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်။

ထိုလူငယ်သည် အိမ်တစ်အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

ထိုအိမ်သည် သမားတော်တစ်ဦး၏ အိမ်ပင်ဖြစ်သည်။

လူငယ်သည် မြင်းပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဆင်း၍ သမားတော်၏အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ထိုအခါ အိမ်ထဲမှ ထိုလူငယ်နှင့် သက်တူရွယ်တူရှိသော လူငယ်တစ်ဦးက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုလိုက်လေသည်။

“ဟေး...လီထင်း”

အိမ်ရှင်လူငယ်က ဝမ်းသာအားရခေါ်ပြီး မြင်းနှင့်လာသော လူငယ်ကို သူ၏အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၃၉

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီနော်”

အိမ်ရှင်လူငယ်က ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွာ ငါမင်းကို တွေ့ချင်ပါတယ်၊ မအားလပ်လို့ မလာဖြစ်တာပါ”

“အခုလာတာကကော အလည်သက်သက်ပဲ မဟုတ်လား၊ လီထင်းက...”

“အလည်သက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါမင်းကို တိုင်ပင်စရာတစ်ခုရှိလို့ လာခဲ့တာ”

အိမ်ရှင်လူငယ်က မျက်ခုံးပင့်ပြီး...

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင် ငါစားသောက်စရာ စီမံလိုက်ဦးမယ်”

အိမ်ရှင်လူငယ်က ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

အိမ်ရှင်လူငယ်မှာ သမားတော်ကြီး၏သား ဖြစ်သည်။

သူ၏အမည်မှာ စုကျောင်းဖြစ်သည်။

စုကျောင်းနှင့်လီထင်းတို့မှာ အလွန်ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ယခင်က တပူးတွဲတွဲ နေခဲ့ကြသော်လည်း ဖခင်နှစ်အတွင်း မတွေ့ကြရသည်မှာ ရှစ်လခန့်ရှိပြီး ယခုမှ တစ်ဖန်ပြန်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လီထင်း၏ အမူအရာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖွင့်ဟပြောဆို ချင်သော်လည်း နှုတ်ကမထွက်ဘဲ ရှိနေပေသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘာတိုင်ပင်စရာရှိသလဲ၊ ပြောစမ်း”

လီထင်းက စုကျောင်းအား လှည့်ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေလေ သည်။

ထို့နောက် သူသည် အရက်အနည်းငယ်ကို သောက်ချလိုက် သည်။

သူသည် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်ပြီးမှ...

“ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေတယ်ကွာ”

စုကျောင်းက...

“ဟုတ်ပါပြီ ဘာလဲဆိုတာ ပြောမှပေါ့”

“ငါ မင်းရဲ့အဖေဆီမှာ လူမမာတစ်ယောက် ကျချင်လို့”

လီထင်းက ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်ရာ စုကျောင်းမှာ အံ့သြသွား လေသည်။

“ဟင်..မင်းကလည်း လူမမာကုတာပဲ ငါ့ကိုပြောနေရမှာ လားကွ၊ ငါ့အဖေဆီကို ခေါ်လာခဲ့ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘယ်မှာလဲ မင်း လူမမာ”

လီထင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ဟာ..လူမမာက ရိုးရိုးလူမမာ မဟုတ်ဘူးကွ”

စုကျောင်းသည် လီထင်း၏မျက်နှာကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“လူမမာက ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဖြင့် မင်းလူမမာက ဆန်း

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖ ၄၁

ဆန်းကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား”

စုကျောင်းက ရယ်မော၍ ပြန်လည်ပြောလိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကျချင်တဲ့လူမမာက မျက်လုံးကန်းနေ တဲ့ မိန်းကလေးကွ”

“ဟာ”

စုကျောင်းသည် အမှန်ပင် အံ့သြသွားလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်၏အကြောင်းကို တစ် ယောက်သိထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကပင် အတူတကွ ပညာသင်ကြားခဲ့ရသည့် သူငယ် ချင်းဖြစ်၍လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာ ရှိခဲ့ ကြသည်။

လီထင်း၏အကြောင်းကို သိထားရသည်မှာ လီထင်းသည် မည်သည့်မိန်းမမျိုးနှင့်မျှ ပတ်သက်ခြင်းမရှိခဲ့ပါချေ။

သူ့အား မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျီစယ်နောက် ပြောင်လျှင်လည်း မကြိုက်ပါချေ။

ယခု သူကိုယ်တိုင်က မျက်မမြင်မိန်းကလေးတစ်ဦးကိုဆွေ ကုသချင်သည်ဟု ဆိုလာသောအခါ စုကျောင်း အံ့သြနေခြင်းဖြစ်ပေ တော့သည်။

စုကျောင်းက လီထင်းအပေါ်တွင် သနားမိသော အချက်

၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တစ်ခု ရှိသည်။

လီထင်းအကြောင်းကိုတွေးလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။

လီထင်းသည် အလွန်ချမ်းသာသော သူဌေးသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း သူသည် ထိုချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၌ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

သူ၏ဖခင်မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ပြီး မည်သည့်လုပ်ငန်းမျိုး လုပ်ကိုင်စားသောက်၍ ချမ်းသာနေသည်ကို လီထင်းက စုကျောင်းကို အတိအလင်း ဖွင့်ဟပြောပြသည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုခဲ့သည့်အတွက် စုကျောင်းက လီထင်းကို မမုန်းပါ။

စုကျောင်းက စဉ်းစား၍...

“မျက်စိနှုတ်သက်လို့တော့ အဖေက ကုသနိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းစိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ မျက်စိကုတဲ့ သမားတော် ကြီးကို ငါသိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးအကြောင်း ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

လီထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“မိန်းကလေးက သိပ်လှတာပဲကွာ”

သူ့စကားကြောင့် စုကျောင်းက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“မြတ်စွာဘုရား...အရင်က မင်းဒီစကားမျိုး တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး”

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၄၃

လီထင်းက ရယ်၍...

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ သူ့ကို ငါတွေ့တာ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ သနားလည်း အရမ်းသနားသွားတာပဲ”

“အဲဒီက စတာပေါ့”

စုကျောင်းက ပြောရာ လီထင်းက မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး”

“ဆက်ပြောပါ၊ နောက်တော့ မင်းနားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

လီထင်းက ဆက်ပြောသည်။

“အဖြစ်ကတော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွာ၊ ငါက အိမ်ကို ခဏပြန်သွားတဲ့အခါမှာ ငါ့အဖေရဲ့တပည့်တွေလက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာ၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို ဖမ်းဆီးလာတာတွေ့ရတယ်၊ ပထမတော့ ငါက လူကောင်းပဲထင်နေတာ နောက်မှ မျက်မမြင်ဒုက္ခတလေးဖြစ်နေတာတွေ့ရပြီး ငါ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်”

စုကျောင်းက စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့်...

“အင်...အင်...ဆက်ပြောပါဦး”

လီထင်းက ဆက်ပြောလေသည်။

“နောက်ပြီး ကောင်မလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ပိတ်လှောင်ထားတာတွေ့ရတော့ ငါ့စိတ်ထဲ ပိုပြီးတော့ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ငါလည်း သူတို့အလစ်မှာ ကောင်မလေးကို ခိုးထုတ်လာခဲ့တယ်”

သူ့စကားကြောင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသူမှာ စုကျောင်းဖြစ်သည်။ သူသည် လီထင်းကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်သည်။

၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟင် မင်းကိုစွ မလွယ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စုကျောင်းက ရှေ့ကိုတိုး၍ထိုင်ကာ...

“ငါပြောမယ်၊ ဒီကိစ္စက မင်းမိဘတွေရဲ့ကိစ္စ၊ ဒီကလေးမက ဘယ်ကလဲ ဘာကိစ္စနဲ့ ဖမ်းလာတယ်ဆိုတာကော မင်းသိသလား”

လီထင်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်အင်း ဒါတွေ ငါမသိဘူး”

“အခုလို ကောင်မလေးပျောက်သွားတော့ အတော် ဒေါသ ဖြစ်နေမှာပဲ၊ မင်းခေါ်ထုတ်သွားမှန်း သူတို့သိရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

လီထင်းက စဉ်းစားရင်းမှ...

“သိမယ်တော့ မထင်ပါဘူး၊ သိလည်း ငါဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရု မစိုက်ဘူး၊ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ငါ့အသက်နဲ့လဲရင် လဲရပါစေ၊ ငါအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

စုကျောင်းသည် လီထင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေမိ လေသည်။

မိန်းကလေးများကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသည့်လူသည် ယခု မိန်းကလေးက မည်မျှချောပြီး မည်မျှလှနေပါသနည်း။

“ဒါနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို မင်းဘယ်မှာ ထားခဲ့သလဲ”

“ငါ့မိတ်ဆွေ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ထားခဲ့တယ်၊ သူ့ကို ငါ့အစ်ကိုကြီး ပြန်တွေ့သွားရင် မလွယ်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ဝှက်ထားရတာ”

စုကျောင်း သက်ပြင်းရှည်လျားစွာ ချလိုက်မိသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၄၅

“မင်းအဖြစ်က သိပ်မလွယ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ မင်းတို့ဘက် ကလူတွေက လိုက်ရှာနေသလို ကောင်မလေးဘက်ကလူတွေနဲ့ တွေ့ရင်လည်း မင်းကို သတ်ပစ်နိုင်တယ်၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်ပါကွာ”

လီထင်း တိတ်ဆိတ်၍ခိုင်းသွားသည်။

စုကျောင်းက ဆက်ပြော၏။

“သူ့အကြောင်းရော မင်းမေးကြည့်ပြီးပြီလား”

လီထင်းက ခေါင်းယမ်း၍...

“ငါ ဘာမှမမေးရသေးဘူး”

“ဟာ ခက်တာပဲ၊ သူ့အကြောင်းကိုမေးပြီး သူ့အုပ်ထိန်းသူထံ ပြန်ပို့ပြီးမှ မင်းလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

စုကျောင်းက အကြံပေးသည်။

“အင်း မင်းပြောတာလည်း မဆိုးပါဘူး၊ အဲဒီကိစ္စတိုင်ပင်ရအောင် မင်းပါလိုက်နဲ့ကွာ”

စုကျောင်းက စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး...ကောင်းတယ်”

မျက်နှာမမြင်မလေး

စုကျောင်းနှင့်လီထင်းသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ရာ
နေဝက်သာသာမျှ သွားရောက်ပြီးသည့်အခါတွင် ရွာလေးတစ်ရွာသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုရွာရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျယ်ဝန်းသော
အိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အသက်အရွယ် အတော်ကလေးကြီးသော အိမ်ရှင်လူကြီး
ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုလူကြီးမှာ လီထင်း၏မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း လီထင်းက
မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

လီထင်းသည် စုကျောင်းအား အဆောင်တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

အခန်းထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရသောအခါ စုကျောင်းသည် အံ့သြစွာဖြင့် ငေးမောကြည့်ရှု
နေမိလေတော့သည်။

သူသည် လီထင်းကို အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မပြောလိုတော့
ပါချေ။

မည်ကဲ့သို့သော ယောက်ျားပင်ဖြစ်ပါစေ၊ ထိုမိန်းကလေးကို
မြင်တွေ့ပါက မိမိကဲ့သို့ပင် ငေးမောနေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည့်
အပြင် မစွဲလန်းမချစ်ကြိုက်ဘဲ နေမည်မဟုတ်ဟု ထင်လိုက်မိလေ
တော့သည်။

လက်ရာမြောက်သော ပန်းပုဆရာတစ်ယောက် ထုလုပ်
ထားသော ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ပမာ လှပကျော့ရှင်းစွာ
ထိုင်နေသော မိန်းကလေးကို စုကျောင်းက အတန်ကြာအောင် ငေး
မောနေမိသည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို ပြန်လာပြီလားဟင်”

မိန်းကလေးက ချိုလွင်သောအသံဖြင့် ဆီး၍မေးသည်။

လီထင်းက စုကျောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်၍ သူမအနီးသို့
လျှောက်သွားသည်။

သူသည် မိန်းကလေးအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကို ပြန်လာပြီပြီ ညီမ နေကောင်းတယ်နော်”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါတယ် အစ်ကို၊ ဒီအိမ်က ဦးလေးကလည်း ညီမ
ကို စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ကျွေးထားပါတယ်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ

၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အစ်ကိုကျေးဇူးပဲပေါ့”

လီထင်းက...

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ညီမ စိတ်ချမ်းသာနေရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒါနဲ့ အစ်ကို ဒီအခန်းထဲဝင်လာတာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ယောက် ပါလာသေးတယ် မဟုတ်လား”

လီထင်းက အံ့သြသလို စုကျောင်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်၍ အံ့သြနေရန် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ညီမကလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းပါ”

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းကလေးငဲ့၍ စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်

သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုညာတာ၊ ဒီကိုလျှောက်လာတာ ခြေသံက နှစ်ယောက်ခြေသံ၊ နောက်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာတော့လည်း ခြေသံက နှစ်ယောက်ပါ၊ ဟော အခုအသက်ရှူသံ နောက်တစ်ခု ကြားနေရတယ်”

လီထင်းက နားပါးလွန်းသောသူမကို ကြည့်၍အံ့သြနေသည်။ ထိုအရာသည် အံ့သြစရာမဟုတ်ပါ။

လူသားများသည် အာရုံတစ်ခု ချို့ယွင်းနေပါက အခြားတစ်ခု၏အာရုံမှာ ပိုမို၍ ထက်မြက်တတ်သည့်သဘော ရှိနေပေသည်။

ယခု သူမမှာ အမြင်အာရုံ ပျောက်ကွယ်နေသောအခါ အကြားအာရုံက ပိုမိုထက်သန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

လီထင်းက ရယ်လိုက်ပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမရဲ့၊ အစ်ကိုရဲ့စိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပါ

ရေပျော်ဖို့ (ပ) ❖ ၄၉

လာပါတယ်၊ ညီမက သိပ်နားပါးတာပဲနော်”

မိန်းကလေးက ပြုံး၍နေသည်။

သူမ၏အပြုံးသည် သိပ်ပြီးဝီဝီပြင်ပြင် မရှိလှပါချေ။

ငိုကြွေးထားရသောကြောင့် မျက်လုံးများ မို့နေပေသည်။

“ကျွန်မ မျက်စိမမြင်ရပေမယ့် သူများခန့်ပစ်ရင် ဖမ်းနိုင်ပါတယ်၊ ဖေဖေက ကျွန်မကို မျက်မမြင်သိုင်းပညာသင်တဲ့ ဆရာကြီးဆီမှာ သုံးနှစ်တိတိ ပညာသင်ပေးထားပါတယ်၊ ဒီတော့ ကြွက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားတာကို ကျွန်မတေးနဲ့ လှမ်းပေါက်နိုင်ပါတယ်”

လီထင်းနှင့်စုကျောင်းသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ အံ့သြနေမိကြသည်။

သူမသည် သူမ၏ဖခင်အကြောင်းပြောပြီး မျက်ရည်များ ကျဆင်းလာပြန်သည်။

“အဖေနဲ့အမေကို သတ်ခဲ့တဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပ်သိချင်တာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီလူနဲ့ရင်ဆိုင်ချင်တယ်”

လီထင်းသည် စုကျောင်းအား တစ်ချက်ကြည့်၍ ခေါင်းငုံ့နေလေသည်။

သူမက ဆက်၍...

“အစ်ကို ကျွန်မကို အဲဒီရန်သူတွေလက်ထဲက ကယ်လာခဲ့တာနော်၊ အဲဒီရန်သူတွေဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အစ်ကို မသိဘူးလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကို သိရမယ်”

လီထင်းက...

၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အစ်ကို သိတာကတော့ လူဆိုးတွေဆိုတာပဲသိတယ်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အစ်ကိုက ဘယ်လိုလုပ်သိပါ့မလဲ၊ သူတို့က အိမ်ပျက်ကြီးထဲမှာထားတာကို အစ်ကိုက အမှတ်မထင်တွေ့လို့ ဝင်ကယ်ခဲ့တာပါ”

သူမက စဉ်းစားလိုက်ပြီ...

“အဲဒီအိမ်ဟာ လူတွေ အမြဲနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“လူဆိုးတွေပဲ ဘယ်မှာ အမြဲနေပါ့မလဲ၊ သူတို့ ခေတ္တခဏ ခိုလှုံတဲ့ နေရာပဲဖြစ်မှာပေါ့”

သူမသည် မသိမသာ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“အင်းပေါ့လေ၊ တစ်နေ့နေတော့ သိရမှာပါပဲ”

သူတို့ပြောနေသည်ကို နားထောင်နေသည့် စုကျောင်းက ရှေ့သို့တိုးလာကာ...

“ညီမလေးကို သူတို့က ဘယ်လိုဖမ်းဆီးလာတာလဲ၊ ပြောပြပါလား”

သူမ၏မျက်နှာက စုကျောင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့က သဲသောင်ရွာကပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ရွာမှာနေတာနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဆရာကြီးဆီမှာ မျက်မမြင်သိုင်း ပညာသင်ကြားနေခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေဆီကိုရောက်ပြီး လေးငါးလအကြာမှာ အခုလို ရုတ်တရက် ဓားပြတိုက်ခံရတာပါပဲ၊ ကျွန်မတို့ မိသားစုက တတ်နိုင်သလောက် ခုခံပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားရှင်းမမျှလို့ အဖေကောအမေကော အဲဒီညက အသတ်ခံရပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း ခုခံမိလို့ အခုလို သူတို့ဖမ်းဆီးသွားတာပါရှင်”

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၅၁

စုကျောင်းက လီထင်းမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၍ ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီဓားပြတွေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ညီမလေး မသိလိုက်ဘူးလား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို သူတို့ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး မြင်းပေါ်တင်သွားကြပါတယ်၊ နောက် အခန်းတစ်ခုထဲမှာ လှောင်ပိတ်ထားတယ်ဆိုတာပဲ ကျွန်မ သိတယ်”

“ဪ ဒါနဲ့ သူတို့ရဲ့ ပြောသံဆိုသံတွေကိုရော မကြားရဘူးလား”

“ကျွန်မကို အခန်းထဲမှာ တံခါးအလုပ်ပိတ်ထားတော့ စကားပြောဆိုသံကြားရပေမယ့် မသဲကွဲပါဘူး၊ အဖေနဲ့အမေကို သတ်ပစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ကိုမီးရှို့ ခဲ့တယ်ဆိုတာလောက်ကိုပဲ ကျွန်မ သိရပါတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ အစ်ကိုက ကျွန်မကို အခန်းထဲက မီးထုတ်ခဲ့ပြီး ဒီကိုခေါ်လာခဲ့တာပါပဲ”

စုကျောင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ညီမ ဘာမှမပူပါနဲ့လေ၊ ဒါနဲ့ ညီမမှာ တခြားဆွေမျိုးရှိရင် ပြောပါ၊ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

သူမသည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် မျက်ရည်ကျလာပြန်သည်။

“ကျွန်မမှာ ဆွေမျိုးမရှိတော့ပါဘူးရှင်”

လီထင်းက...

“အားမငယ်ပါနဲ့ ညီမရယ်၊ အစ်ကို မင်းကို မျက်စိဖြူမြင်

၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အောင် ကုပေးမယ် သိလား”

သူမက ယဲ့ယဲ့လေးပြီးလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို့စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မျက်စိက ကုလို့ရမယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မမိဘတွေက သမားတော် တွေကို ပြသခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မရဘူးလို့ ပြောတယ်”

လီထင်းက စုကျောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

စုကျောင်းက...

“ညီမရဲ့ မျက်စိက ဘယ်လိုစပြီး ကွယ်သွားတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက လျှောက်ဆော့ရင်း မိုးကြိုးပစ် သံကြားရပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ချို့ ကျွန်မကို ပိသွားပါတယ်၊ ကျွန်မ သတိပြန်ရပြီးတဲ့နောက်မှာ မျက်လုံးက ပူပြီးကျိန်းစပ်နေရာက တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ခဲ့တာပါရင်”

လီထင်းက စုကျောင်းအား မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ သူငယ်ချင်း”

စုကျောင်းက တွေဝေစွာ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“စိတ်တွေ မပျက်ပါနဲ့ဦးလေ၊ မျက်စိကုရာမှာ ထင်ရှားတဲ့ သမားတော်တွေရှိပါတယ်၊ ငါ့ကူညီပါမယ်”

လီထင်းမှာ အတော်ကလေး အားဘက်သွားသည်။

သူသည် သူဝါးဘက်သို့လှည့်၍...

“သူဝါး သူက အစ်ကို့ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ၊ သူ့နာမည်စုကျောင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ မှတ်ထားပါ”

ရေပျော်ဖွဲ့ (ပ) ❖ ၅၃

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်ထားပါမယ်ရှင်”

“ညီမရဲ့ မျက်စိ ပြန်မြင်နိုင်အောင် တို့နှစ်ယောက် ကြိုးစား ပေးမယ်နော်”

သူမက ဝမ်းသာစွာ ခေါင်းညိတ်၍...

“သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ဒီတစ်သက်မှာ ရန် သူတွေကို ကျွန်မ လက်စားချေရရင် တော်ပါပြီ”

လီထင်းက ထိုင်ရာမှ ကပျာကယာထ၍...

“ကဲ ညီမလေး၊ ခဏနားလိုက်ဦး၊ အစ်ကိုတို့ တိုင်ပင်လိုက် ဦးမယ်”

လီထင်းက ပြောပြီး စုကျောင်းအား လက်ကုတ်၍ အခန်းထဲ မှထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရန်သူ

လီထင်းသည် စုကျောင်းအား ရွာထဲရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်ခွဲလေသည်။
စုကျောင်းသည် လီထင်းအကြောင်းကို တွေး၍ရင်လေးနေမိသည်။

“မင်း သူ့ကို မျက်စိဖြင့်အောင် ကုသပေးမှာကို ငါမကန့်ကွက်လိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းစဉ်းစားဖို့ကောင်းတာက သုဝါးဟာ သူ့မိဘတွေကိုသတ်တဲ့ တရားမဲ့ကိုတော့ ကလွဲစားချေမှာ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီအချက်ကော မင်းထည့်စဉ်းစားမိရဲ့လား”

လီထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါက မစဉ်းစားဘဲနေပါ့မလား၊ အခု သူ့ဒုက္ခရောက်နေရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ ဒါကို ပြန်တွေးရင် အဖြေကရှင်းနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့အဖေနဲ့ အစ်ကိုတို့ရဲ့ အသိုက်အဝန်းကို ငါစိတ်နာတယ်၊ ဒီတော့ သုဝါးက အခွင့်သာလို့ ပြန်သတ်မယ်ဆိုရင်လည်း ငါကတော့ ဘာမှကန့်ကွက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရေပျော်ဖို့ (၁) ❖ ၅၅

လီထင်း၏စိတ်ထားကို စုကျောင်းက သဘောကျလက်ခံသည်။

လီထင်းသည် သူ့ဖခင်နှင့်အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ခုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို နည်းနည်းမှ လက်မခံပေ။

အမြဲတန်း ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လီထင်းကို သူတို့က နေထိုင်ချင်သည့် နေရာတွင် နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုထားသည်။

ယခုအဖြစ်က တွေးကြည့်လျှင် မကောင်းလှပါ။

ဖခင်ကို ပြန်သတ်မည့်ရန်သူအား ပြုစုပျိုးထောင်ပေးနေသည့် အဖြစ်မျိုး။

ထိုကိစ္စကို ချန်းထီသိရှိပါလျှင် မည်ကဲ့သို့ သဘောထားမည်နည်း။

အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း လီထင်းအား ခွင့်လွှတ်ပါမည်လား။

“ဒီမှာ စုကျောင်း”

“အင်း ပြော”

“ငါ့ကို သမားတော်ဆီ ပို့ပေးစမ်းပါ၊ သူ့ရဲ့မျက်စိ ပြန်ကောင်းခဲ့ရင် ငါကျေနပ်ပါပြီကွာ၊ နောက်ပိုင်းကိစ္စက သူ့အကြောင်းနဲ့သူပါ၊ ငါ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

စုကျောင်းက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

“ငါ့စိတ်ထင် ပြောရရင်တော့ မင်းတို့သားအဖ၊ ညီအစ်ကိုမျင်း စိတ်ဝမ်းကွဲသွားနိုင်တယ်၊ နောက်ဆုံးကုန်ကုန် ပြောမယ်ကွာ၊

၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မင်းကို သတ်ဖြတ်တဲ့အထိ ဖြစ်နိုင်တယ်”

လီထင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သတ်ရင်လည်း ခံလိုက်ရုံပဲပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ သုဝါး
ဘက်က အမြဲရပ်တည်နေမှာပဲ”

စုကျောင်းက ပန်းနှစ်ဘက်ကို အသာတွန့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ လီထင်း၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ...

“အခုနေအချိန်မှာ မင်းဟာ သူ သတ်ချင်တဲ့ ရန်သူတစ်
ယောက်ရဲ့သားမှန်း သိသွားရင် မင်းအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထား
မယ် ထင်သလဲ”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် လီထင်း တွေဝေသွားလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် သုဝါး လုပ်ချင်ရာလုပ် သူ့အနေဖြင့် ဂရု
မစိုက်သော်လည်း မိမိကို သုဝါးက မုန်းမှာကိုတော့ စိုးရိမ်မိသည်။

သူက ခေါင်းညိတ်၍...

“အေးကွာ အဲဒီတစ်ချက်တော့ ငါ အရမ်းစိုးရိမ်တယ်၊ ငါဟာ
သူ့ရဲ့ရန်သူနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှန်းသိရင် ငါ့ကို မုန်း
သွားမလား မသိဘူး”

“ဒါက မင်းစဉ်းစားရမယ့် အပိုင်းပဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊
မင်းအပေါ်ကို သူက နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခင်လာရင်တော့ ခွင့်လွှတ်
နိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါတယ်”

စုကျောင်းက နှစ်သိမ့်အားပေးစကား ပြောရသော်လည်း
သူ၏စိတ်ထဲတွင် လီထင်း တစ်နေ့နေ့ ဒုက္ခရောက်မည်ဟု ထင်နေမိ
သည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (၁) ❖ ၅၇

လီထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ငါကတော့ သူ့ကို သနားလည်းသနား
တယ်၊ နောက်ပြီး သူဒုက္ခရောက်နေတာကိုလည်း မကြည့်ရက်တော့
ဘူး၊ သည်တော့ ပထမဆုံးလုပ်ရမှာက သူ့မျက်စိပြန်ကောင်းသွား
အောင် ကြိုးစားပေးရမှာပဲ၊ သည်တော့ သူ့ကို မျက်စိသမားတော်ဆီ
ဘယ်တော့ခေါ်သွားမလဲ”

စုကျောင်းက...

“သွားတာက အချိန်မရွေးရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်
စိပြန်ကောင်းမယ် မကောင်းဘူးဆိုတာတော့ သမားတော်နဲ့တွေ့မှ
သိရမှာပဲ”

စုကျောင်းက စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ကိုခေါ်သွားတဲ့အခါမှာ လုံခြုံမှုရှိဖို့လိုတယ်၊ တော်ကြာ
မင်းတို့ရဲ့အဖွဲ့သားတွေနဲ့ တွေ့နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

လီထင်းက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်သည်။

“ငါလည်း အဲဒါပဲစဉ်းစားနေတာ၊ မတော်လို့များ အတူသွား
တဲ့အခါမှာ ရင်ဆိုင်တိုးခွဲရင် တို့စကားတွေကြောင့် ငါ့အကြောင်း ပေါ်
သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်”

“အဲဒီတော့ မင်းဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ”

စုကျောင်းက ပြန်မေးလိုက်သောအခါ လီထင်းသည်အတန်
ကြာအောင်ပင် စဉ်းစားနေလေသည်။

“နေပါဦး၊ သမားတော်က ဘယ်မှာရှိတာလဲ”

“ကျောက်ဖြူကျေးရွာမှာ”

၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လီထင်းက...

“တော်တော် ဝေးသလား”

“တစ်နေ့ခရီးတော့ သွားရလိမ့်မယ်၊ ဒါတောင် မြင်းက
ကောင်းမှ မြင်းမကောင်းရင် လမ်းမှာ တစ်ညအိပ်ရလိမ့်မယ်”

စုကျောင်းက မျက်စိသမားတော်ရှိသည့်နေရာကို သွားရ
မည့် အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်သည်။

လီထင်း စဉ်းစားနေသည်။

ထိုလမ်းခရီးသည် ချန်းပေတို့ ကျက်စားနေသည့်နေရာဖြစ်
သည်။

ချန်းပေသည် လီထင်း၏အစ်ကို ဖြစ်သည်။

အဖေဖြစ်သူ၏တာဝန်အရပ်ရပ်ကို ချန်းပေက ဦးဆောင်
နေသည်။

ယခု သူဝါးကိုခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်မှာလည်း မိမိအစ်ကို
ချန်းပေ၏လက်ချက်ဖြစ်ရမည်ကို လီထင်း စဉ်းစားမိသည်။

ကျောက်ဖြူရွာသို့ သွားရာတွင် ချန်းပေတို့နှင့် တွေ့ဆုံပါက
လီထင်းသည် စဉ်းစားရင်းမှ ခရီးလမ်းက သိပ်မလွယ်ကူမှန်း သိရှိ
လိုက်သည်။

သို့သော် မသွား၍မဖြစ်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း စုကျောင်းနှင့် အသေးစိတ်တိုင်ပင်လိုက်
လေသည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖ ၅၉

တိုက်ပွဲ

ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင်
ဖြစ်သည်။

မြင်းနှစ်ကောင်။

လူသုံးယောက်။

ရှေ့ကမြင်းတွင် လူနှစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။

တစ်ယောက်က မျက်မမြင်မလေးသူဝါးဖြစ်ပြီး တစ်
ယောက်မှာ စုကျောင်းပင်ဖြစ်သည်။

လီထင်းမှာ အစီအစဉ်က အကယ်၍ ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင်
မိမိက ရင်ဆိုင်မည်။

စုကျောင်းက သူဝါးကို အရုခေါ်၍ပြေးရန်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် လီထင်းက နောက်မှနေ၍ ခပ်ခွာခွာလိုက်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူတို့သည် ရွာတစ်ရွာသို့ ညနေစောင်းတွင် ရောက်ကြလေသည်။

ထိုရွာ၏ စားသောက်ဆိုင်၌ ခေတ္တအပန်းဖြေ၍ စားသောက်ကြသည်။

ယင်းကဲ့သို့ စားသောက်နေစဉ် လီထင်းသည် လူတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။

လီထင်း၏ရင်ထဲ၌ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ထိုအချင်းအရာကို စုကျောင်းက မသိလိုက်ပါ။

လီထင်းက...

“ဟေ့ တို့အမြန်ဆုံး ခရီးဆက်ရအောင်”

စုကျောင်းက အံ့သြသလို သူ့ကိုပြန်ကြည့်ပြီး-

“တို့ ဒီမှာ မနားဘူးလား”

လီထင်းက ခေါင်းယမ်း၍-

“အချိန်ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ မိုးချုပ်မှပဲ သင့်တော်မယ့်နေရာမှာ နားကြတာပေါ့”

စုကျောင်း၏စိတ်ထဲ၌ လီထင်းတွင် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိမည်ဟု ထင်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်မမေးတော့ဘဲ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၆၁

လီထင်းက နောက်ချန်၍လိုက်ခဲ့သည်။

သူသည် နောက်သို့ မကြာမကြာ ပြန်ကြည့်နေ၏။

ရွာနှင့် အတော်ကလေး ခရီးပေါက်သာသောအခါ စုကျောင်းက မြင်းကိုရပ်တန့်၍ လီထင်းကို စောင့်ဆိုင်းလိုက်သည်။

စုကျောင်းက နှုတ်မှ အသံမပြုဘဲ ဘာကိစ္စ အရေးပေါ်နေသလဲဟု မေးငေါ့၍မေးလိုက်သည်။

လီထင်းက ရွာထဲတွင် ရန်သူရှိတဲ့အကြောင်း အမူအရာနှင့် ပြလိုက်သည်။ ထိုစဉ်အခိုက်...

သူဝါးက နားစွင့်ရင်း ရုတ်တရက် နောက်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ကျွန်မနားထဲမှာ နောက်က မြင်းရွာသံတွေ အများကြီး ကြားနေရတယ်”

လီထင်းက အံ့သြစွာဖြင့် သူမကိုကြည့်ကာ နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။ အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်းတစ်အုပ် နောက်မှလိုက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကဲ သွားဟေ့”

လီထင်းက စုကျောင်းကို ပြောလိုက်သည်။

သူတို့သည် အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် မြင်းများကို မောင်းနှင်လိုက်သည်။

နေလုံးက မကြာမီ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

◆ ◆ ◆

၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဆယ်ကောင်ထက် မနည်းသောမြင်းတစ်အုပ်သည် သူတို့ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာရင်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ လေတော့သည်။

“စုကျောင်း မင်း အမြန်ဆုံးသွားတော့ သိလား၊ ငါရင်ဆိုင် မယ်”

လီထင်းက အနောက်မှကပ်လိုက်လာပြီး လှမ်းပြောလိုက် လေသည်။

ထိုစဉ် သုဝါးက...

“ရန်သူ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မပါ ရင်ဆိုင်မယ်”

လီထင်းက စုကျောင်းကို လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။

အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးရန်ဖြစ်သည်။

စုကျောင်းက...

“ရန်သူရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမ စိတ်မပူပါနဲ့”

စုကျောင်းက ပြောပြီး သူ၏မြင်းကို တအားပြေးလွှားစေ လေတော့သည်။

စုကျောင်းက နောက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လီထင်းသည် ရန်သူတစ်ချို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့သည့် အပြင် မိမိ၏နောက်သို့လည်း ရန်သူလေးယောက် လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စုကျောင်း၏မြင်းသည် မွန်ဂိုမြင်းကြီးပီပီ အားအင်ကောင်း ပြီး အပြေးသန်လှသည်။

သုဝါးက နားစွင့်နေရာမှ...

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၆၃

“အစ်ကို ပြေးလို့မလွတ်ရင် ကျွန်မတို့ ပြန်တိုက်မယ်”
စုကျောင်းက...

“မပူပါနဲ့၊ ညီမရယ်”

သူက အားပေးစကားပြောလိုက်ရသော်လည်း နောက်မှ ရန်သူလေးဦးကို အလှမ်းကွာစေရန် သူ၏မြင်းကို အားကုန်နှင်လိုက် လေသည်။

“ဟေ့...မရပ်ဘူးလား”

နောက်မှ ရန်သူတို့၏ အော်ဟစ်တားမြစ်သံကို ကြားလိုက် ရသည်။

စုကျောင်းက ဂရုစိုက်မနေဘဲ မြင်းကိုသာ အားသွန်ခွန်စိုက် နှင်နေသည်။

နေလုံးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ် သည်။

ရုတ်တရက် မွန်ဂိုမြင်းကြီးသည် စူးရှစွာ တစ်ချက်ဟီ လိုက်ပြီး ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ပြေးလိုက်သဖြင့် စုကျောင်းက ကြည့်လိုက်ရာ နောက်မှရန်သူပစ်လိုက်သော ဓား မြှောင်တစ်လက်သည် မြင်း၏တင်ပါးအား စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် မြင်းသည် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပိုမိုလျင် မြန်စွာ ပြေးလေသည်။

စုကျောင်းက ဓားမြှောင်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို မြင်းတစ်ခုခုဖြစ်ပြီ မဟုတ်လား”

၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်၊ ဓားနဲ့လှမ်းပေါက်လို့”

စုကျောင်းက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီဓား ကျွန်မကိုပေး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်မကိုသာ ပေးပါ။ သူတို့ဆီကို ကျွန်မ ပြန်ပစ်မယ်”

စုကျောင်းက စကားသိပ်မပြောချင်၍ ဆွဲနုတ်ထားသော

ဓားကို သူမအား ပေးလိုက်သည်။

သုဝါးသည် ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

မြင်းသည် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးနေသဖြင့် သူမ၏ခန္ဓာ

ကိုယ်မှာ တုန်ခါနေသည်။

ရုတ်တရက် သူမသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူမနှင့်စုကျောင်းသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွား

သည်။

ထိုအခိုက်...

“အင့်”

ဟူသောအသံ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

သုဝါး ထိတ်လန့်သွားသည်။

“အစ်ကို..အစ်ကိုစုကျောင်း ဘာဖြစ်သလဲဟင်”

“ကျုပ်..ကျုပ်ကျောမှာ”

စုကျောင်းက ထိုမျှသာပြော၍ မြင်းကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး

မောင်းနှင်နေသည်။

သုဝါးက အံ့ကိုကြိတ်၍ နောက်မှလိုက်နေသော မြင်းခွာသံ

ရေပျော်ဖွံ့ (၁) ❖ ၆၅

နှင့် အကွာအဝေးကို အာရုံပြုနေသည်။

သူမသည် နောက်မှ မြင်းခွာသံတစ်ခုက နီးကပ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟေ့..မရပ်ရင် အကုန်သတ်ပစ်မယ်”

နောက်မှ ကြိမ်းဝါးသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံကြောင့် သုဝါး ခန့်မှန်း၍ရသွားသည်။

သူမ၏လက်ထဲမှဓားက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

“အို..အား”

အသံတစ်သံကို စူးစူးရှရှကြားရပြီး မြင်းပေါ်မှကျသည့်

အသံကိုလည်း သူမ ကြားလိုက်ရသည်။

၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းကြီးမှာ နာကျင်ထားသောဒဏ်ရာကြောင့် ဒေါသဖြစ်
ဖြစ်နှင့် အလွန်အမင်း ပြေးလွှားနေသည်။

ရုတ်တရက် သူဝါး၏မျက်နှာသို့ မျက်နှာတစ်ခု ငိုက်ကျလာ
သည်။

သူမသည် စုကျောင်း၏ပန်းနှစ်ဘက်ကို ကိုင်၍ထိန်းလိုက်
သည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို”

စုကျောင်းက ပြန်မထူးပါ။

သတိလစ်သွားဟန် ရှိသည်။

သူဝါး ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

မြင်းကြီးက လမ်းမအတိုင်း ပြေးလွှားနေသည်။

သူမသည် ဘာမှမစဉ်းစားတော့ပါ။

စုကျောင်း၏ကျော၌ စိုက်ဝင်နေသောဓားကို ဆွဲနှုတ်လိုက်
ပြန်သည်။

ထိုအခါတွင် သူဝါး ပိုမို၍ထိတ်လန့် ဝမ်းနည်းသွားသည်။

သူမသည် စုကျောင်းအား ထိန်းထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

သူသည် တစ်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ပြီး မြင်းပေါ်မှကျသွားလေ
သည်။

သူဝါးသည် ပထမဆွဲထားသေးသည်။

သို့သော် မရပါချေ။

စုကျောင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မြင်းပေါ်မှကျကျန်ရစ်ခဲ့
လေတော့သည်။

ရေပျော်ဖွဲ့ (၁) ❖ ၆၇

သူဝါးသည် မြင်းပေါ်မှ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်လှည့်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် မြင်းဇက်ကြိုးကိုကိုင်ကာ မောင်းနှင်လိုက်လေ
သည်။

သူမက မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်သော်လည်း မြင်းကြီးက
လမ်းတလျှောက် ပိုမို၍ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူ၏ကျောပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် လျော့သွားသော
 ကြောင့် မြင်းကြီးမှာ ပို၍ပြေးအားကောင်းသွားသည်။
 သူဝါးသည် အံ့ကိုကြိတ်ထားသည်။
 ထိုစဉ် နောက်မှ မြင်းခွာသံကြားရပြန်သည်။
 ရန်သူသည် ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနေ၏။
 သူဝါးသည် ရန်သူ၏နောက်မှ လိုက်နေသော မြင်းခွာသံကို
 ဂရုစိုက်လိုက်ပြန်သည်။
 သူမသည် လက်ထဲမှစားကို အသင့်ပြင်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် ဆတ်ခနဲလှည့်၍ ပစ်လွှင့်လိုက်ပြန်လေသည်။
 သို့သော်..
 မည်သည့်အသံမျိုးမျှ မကြားရသဖြင့် မိမိ၏စားချက်လွဲ
 သွားပြီဟု သိလိုက်ရသည်။
 နောက်မှ ရန်သူကလည်း ပါးနပ်နေပြီဖြစ်သည်။
 သူမက စားနှင့်ပြန်ပေါက်မည်ကို သိထားသောကြောင့်
 ရုတ်တရက် ငုံ့၍ရှောင်တိမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 သူဝါးသည် မြင်းကိုသာ နှင်နေသည်။
 အကယ်၍ မတတ်သာလျှင်လည်း ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု
 ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။
 သူဝါးသည် သတိထားမိ၍ မြင်းကုန်းနှီးနံ့တေးတွင် စမ်းသပ်
 လိုက်သည်။
 ထိုအခါ သူမ ထင်ထားသည့်အတိုင်း စားရှည်တစ်လက်
 ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရေပျော်ဖွဲ့ (၁) ❖ ၆၉

သူဝါး အားတက်သွားသည်။
 နောက်မှ မြင်းခွာသံသည် မြင်းနှစ်ကောင်ထက် ပိုမည်
 မဟုတ်မှန်း သိလိုက်၏။
 မြင်းနှစ်ကောင်ဆိုလျှင် လူနှစ်ယောက်သာ ပါမည်။
 သူမက နည်းနည်းမှ မကြောက်ပေ။
 နောက်မှ လိုက်လာသော ရန်သူသည် သူမ၏လက်ထဲ၌
 စားအတိုမရှိတော့မှန်း ရိပ်စားမိလေသည်။
 သူတို့၏မြင်းက အရှိန်မြှင့်၍ သူမအနားသို့ ကပ်လာသည်။
 ရန်သူ၏မြင်းက အနားသို့ရောက်လာမှန်း သူဝါးသိသည်။
 သူမသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ချလိုက်လေ
 သည်။
 သူမက ထိုကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချစဉ်မှာပင် မြင်းကလည်း
 ရုတ်တရက် ရုပ်တန့်သွားတော့မည်ကဲ့သို့ နှေးကွေးသွားသဖြင့် ရှေ့
 တွင် လမ်းမရှိတော့ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုက ကာဆီးထားလိုက်လေသလား
 ဟု ထင်မိလိုက်သည်။
 သူမသည် မြင်းပေါ်မှ ရုတ်တရက် ခုန်ဆင်း၍ အသင့်အနေ
 အထားဖြင့် ရုပ်တန့်လိုက်လေသည်။
 ထိုစဉ် နောက်မှ မြင်းခွာသံများလည်း နှေးကွေးသွားကာ
 မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နေဝင်ချိန် အမှောင်ပိုင်းစ။

သစ်ပင်များဆီမှ အိပ်တန်းတက်မည့် ကျေးငှက်အော်သံ
တို့ကို ဆူညံစွာ ကြားနေရသည်။

သုဝါးသည် အခြားအခြားသော အသံများကို မိမိအာရုံထဲမှ
ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

သူ၏ဝိယာနှစ်ဘက်တွင် ရှိနေသော လူနှစ်ယောက်၏ အ
သက်ရှူသံနှင့် လှုပ်ရှားမှုကို သေချာစွာ အာရုံပြုနေသည်။

ရန်သူနှစ်ဦးသည် မိန်းကလေးအနားသို့ ရဲတင်းစွာ မကပ်ရဲ

ပေ။

သူမသည် မျက်မမြင်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း နား
အာရုံခံ၍ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ထူးခြားပြောင်မြောက်သည်ကို သိရှိထား
သည်။

ရန်သူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အ
ချက်ပြု၍ သူမ၏အနားသို့ အသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်နေကြ သည်။

သူတို့သည် ရုတ်တရက် အသံမထွက်ရဲချေ။

သူတို့ အသံထွက်သည်နှင့် သူမက တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်မည်
မှာ သေချာနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဓားကို အသင့်ကိုင်း၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်
နေသည်။

ရန်သူနှစ်ယောက်သည် အချက်ပြပြီး တဖြိုင်နက် ဝင်၍
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၇၁

ဓားများက ပွေးခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သုဝါးကလည်း ပြိုင်တူရောက်ရှိလာသည့် အသံများကို ရုတ်
တရက် နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ ရှောင်တိမ်း၍ ရပ်စောင့်ရင်း နားစွင့်ပြန်
သည်။

ထိုစဉ်အခိုက်...

ဓားရှည်တစ်လက်ကို အသင့်ကိုင်ထားသော လူငယ်တစ်
ယောက် အနားသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာသည်။

ရန်သူနှစ်ယောက်က ထိုလူငယ်ကို ပြိုင်တူကြည့်လိုက်
သည်။ လူငယ်သည် သုဝါး၏လက်ယာဘက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီ။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က မျက်မမြင်ဒုက္ခိတကို အနိုင်ကျင့်
တာတော့ မကောင်းပါဘူး”

လူဆိုးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သုဝါးမှာ မိမိဘက်က ကူညီမည့်သူတစ်ယောက် တိုးလာ
သဖြင့် အတော်ပင် အားရှိသွားသည်။

“မဆိုင်ရင် ဝင်မစွက်နဲ့ တို့ဓားတွေက လူမရွေးဘူးနော်”
လူငယ်က ရယ်၍...

“သိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဓားတွေက ကိုယ့်မိဘတောင် ချမ်း
သာပေးမယ့်ဓားတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

လူငယ်သည် ပြောရင်းမှ ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမိန်းကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ အနိုင်ကျင့်တာ

လဲ”

၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မင်းကို ရှင်းပြနေစရာ မလိုဘူး၊ ကဲ တိုက်”

လူဆိုးတစ်ဦးက အော်ဟစ်သည်နှင့် နောက်တစ်ဦးက လည်း လူငယ်ကို တိုက်ခိုက်တော့သည်။

သုဝါးသည် ယခုကဲ့သို့သော အခြေအနေတွင် မည်သို့မျှ ဝင်ရောက်၍မရပါ။

မိတ်ဆွေနှင့်ရန်သူ ခွဲခြား၍မရဘဲ အမှားတွေ့သွားနိုင်သည် မို့ သူမသည် မသိမသာ နောက်သို့ဆုတ်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရပ်နေလိုက်သည်။

သို့မှသာ သူ့အနားသို့တိုးလာသူသည် ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလား ခွဲခြား၍ တိုက်ခိုက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သူမ နားထဲတွင် တိုက်ခိုက်နေသံများ လွှမ်းနေသည်။

“အား”

ဟူသောအသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။

မိမိအား ကူညီသည့် မိတ်ဆွေများလားဟူသော စိတ်ဖြင့် ရင်ထိတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ပြေးလွှားသံကို ကြားရလေသည်။

သူမသည် အကဲခတ် နားစွင့်နေသည်။

သူမ၏လက်ထဲမှစားမှာ အသင့်အနေအထား ရှိနေ၏။

မကြာမီမှာပင် ခြေသံကြားရပြန်သည်။

ခြေသံက သူမအနားသို့ နီးလာသဖြင့် စားကိုဝင့်ကာ နားစွင့်လိုက်သည်။

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖ ၇၃

“မိန်းကလေး ကျုပ်ပါ”

သုဝါးက ထိုအသံကို မှတ်မိထားသည်။

စောစောက စကားပြောစဉ် သူမက ထိုအသံကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားသည်။

သို့သော် သူမက မယုံပေ။

သူတို့အချင်းချင်း လှည့်ကွက်များလား။

“ရှင် အနားမကပ်နဲ့နော်”

လူငယ်က ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုမယုံလို့လား”

“စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ရန်သူအချင်းချင်း လှည့်ကွက်လုပ်တာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

လူငယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။

သူမအနေဖြင့် ဤသို့ မယုံသင်္ကာဖြစ်သည်မှာ မလွန်ပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ဘယ်ယုံသင့်ပါ့မလဲ၊ မင်းကို တိုက်ခိုက်တဲ့ ရန်သူနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကတော့ ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေသွားပြီ”

လူငယ်ကပြောပြီး သေဆုံးနေသောအလောင်းကို သူမ အနားသို့ဆွဲသွားကာ ချပေးလိုက်သည်။

“ဝမ်းဗိုက်မှာ သွေးတွေနဲ့ မင်းမယုံရင် ကိုင်ပြီးစမ်းကြည့်ပေါ့”

သုဝါးသည် လူငယ်အပေါ် သံသယ အနည်းငယ်မျှောက်သွားသည်။

၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သို့သော် ရဲရဲတင်းတင်း အကပ်မခံရပါ။

“စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဒီနေရာကို ဘယ်လို လုပ် ရောက်လာတာလဲ”

လူငယ်က...

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ယုံပြီလား”

သူမက အရဲစွန့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ယုံပါတယ်”

လူငယ်သည် သူမ စီးလာသည့်မြင်းကို ဇက်ကြိုးမှဆွဲ၍ သူမ၏အနားသို့ ခေါ်လာသည်။

“ရှေ့ ခင်ဗျားရဲ့မြင်း၊ ဒီနေရာက ဆက်နေဖို့မသင့်ဘူး၊ ရန် သူနဲ့ ထပ်တွေ့နိုင်တယ်”

ထိုလူပြောသည်မှာ မှန်သည်ဟု သုဝါး ထင်လိုက်သည်။

ရန်သူများ နောက်ထပ် လိုက်လာနိုင်ပေသည်။

လီထင်းသည် မည်သည့်အခြေအနေ ရောက်နေပါမည်

နည်း။

အကယ်၍ လီထင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဒဏ်ရာမရရှိဘဲ ရန်သူကို အောင်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် ဤလမ်းအတိုင်း လိုက်လာမည်ဟု သူမ က မျှော်လင့်ထားသည်။

သူမသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်ရင်း မြင်းကြီးပေါ်သို့ ခုန် တက်လိုက်လေသည်။

လူငယ်က ရန်သူ၏မြင်းတစ်ကောင်ကိုယူကာ စီးလိုက်ပြီး...

“ရှေ့မှာရှာတစ်ရွာ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ အဲဒီရောက်အောင်

ရေပျော်ဖွဲ့ (၁) ❖ ၇၅

သွားကြမယ်”

သူသည် ရှေ့မှသွား၍ နောက်မှမြင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

မွန်ဂိုမြင်းကြီးက သူ့နောက်မှ တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက် လာလေသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ကျွဲလူးဟုအမည်ပေးထားသော ရွာ ကလေးဆီသို့ ညတွင်းချင်းပင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျွဲလူးရွာသည် အဝေးသွားလမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်မှ ရွာကြီး တစ်ရွာဖြစ်ပြီး ဈေးဆိုင်များဖြင့် စည်ကားလှသည်။

လူငယ်သည် ချောင်ကျပြီး အညံ့ဆုံးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင် ရောက်တည်းခိုလိုက်လေသည်။

သူသည် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ချည်နှောင်ပြီးသည်နှင့် သုဝါး အား ဆိုင်ထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ ဂိုထားပေးလိုက်သည်။

သူသည် ယင်းသို့ပို့ပြီးသည်နှင့် ဆိုင်ရှင်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု ဆွေးနွေးနေလေသည်။ အခြားကိစ္စမဟုတ်ပေ။

တည်းခိုစားသောက်ခန်း၌ တည်းခိုမိသော်လည်း သူ့ထံ၌ ငွေကြေး တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိပါချေ။

မိန်းကလေးထံ၌လည်း ငွေကြေးပါမည်မဟုတ်သည့်ကို သူက သိရှိထားလိုက်လေသည်။

၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့ကြောင့် လူငယ်သည် ဆိုင်ရှင်ကို သူ၏မြင်းအား ရောင်းချနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်ရှင်က ထိုမြင်းကို မဝယ်သော်လည်း ဝယ်မည့်သူနှင့် ဆက်သွယ်ပေးလိုက်သဖြင့် လူငယ်မှာ အရောင်းအဝယ်တည့်သွားလေတော့သည်။

ဆိုင်ထဲတွင် လူက များများစားစား မရှိပါ။

အခြားနှစ်ဦး သုံးဦးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သာရှိသည်။

လူငယ်က သူဝါးနှင့် သူသည် မောင်နှမဖြစ်၍ ညီမမျက်စိကုရန် ခရီးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပြထားလိုက်လေသည်။

သူသည် ဆိုင်မှ ခေါက်ဆွဲနှင့်ဟင်းချိုများကို မှာကြားပြီး သူဝါးနှင့်အတူ စားသောက်လိုက်လေသည်။

ယခုအခါ သူဝါးသည် မိမိအား ကယ်တင်လာသူမှာ ရန်သူမဖြစ်နိုင်တော့မှန်း လုံးလုံးလျားလျား စိတ်ချယုံကြည်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် အစားအသောက်များ စားလိုက်ရသည့်အတွက် မောပန်းကာ ကုန်ခမ်းသွားသော အင်အားများ ပြန်ပြည့်လာသည်။

သူမသည် လမ်းတစ်ဝက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လီထင်းနှင့် သေဆုံးသွားသော စုကျောင်းကိုတွေးမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသော်လည်း လောလောဆယ် မိမိအား ကယ်ဆယ်လာသူကို ပို၍

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၇၇

ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

မည်သူ ဖြစ်ပါသနည်း။

သူတော်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းမိသည်။

သူတို့ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဆိုင်ရှင်သည် သူတို့အတွက် အခန်းတစ်ခန်း စီမံပေးလိုက်သည်။

လူငယ်က သူဝါးကို အခန်းထဲမှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌တင်ထားပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မင်း ဒီမှာအိပ်ပါ။ ကျုပ် တခြားနေရာမှာ သွားအိပ်မယ်လေ”

သူမ မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

“အစ်ကိုက ဘာစကားမှတောင် မပြောတော့ဘူးလား”

“မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေမလားလို့ပါ”

သူမက အနည်းငယ် ပြုံး၍...

“မပင်ပန်းပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိပ်သိချင်ပါတယ်”

လူငယ်သည် သူမအနီး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သေလည်။

“ကျုပ်နာမည် ကျန်းဖိုးလို့ခေါ်တယ်”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်းဖိုးသည် စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် သံသောင်ရွာကလေးမှ ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ချယ်ရီတို့မြေးအဘိုးမိသားစုကို သံယောဇဉ် တွယ် နေမိသည်။

စိတ်ကောင်းရှိလှသော ချယ်ရီ၏အဘိုးအဘွားကို မမေ့ပါ။

ထို့ပြင် စိတ်ထား ရိုးသားဖြူစင်လှသည့် ချယ်ရီကို အလွန် ပင် ခင်မင်မိလေသည်။

သို့သော် သံသောင်ရွာ၌ ဆက်နေပါက မိမိတွင်သာမက သူမတို့မိသားစုကိုပါ ဒုက္ခပေးမည်စိုး၍ ခေတ္တခဏရှောင်ထွက်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ရေဖျံဂိုဏ်းနှင့်အတူ ထို ဂိုဏ်းသားများအားလုံး စိမ့်ညက်ညက်ကြေအောင် ချေမှုန်းပစ်မည်ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါးထားသည်။

သူသည် ချန်ကျူးမြို့ရှိ သူ၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံသို့ ထွက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် မြင်းမရှိ၍ ခရီးလမ်းတလျှောက်လုံး ခြေကျင်သာ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ယင်းသို့လာခဲ့ရာမှ ခြောက်ရက်မြောက်သော ညနေပိုင်း တွင် လမ်းဆုံလမ်းခွတစ်ခုရှိ တံပျက်ကလေးတွင် အနားယူလိုက် သည်။

ယနေ့ညအဖို့ တံပျက်ထဲ၌ပင် အိပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်စဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ လူသုံးယောက် ရန်ဖြစ်နေသည်ကို

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၇၉

လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သူသည် အသင့်ဆောင်ထားသော ဓားရှည်ကိုဆွဲ၍ရန်ဖြစ် နေသောလူသုံးဦးကို ကြည့်လိုက်ရာ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက်နှင့် မျက်မမြင်မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိလိုက်ရသည်။

ထိုမျက်မမြင်မိန်းကလေးကို မြင်သည်နှင့် သံသောင်ရွာမှ ပမ်းဆီးသွားသော မျက်မမြင်မလေးကို သတိရလိုက်မိသည်။

ထိုမိန်းကလေးများ ဖြစ်လေမလားဟု တွေးမိရာက ဝင် ရောက်ကူညီလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

◆ ◆ ◆

၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်းဖုံးက သူမကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက သံသောင်ကျေးရွာက မဟုတ်လား”

သူမသည် အံ့သြသောမျက်နှာဖြင့် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဟင် အစ်ကို ကျွန်မကို သိလို့လား”

ကျန်းဖုံးက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်...

“ကျုပ်က မင်းတို့ရွာမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါ။ ဓားပြတိုက်တဲ့ညက ကျုပ်ရှိတယ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိပေမယ့် မျက်မမြင်မလေးကိုပါ ဓားပြတွေ ဖမ်းဆီးသွားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်သိရတယ်”

ကျန်းဖုံးက ထိုကဲ့သို့ အစချီ၍ သူဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသမျှကို ပြောပြလေသည်။

ထို့နောက် ယခု ဤနေရာသို့ ရောက်လာပုံနှင့်ကြုံဖန်ပြီး တွေ့ဆုံပုံတို့ကို ပြောပြသည်။

သူမသည် မိဘများအကြောင်း ပါလာပြန်သောအခါ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာပြန်သည်။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ အဲဒီရွာမှာ ပူးထိန်ရဲ့ဩဇာက အတော်ကလေး လွှမ်းမိုးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အဖေအမေတို့နဲ့ အတူနေတာ နည်းတော့ သေသေချာချာတော့ မသိပါဘူးရှင်”

သူမက ခေတ္တနားပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဓားပြတိုက်တဲ့ညကလည်း ကျွန်မက မျက်မမြင်ဆိုတော့

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၈၁

ဘာသိတာသာ နေခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံး အဖေနဲ့အမေကို သတ်လိုက်မှန်းလည်းသိရော ကျွန်မတတ်နိုင်သလောက် ခုခံပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဖမ်းမိသွားတယ်”

ကျန်းဖုံးက...

“မင်းကို ဖမ်းသွားပြီး အခု ဘယ်လိုဘယ်လို ပြန်လွတ်လာတာလဲ”

သူဝါးက...

“ကျွန်မကို သူတို့ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ လှောင်ထားပါတယ်။ အဲဒီလို လှောင်ထားတဲ့နီး နောက်တစ်နေ့မှာ လူတစ်ယောက်က ကယ်ထုတ်သွားပါတယ်”

“ကယ်ထုတ်သွားတဲ့လူက သူတို့အဖွဲ့ထဲကလား”

သူမက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကို့လို လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့နာမည်က လီထင်းလို့ခေါ်တယ်”

ကျန်းဖုံးသည် သူမ၏စကားကို အစအဆုံး နားထောင်နေမိသည်။

သူမ စကားဆုံးသွားမှ...

“ဒါဆိုရင် မင်းကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့ လီထင်းကတော့ သေတယ်ရှင်တယ်ဆိုတာ မသိရဘူး။ စုကျောင်းကတော့ ကျုပ်နဲ့မတွေ့ခင်က လေးမှာပဲ သေဆုံးခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူမက ခေါင်းညှိလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် သူ့ကျောက ဓားမြှောင်ကို ကျွန်မ ဆွဲ

၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နတ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူမြင်းပေါ်က ကျခဲ့ပါတယ်။ မသေသည့်
တိုင်အောင် နောက်ကလိုက်လာတဲ့ရန်သူက သတ်ပစ်မှာ အမှန်ပါပဲ”

ကျန်းဖိုးက သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အင်း ဒီအတိုင်းမှန်ရင်တော့ စုကျောင်းက သေမှာမလွဲပါ
ဘူး၊ လီထင်းကတော့ မသေရင် မင်းကိုလိုက်ရှာနေမှာပဲ”

သူမက ခေါင်းညိတ်၍...

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်၊ သူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို
ကျောက်ဖြူရွာကို လိုက်လာမှာပါပဲ”

ကျန်းဖိုးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ကျောက်ဖြူရွာဆိုတာက...”

“ကျောက်ဖြူရွာဆိုတာက လီထင်းက ကျွန်မကို မျက်စိကု
ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ရွာပါပဲ၊ ခုလည်း အဲဒီရွာကိုအလာမှာ ခုလိုဖြစ်ရ
တာပါပဲ”

ကျန်းဖိုးသည် သူမအကြောင်းကို ကြားသိရသည်မှာ လုံးဝ
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

ကံဆိုးလှသော သူမအတွက် မိမိက ဘာလုပ်ပေးနိုင်ပါမည်
နည်း။

“အဲဒီကျောက်ဖြူရွာမှာ မျက်စိကုတဲ့သမားတော် ရှိတယ်
လို့ လီထင်းက ပြောခဲ့တာလား”

“အမှန်တော့ လီထင်းက အကူအညီတောင်းလို့ စုကျောင်း
ကလိုက်ပို့ပေးတာပါ”

ကျန်းဖိုးမှာ ထွေဝေ စဉ်းစားနေမိတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖ ၈၃

သူမကို ကျောက်ဖြူရွာသို့ ဝှံ့ဆောင်ပြီး မျက်စိသမားတော်
နှင့်တွေ့ပါပြီတဲ့၊ အခကြေးငွေက မည်မျှယူပါမည်နည်း။

ထိုအခကြေးငွေသည် သူမထံ၌ ရှိနေပါသလော။

ထိုအတွေးများက သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ စဉ်းစား
ရခက်နေပေသည်။

ကျန်းဖိုးသည် ထိုသို့စဉ်းစားနေရာမှ သူမ၏မျက်နှာကို
သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မှိန်ပျံ့မီးရောင်ဖြင့် သူမ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။

သူ၏မျက်လုံးအံ့စုံသည် သူမ၏မျက်နှာမှ တဒင်္ဂရွာမရ
အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးလွှဲလိုက်သည်။

နောက်မှ သတိရမိသည်မှာ သူမသည် မျက်မမြင်တစ်ဦး
ဖြစ်၍ မိမိရိုင်းပျံ့စွာ စူးစိုက်ကြည့်မိသည်ကို သူမ မသိနိုင်ပေ။

သူသည် သက်ပြင်း ခိုးချလိုက်မိသည်။

“သနားစရာ သိပ်ကောင်းပါလား”

သူ၏စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက် ချလိုက်မိလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တဒဂ် တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် သူမက...

“အစ်ကို ကျန်းဖုံး”

ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟင်..ဘာပြောချင်လို့လဲ ညီမ”

သူမက အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“အသံတိတ်သွားလို့ အစ်ကိုကျန်းဖုံး ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲလို့ပါ”

ကျန်းဖုံးက မသိမသာ ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး..

“အဲ..ဟို..ညီမ..ကျောက်ဖြူရွာက သမားတော်ဆီကို သွားချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးရှင်၊ လီထင်းရဲ့အခြေအနေက ဘာမှန်းမသိရတော့ ကျွန်မလည်း ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

“ကျောက်ဖြူရွာက သမားတော်ဆီကို ကျုပ်က လိုက်ဖို့ပေးမယ်ဆိုရင်ကော”

သူဝါး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူမ၏ဘဝသည် ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများကို ဒုက္ခရောက်စေသည်။

သူမအနေဖြင့် လီထင်း၊ စုကျောင်းနှင့်ကျန်းဖုံးတို့၏မျက်နှာကို မမြင်မတွေ့ရသော်လည်း မိမိအပေါ် စေတနာထားသည့်

ရေပျော်ဖို့ (ပ) ❖ ၈၅

ကျေးဇူးရှင်ယောက်ျားသားများဖြစ်သည်ကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုထားလေသည်။

ထိုအထဲတွင် မိမိကြောင့် အသက်သေသွားရသော စုကျောင်းကို တွေးမိသောအခါ စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။

သူမ၏ဆိုးဝါးလှသော ကံကြမ္မာကို အသည်းနာမိသည်။

ယခု ကျန်းဖုံးသည် မိမိဘဝထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းဖုံး ဒုက္ခရောက်လေမလားဟူသော အတွေးများ ဝင်ရောက်လာသည်။

သူမသည် တွေးနေရာမှ မျက်ရည်ပူများ လိမ့်ဆင်းလာ၏။

ကျန်းဖုံးက သူမကို ကြည့်မိသည်။

လှပသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်စများ မရှိသင့်ဟု ထင်မိလေသည်။

သူဝါးသည် မျက်နှာဖြင့် ချစ်ခင်ပါစေဆိုသော ဆုတောင်းပြည့်ဝသူ တစ်ဦး ဖြစ်တန်ရာ၏။

သူမ၏မျက်နှာကို တွေ့ရသူများမှာ သနားလာသည်။

ချစ်ခင်လာသည်။

ထိုအထဲတွင် ကျန်းဖုံးလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သည်ဆိုပါက မမှားပါချေ။

ယခုအခါ ကျန်းဖုံးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ မျက်မမြင်မိန်းကလေးတစ်ဦး သူ့ထံ ရောက်ရှိလာသည်။

သူက လျစ်လျူရှုထားရမည်လား။

မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မည်သည့်လူသားကိုမဆို အကြင်နာတရားရှိခဲ့သော ကျန်း
ဖုံးသည် သုဝါးကဲ့သို့သော ခုက္ခတွေ့ ပင်လယ်ဝေနေသည့် မိန်းက
လေးကို လျစ်လျူရှု မထားနိုင်ပါ။

သူမ၏ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် သုဝါး၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေရာမှ...

“သုဝါး”

“ရှင်...အစ်ကို”

“ညီမ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်း”

သူမက မျက်နှာကို အောက်သို့ငုံ့ထားရင်းမှ...

“ကျွန်မ အားလုံးကို အားနာလှပါပြီရှင်၊ ကျွန်မကြောင့်...”

“အို...အဲဒီစကားကို ထည့်မပြောနဲ့၊ ကျုပ်မေးတာကိုသာ
ပြောပါ၊ မင်းရဲ့ဆန္ဒက တယ်လို့ရှိနေသလဲ၊ ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက်
အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

သူမက အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးမှ...

“လူတွေမှာ ကိုယ့်ကိုစွန့်ကိုယ် ရှိကြတာပါပဲ အစ်ကိုရယ်၊
အစ်ကို့မှာလည်း...”

သူမ၏စကား မဆုံးမီ ကျန်းဖုံးက...

“ကျုပ်မှာ ဘာမှမရှိဘူး သုဝါး၊ သံယောဇဉ်တွယ်ရမယ့်
မိဘတွေလည်း မရှိဘူး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်းမရှိဘူး၊ တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေတဲ့အလုပ်လည်း မရှိဘူး၊ သိုင်းပညာလေးတောင်မှ
ကျုပ်ဘကြီးကောင်းခဲ့လို့ နည်းနည်းပါးပါးတတ်ခဲ့ရတာ၊ ကျုပ်မှာ
တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ကျုပ်ရှေ့မှာ မတရားတဲ့ကိစ္စ

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၈၇

တွေမြင်ရင် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဘဲ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်တဲ့အ
ကျင့်ပဲ ရှိတယ်”

သူက စကားကိုရပ်တန့်လိုက်သော်လည်း သူမက ဘာမှ
ပြန်မပြောသဖြင့် ကျန်းဖုံးက ဆက်ပြောသည်။

“အခုနေအခါမှာ မင်းနဲ့ကျုပ်က ဘဝတူတွေလို့သာ သ
ဘောထားလိုက်၊ အဲဒီတော့ မင်းဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ငါ့ဆောင်ရွက်
ပေးမယ်”

သူမသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားကိုပြောတတ်သည့်
ကျန်းဖုံးအား စိတ်ထဲမှ လေးစားကြည်ညိုသွားသည်။

သူမ စဉ်းစားမိသည်မှာ ကျန်းဖုံး၏စကားအရဆိုလျှင်
ကျန်းဖုံးသည် အလွန်ဆင်းရဲသော လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။

စောစောက သူ၏စကားထဲတွင်လည်း သဲသောင်ရွာတွင်
အခြားမိသားစုနှင့်အတူ ကူညီလုပ်ကိုင်စားသောက်နေရင်းမှ ဂူးထိန်
၏အနိုင်ကျင့်မှုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ထွက်လာရသည်ဟုဆိုသည်။

ဤကဲ့သို့သောလူမျိုးကို မိမိအနေဖြင့် မျက်စိကုသပေးပါဟု
ပြောရမည်မှာ အလွန်မသင့်လျော်သောအချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက...

“ကျွန်မ အစ်ကိုကျန်းဖုံးကို ဘာမှအကူအညီ မတောင်းပါ
ဘူးရှင်၊ အစ်ကို စီစဉ်တာကိုသာ ကျွန်မ လက်ခံပါ့မယ်”

ကျန်းဖုံးက သုဝါး၏မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် စိတ်ထဲတွင် တွေးမိသည်မှာ...

၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်ပေသားပဲလေ၊ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ မိန်းကလေးက သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အခွင့်အရေးတွေ တောင်းလို့ရမှာလဲ၊ သူမမှာ မိမိတာဝန်ဖြစ်လာတဲ့အတွက် မိမိကသာ ကောင်းသလိုစီမံပေးရမှာပါ”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်စီမံပေးတာကို မင်းလက်ခံမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို အားကိုးထားပါတယ်ရှင်”

ထိုစကားသည် ကျန်းဖုံးအား ကြိုးများနှင့်ချည်နှောင်ထားလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားရပေသည်။

သူသည် ညီမလေးတစ်ဦးပမာ အစစအရာရာ တာဝန်ယူရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၈၉

အကျည်းတန်အတွားအို

ကျန်းဖုံးသည် နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် တဖြိုင်နက် သူမကို မြင်းပေါ်သို့တင်၍ ခရီးစထင်လေသည်။

သူသည် သူဝါးနှင့်အတူ မြင်းပေါ်တွင် စီးရန်ဝန်လေးနေသည်။

ထို့အပြင် မြင်းကလည်း တင်ပါးတွင် ဒဏ်ရာရထားသဖြင့် သူသည် သူဝါးကိုသာ မြင်းစီးစေပြီး သူက ရှေ့မှမြင်းကိုဆွဲသွားသည်။

“အစ်ကို”

သူဝါးက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ကျန်းဖုံးက အနားသို့ကပ်သွားပြီး..

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မြင်းပေါ်တက်လေ”

“မြင်းက ဒဏ်ရာနဲ့မဟုတ်လား၊ ညီမတစ်ယောက်ပဲ စီးပါ”

“ဒီလိုဆို ခရီးမတွင်တဲ့အပြင် အစ်ကိုလည်း ပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မြင်းက သိပ်ပင်ပန်းသွားရင် နှစ်ယောက်

၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စလုံး ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်၊ နောက်မှပဲ မြင်းတစ်ကောင် ရှာကြသေးတာပေါ့”

မြင်းရောင်း၍ တည်းခိုခန်းခန့် စားသောက်စရိတ်ပေးသည်ကို သူမက မသိလိုက်ပေ။

မနက်က မေးလာသောအခါ ကျန်းဖုံးက ထိုမြင်းသည် ရန်သူမြင်းဖြစ်နေသည့်အတွက် ထိုမြင်းကို ဆက်လက်အသုံးပြုနေပါက ရန်သူ အလွယ်တကူ မှတ်မိမည်စိုး၍ ညကပင် အခြားတစ်နေရာ မောင်းထုတ်လိုက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

သူမ ယုံချင်လည်းယုံမည်။ မယုံချင်လည်း နေမည်။

ဒါ အကြောင်းမဟုတ်ပေ။

ခရီးလမ်းတွင် စားသောက်ရန် ငွေကြေးက အရှေ့ကြီးသည် ဖြစ်၍ မြင်းရောင်း၍ကျန်သောငွေကို ကျန်းဖုံးက သိမ်းထားရသေးသည်။

သူသည် ကျွဲလူးရွာ လမ်းမကြီးအတိုင်း မြင်းကိုဆွဲလာစဉ် သူ့ရှေ့မှမြင်းနှင့်သွားနေသော လူနှစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျန်းဖုံး ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကို သူက ကောင်းကောင်းကြီး သိရှိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မနေ့က သူတို့ကိန်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသောသူ ဖြစ်သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၉၁

ကျန်းဖုံးသည် လှစ်ခနဲ ရွာထဲသို့ မြင်းကိုဆွဲသွင်းလိုက်၏။

သူက လမ်းကွေ့လေးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ နောက်သို့ မသိမသာကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မိမိဝင်လာသော လမ်းကြားသို့ လိုက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျန်းဖုံးသည် အခြားလမ်းငယ်ကလေးတစ်ခုသို့ ချိုးဝင်ကာ မြင်းကို တအားဆွဲ၍ ပြေးလေသည်။

ဟိုကွေ့သည်ချိုးနှင့် မြန်သည့်အခါမြန် နှေးသည့်အခါနှေး ဖြစ်လာသောအခါ သူဝါး သတိထားမိလာသည်။

“အစ်ကို...ရန်သူတွေ့လို့လား”

သူမက ခပ်တိုးတိုး လှမ်းမေးသည်။

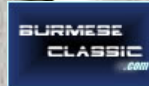
ကျန်းဖုံးက ‘အင်း’ဟု တစ်လုံးတည်းပြော၍ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ သုတ်ခနဲ ဆွဲဝင်သွားသည်။

ထိုခြံကြီးမှာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်နေပြီး ဟောင်းနွမ်းသော အိမ်အုံကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ကျန်းဖုံးက အိမ်ရှင်ကို အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ဓမ္မပုန်းနေမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး အိမ်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ကျန်းဖုံးသည် အိမ်ကြီးကိုပတ်၍ အနောက်ဘက်ရှိ သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားသို့တိုးဝင်လိုက်သည်။

ခြံဝင်းကြီးမှာ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းသူမရှိသဖြင့် အလေ့ကျပေါက်ရောက်သော ချုံနွယ်သစ်ပင်များက ကြီးစိုးနေသည်။

၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်းဖုံးသည် ထိုအိမ်၏ အနောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ဆီမှစကားသံအချို့ ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဒီလမ်းအတိုင်း ဝင်လာတာ တွေ့တာပဲ”

“ရွာထဲကလူတွေ ဖြစ်မှာပါကွာ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ မြင်းပေါ်ကလူဟာ ကောင်မလေးအောက်မေ့လို့”

“ဒီနားမှာပဲ ပျောက်သွားတယ်ဆိုရင် ဒီခြံထဲဝင်မေးပါလား”

ထိုစကားသံဆုံးပြီး မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက် ခြံထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို ကျန်းဖုံး လှမ်းတွေ့ နေရသည်။

သူ၏ရင်ထဲတွင် အနည်းငယ် စိုးရိမ်နေမိသော်လည်း မလွဲသာလျှင် ပြန်တိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။

ထိုစဉ် အသံများ ထပ်မံကြားရ၏။

“အိမ်ရှင်တို့ မရှိကြဘူးလား”

ထိုလူ၏မေးမြန်းသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် တံခါးဖွင့်သံ တခုနီးဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်းကြားရလေသည်။

“ဘာလဲဟေ့၊ ဘာကိစ္စလဲ”

အသံမာမာနှင့် ဆီး၍မေးလိုက်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံ ဖြစ်နေသည်။

“အဘွား ဒီခြံထဲကို မြင်းတစ်ကောင်နဲ့လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသလားလို့ပါ”

ထိုလူများက အဘွားဟုခေါ်လိုက်သဖြင့် အိမ်ရှင်မှာ အသက်ကြီးသော အဘွားအိုတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ကျန်းဖုံးက တွေး

လိုက်သည်။

“ငါ့ခြံထဲတော့ ဘယ်သူမှမလာဘူး၊ မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ လူနှစ်ယောက်ကတော့ ခပ်စောစောက ဟိုတောင်ဘက်ကို ထွက်သွားကြတာ တွေ့တယ်”

အိမ်ရှင်အဘွားအိုက အိမ်ရှေ့လမ်းမ၏ညာဘက်သို့ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ အဘွား”

မြင်းနှင့်လူနှစ်ယောက်သည် အဘွားအိုပြသောလမ်းအတိုင်း ခြံထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားကြသည်။

အိမ်နောက်ဘက်ခြံထဲမှ ကျန်းဖုံးသည် အိမ်ရှင်အဘွားအိုအားကျေးဇူးတင်မိသွားသည်။

ကျန်းဖုံးက ယင်းကဲ့သို့ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် အိမ်ကြီးထဲမှအဘွားအို၏အသံက ထပ်မံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ ငါ့ခြံထဲက လူနှစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့စမ်း”

အဘွားအိုသည် မိမိတို့ဝင်လာသည်ကို သိရှိထားသူဖြစ်ပေမည်။

ထို့ကြောင့်သာ ရှာဖွေသူနှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီးသည် နှင့် မိမိတို့အား လှမ်း၍ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ကျန်းဖုံးသည် သုဝါးအား မြင်းပေါ်မှဆင်းစေ၍ မြင်းကို ထိုနေရာ၌ပင် ချည်နှောင်ထားကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

◆ ◆ ◆

၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူဝါးသည် မျက်စိကွယ်နေသည်မှာ အလွန်ကုသိုလ်ကောင်းသည်ဟု ကျန်းဖိုး ထင်လိုက်မိသည်။

အကယ်၍သာ သူဝါး မျက်စိကောင်းနေပါလျှင် ယခုအခါ အလန်တကြား အော်ဟစ်မိမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျန်းဖိုးသည် သူ၏တစ်သက်တာတွင် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သောလူပေါင်း မြောက်များစွာကို တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် ယခု အိမ်ရှင်အတွားအိုလောက် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်မည် မဟုတ်ပေ။ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မအော်မိရန် မနည်းထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စောစောက မြင်းစီးသမားနှစ်ဦး နှုတ်ဆက်၍ ကပ္ပာကယာ ထွက်သွားကြသည်ကို သဘောပေါက်မိလိုက်သည်။

အတွားအို၏ မျက်လုံးသည် အရောင်တောက်ပနေသော်လည်း တစ်လုံးကျည်း၍ တစ်လုံးက ကျယ်ဝန်းလှသည်။

နှာခေါင်းသည် ရှည်၍ကြက်တူရွေးနှုတ်သီးလို ကောက်နေသည်။

အတွားအိုမျက်နှာမှ ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်ကြီးသည် အတွားအိုမျက်နှာကို ဘယ်လိုမှကြည့်မရအောင် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေစေပေတော့သည်။

အသက်မှာ ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော်လည်း သူ၏မျက်နှာကြောင့် အိုမင်းရင့်ရော်လွန်းလှသည်။

ထိုအတွားအိုသည် ကျန်းဖိုးနှင့်သူဝါးကို သူ၏မညီညာ

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၉၅

သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေပေသည်။

ကျန်းဖိုးက အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့လာသည်။

စုန်းမ၊ ကဝေမများ မမြင်ဖူးသော်လည်း ထိုအတွားအိုသည် စုန်းမ၊ ကဝေမများ ဖြစ်လေမလားဟု တွေးတောနေမိလေသည်။

“မင်းတို့ ထိုင်ကြစမ်း”

အတွားအိုက ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြ၍ အသံသြသြကြီးဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကျန်းဖိုးမှာ စိတ်ညှို့ ခံထားရသူပမာ အတွားအို၏စကားကို မလွန်ဆန်ရဲဘဲ သူဝါး၏လက်ကို အသာဆွဲ၍ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်ကြရသည်။

သူမသည် အပြစ်ရှိသော သားသမီးနှစ်ယောက်ကို ဆုံးမအပြစ်ပေးတော့မည့် မိခင်တစ်ယောက်ပမာ ကျန်းဖိုးတို့၏ရှေ့တွင် ခါးထောက်၍ရပ်နေလိုက်ပြီး စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေပေသည်။

ကျန်းဖိုးမှာ အကြောအချဉ်ထဲမှ ဝေဒနာတစ်မျိုး စိန်၍ခံစားနေရလေသည်။

“မင်းက ဒီမျက်မမြင်မလေးကို မြင်းပေါ်တင်ပြီး ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲဆိုတာရယ်၊ နောက်ကလိုက်နေတဲ့ ရန်သူနှစ်ယောက်က ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာရယ် အဖြစ်မှန်ကို အားလုံး မလိမ်မညာဘဲ ပြောစမ်း”

မလွယ်ပါ။ အိမ်ရှင်အတွားအိုသည် မိမိတို့ ဝင်လာတာတည်းက အစအဆုံး သိထားပုံရသည့်အပြင် သူဝါး မျက်စိမမြင်သည်ကိုလည်း အလွယ်တကူပင် သိရှိထားလေသည်။

၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရုတ်တရက် မေးခွန်းများကြောင့် ကျန်းဖုံးက မည်ကဲ့သို့ ပြန်ဖြေရမန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

အဘွားအိုက ကျန်းဖုံးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကိုယ့်အကြောင်းမှ ကိုယ် မပြောတတ်တော့ဘူးလား။ လိမ်ညာလှည့်ပတ်ပြောတာတွေ မပါ စေနဲ့၊ ငါ့ကို လိမ်ညာမယ်ကြံရင်တော့ နင်တို့နှစ်ယောက် ကံဆိုးပြီသာ အောက်မေ့ထားလိုက်၊ ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်ဆိုရင် တစ်ရွာလုံး ဖိန့် ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်နေရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

သုဝါးမှာ မျက်နှာကို မမြင်ရ၍ ခြိမ်းခြောက်သည့်စကားသံ ကြောင့်သာ ကြောက်ရွံ့ရမည်ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာကိုပါ မြင်တွေ့ နေရသော ကျန်းဖုံးမှာ အကြောအချဉ်များပင် စိမ့်တက်လာလေ တော့သည်။

“ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ်အဘွား”

အိမ်ရှင်အဘွားအိုက သုဝါးကိုကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း...ဟုတ်ပြီ ညည်းက စပြော”

အဘွားအိုသည် ထိုသို့ပြောပြီး သုဝါးပြောမည့် စကားကို နားထောင်ရန် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အကျအန ထိုင်လိုက်သည်။

သုဝါးသည် သူမ၏အကြောင်းကို အမှန်အတိုင်းပင် ခပ်

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၉၇

ဖြည်းဖြည်းနှင့် ခပ်အေးအေး ပြောပြသည်။

ဓားပြများ ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း၊ လီထင်းက ကယ်ခဲ့သည့် အကြောင်း ထိုမှတစ်ဆင့် စုကျောင်းက ကူညီခဲ့ပုံများ၊ လမ်းခရီးတွင် ရန်သူများကလိုက်၍ စုကျောင်း သေဆုံးခဲ့ပုံ။

လီထင်း သတင်းကတော့ ယခုထိ မသိရပုံ။

ထို့နောက် ကျန်းဖုံးက ကယ်တင်ခဲ့ပုံနှင့် ညက ဤကျေးရွာ ၏စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ တည်းခို၍ ယခုမနက် ခရီးထွက်စဉ် ရန်သူတွေ့၍ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းရကြောင်း သနားစဖွယ် ပြောပြ လေသည်။

အခြားအမျိုးသမီး တစ်ယောက်သာဆိုပါလျှင် သုဝါး၏ ပြောစကားကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်အရိပ်အယောင်များ တွေ့ ရမည်ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ရှင်အဘွားအို၏မျက်နှာမှာ မည်သို့မျှ ခွဲခြား၍မရပါချေ။

ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အယောင်မရှိသကဲ့သို့ ဝမ်းသာသည့် အသွင်မျိုးလည်း ဖြစ်မနေပါချေ။

အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သော ဘီလူးရုပ်ထုတစ်ခုနှင့်တူနေ သည်။

ဤသည်က ကျန်းဖုံး၏အထင်သာဖြစ်သည်။

လူသားတစ်ယောက်၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု လှိုက်လှဲဝမ်း သာမှုများနှင့် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု၊ ရိုးသားဖြူစင်မှုများသည် သူ၏မျက်လုံး၌ အထင်းသားပေါ်လွင်တတ်သည်။

ကျန်းဖုံးသည် ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်၏ မျက်လုံးအိမ်ကို သေ

၉၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချာစွာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်တတ်ပါလျှင် ရုပ်ဆိုးမကြီး၏မျက်လုံးအိမ်တွင် ဝမ်းနည်းမှု၊ ခံပြင်းဒေါသဖြစ်မှုတို့ ရောပြွမ်းနေသည်ကို သိရှိရမည်ဖြစ်ပေသည်။

သူဝါး၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်သည် ကျန်းဖုံးအား ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“မင်းပြော၊ အမျိုးအနွယ်ကစပြော”

ကျန်းဖုံးသည် အနည်းငယ် စိတ်ညစ်လာသော်လည်း အဘွားအိုကို မလွန်ဆန်ရပါ။

သူသည် သူ၏ဘဝကို ကလေးဘဝမှစ၍ ယခုအချိန်အထိ အရွဲ့တိုက်ပြီး သေချာစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

လိုအပ်သည်ကော၊ မလိုအပ်သည်ကော မစဉ်းစားတော့ပါ။ ထင်းခွေ၊ ရေခပ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရုံ၊ သဲသောင်ကျေးရွာတွင် ချယ်ရီတို့မြေးအဘိုးနှင့် နေခဲ့ရုံ။

ထိုမှတစ်ဆင့် ထွက်ပြေးခဲ့ရုံများကိုပါ ပြောပြပြီး နောက်ဆုံး သူဝါးကို ကူညီခဲ့ပုံနှင့် ယခုကဲ့သို့ နှိပ်စက်ထိခိုက်လာပုံကို တစ်နာရီနီးပါး အရွဲ့တိုက်၍ ပြောပြလိုက်သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလှသည့် အဘွားကြီးပင်။

စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်သည်။

ကြားဖြတ်၍ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဝင်မမေးပါချေ။

ကျန်းဖုံး၏စကားများ ဆုံးသွားသောအခါ အဘွားအိုကျူးရင်သည် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်များကို ယူလာ

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖ ၉၉

သည်။

အဘွားအိုကျူးရင်သည် မိမိတို့အတွက် ဆန်ပြုတ်နှစ်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးပြီး...

“ကဲ သောက်ကြ”

ဟုတိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောဆို၍ မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

ဆန်ပြုတ်သည် အငွေ့တထောင်းထောင်းထပြီး မွှေးကြိုင်နေသည်။

ဆိတ်နို့နိုင်နိုင်ထည့်၍ ပြုတ်ထားသော ဆန်ပြုတ်ဖြစ်မှန်း သိသာလှသည်။

ကျန်းဖုံးသည် ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုကြည့်၍ သောက်ရကောင်းနိုး၊ မသောက်ရကောင်းနိုး ချင့်ချိန်နေသည်။

ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်သည် မိမိတို့နှစ်ယောက်အား မေးစမ်းပြီး ကြင်နာသနားမိ၍ ယခုကဲ့သို့ ချကျွေးခြင်းလော။

သို့မဟုတ် အခြားတစ်စုံတစ်ရာ ကောက်ကျစ်မှုကြောင့် ပေလော။

ဤကဲ့သို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ယခု သူမက မွှေးကြိုင်သောဆန်ပြုတ်ကို လာရောက်ချပေးသည်မှာ စေတနာထက်သန်၍သာ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆပြီး ဆန်

၁၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြုတ်တစ်ပန်းကန်ကို သုဝါး၏ရှေ့သို့ ချပေးကာ သောက်စေသည်။
မိမိကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ပန်းကန်ယူ၍ အားပါးတရ
သောက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် သုဝါးကလည်း...

“အစ်ကို”

“ဟင်”

“ဆန်ပြုတ်က အရသာရှိလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ မိဘ
တွေဆီမှာတောင် ဒီလိုအရသာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဆန်ပြုတ်မျိုး တစ်ခါမှ
မသောက်ခဲ့ရဘူး။ ဒီအိမ်ရှင်အတွားက အချက်အပြုတ်ကောင်း၊
သဘောလည်း သိပ်ကောင်းပုံရတယ်နော်”

ကျန်းဖုံးက မီးဖိုခန်းဘက်ဆီသို့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်း
ညိတ်ကာ...

“အင်း ဟုတ်တယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်သည်။

သူမ မျက်စိသာမြင်ရပါလျှင် ထိုစကားမျိုး ထွက်လာမည်
မဟုတ်ပေ။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၀၁

သူတို့ စားသောက်ပြီးချိန်တွင် ကလေးမလေးတစ်ယောက်
က အခန်းထဲမှထွက်လာပြီး ပန်းကန်များလာရောက်သိမ်းဆည်း
သွားသည်။

ဤအိမ်ထဲတွင် အတွားအိုနှင့်အတူ ထိုမိန်းကလေးလည်း
ရှိနေပါသလားဟု ယခုမှသိရသည်။

ထိုအခိုက် အတွားအိုက မိန်းကလေးကို ပြောဆိုနေသည့်အ
သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“စုစု”

“ရှင်...ဘွားဘွား”

စုစုဆိုသည့် ကလေးမလေးက ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“ညနေစာအတွက် ငါမှာတဲ့ပစ္စည်းတွေ မမေ့နဲ့၊ ဧည့်သည်
တွေကို ချက်ကျွေးရမယ် ကြားလား”

စုစုမှာ အတွားအိုခိုင်းထားသော မိန်းကလေးမှန်း သိရပြန်
သည်။

ပို၍ အံ့သြစိသည်မှာ အတွားအိုသည် မိမိတို့အား ခရီးသွား
ခွင့်မပေးသေးဘဲ ညနေစာကိုပါ ကျွေးမွေးမည့် အစီအစဉ်ရှိနေခြင်း
ပင်။

သုဝါးက...

“အစ်ကို အတွားက ကျွန်မတို့ကို ဒီမှာပဲနေခိုင်းဦးမယ်နဲ့
တူတယ်”

ကျန်းဖုံးက...

“ထင်တာပဲ”

၁၀၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်းဖုံးက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေသည်။

သုဝါးအဖို့ အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း မိမိအနေဖြင့် ထိုအတွေးအခေါ်မျက်နှာကိုကြည့်၍ နေထိုင်ရမည်မှာ အလိုလိုလန့်နေသည်။

အတွေးအခေါ်သည် ခါးအနည်းငယ် ကုန်းနေသည်မှအပ အသွားအလာ သွက်လက်လှပေသည်။

ညဘက် နေဝင်ရီသရော မမှောင်တမှောင်အချိန် တစ်စုံတစ်ဦးသာ ထိုအတွေးအခေါ်ကို တွေ့မိပါက နှလုံးသွေးရပ်တန့်သွားမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ ငါ့ဆန်ဖြုတ် မကောင်းဘူးလား”

အတွေးအခေါ်သည် မီးဖိုဆောင်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာ၍မေးလေသည်။

“ကောင်းပါတယ် အတွေးရယ်၊ သိပ်အရသာရှိတာပဲ”

ထိုစကားမှာ သုဝါးက ဖြေကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အတွေးအခေါ်သည် သုဝါးကိုတစ်လှည့် ကျန်းဖုံးကိုတစ်လှည့် ကြည့်၍ အသံမာမာဖြင့်...

“ဒီလိုပဲ မွေးကြိုပြီး အရသာရှိတဲ့ စားစရာထဲမှာ အဆိပ်ပါတယ်လို့ ဘယ်သူက ထင်ကြမှာလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ကျန်းဖုံးမှာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်လေသည်။

“အတွေး ကျွန်တော်တို့ကို အဆိပ်ခတ်လိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၀၃

ကျန်းဖုံးသည် ဒေါသဖြစ်သွားဖြင့် အော်ဟစ်မေးလိုက်သည်။

မျက်မမြင်မလေးသူဝါးသည် မျက်နှာ သိသိသာသာပျက်သွားကာ အတွေးအခေါ်ရပ်နေမည်ထင်ရသောနေရာဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍...

“ကျွန်မတို့မှာ ဘာအဖြစ်ရှိလို့ အတွေး ဒီလိုလုပ်တာလဲ ဟင်”

အတွေးအခေါ်ကျူးရင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးတွေပဲ၊ ဘာအခုမှ သေရမှာကြောက်နေတာလဲ၊ တစ်ခါတရံ စာကကျွေးတဲ့အစားအသောက်ကို မစူးမစမ်းဘဲစားရင် ခုလိုပဲ ခံရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ခင်ဗျားကြီး စေတနာနဲ့ကျွေးတယ်ထင်ပြီး စားမိတာဗျ”

ကျန်းဖုံးသည် အံ့ကိုကြိတ်ထားလေသည်။

သူသည် ဆန်ဖြုတ်သောက်ပြီး သိသိသာသာ လန်းဆန်းအားရှိလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

သုဝါးကလည်း ထို့အတူပင် ထင်မိလေသည်။

သို့သော် ယခုအခါ ကျန်းဖုံးမှာ စိုက်နာချင်သလိုလို ရင်ထဲမှာ အောင့်သလိုလို ဖြစ်လာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

“သုဝါး နင်ဘယ်လို ခံစားနေရလဲ”

သုဝါးမှာလည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ဆန်ဖြုတ်သည်အား

၁၀၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အင်ပြည့်လာသည်ဟု ထင်မိရာမှ ယခုအခါ ရင်ထဲပူလောင်လာသကဲ့
သို့ ခံစားရပြီး စောချွေးများ စီးကျလာသည်။

ကျန်းဖုံးမှာ မိမိအသက်ထက် သူမကို ပြန်၍သနားသွားမိ
သည်။

သူသည် ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်ကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရက်စက်တာလဲ”

ဟု ပါးစပ်ကပြောရင်း အဘွားအိုအနားသို့ တိုးသွားကာ
ရင်ဘတ်အထက်နားဆီသို့ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

အဘွားအို ဖစ်လဲကျသွားခြင်း မဟုတ်ပါ။

သူ၏လက်ကို အသာအယာ ရှောင်တိမ်းရင်းမှ ကန်ထည့်
လိုက်သည့်အတွက် ကျန်းဖုံး အိမ်နံရံဘေးသို့ လဲကျသွားသည်။

ကျန်းဖုံး လူးလဲထကာ အဘွားအိုကို အုံ့ဩထိတ်လန့်သည့်
အသွင်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

အဘွားအိုအား သိုင်းပညာတတ်မည်မဟုတ်ဟု သူက ပေါ့
ပေါ့ဆဆ သဘောထားမိသည်မှာ မှားသွားလေသည်။

ထိုစဉ် သူဝါးမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အသံဗလံများကို နားစွင့်
နေသည်။

ကျန်းဖုံးသည် အဘွားအိုကျူးရင်ကို နောက်ထပ် သိုင်း
ကွက်သုံးကွက် ဆက်တိုက်ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်ရာ သူ၏တိုက်ကွက်များ
မှာ လုံးဝအရာမထင်သည့်အပြင် အဘွားအိုကျူးရင်၏လက်ဝါး တစ်
ချက်သည် သူ၏ဇက်ပိုးကိုရိုက်ချလိုက်၍ ဒဏ်ဒဏ်ဖြစ်သွားတော့

ရေပျော်ဖွံ့ (၁) ❖ ၁၀၅

သည်။ သူသည် အဘွားအိုမှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာ တတ်ကျွ
ထားသည့်အပြင် မိမိကိုတိုက်ခိုက်သည်မှာလည်း အသက်ညှာခ
တိုက်ခိုက်နေမှန်း သိလိုက်သည်။

အဘွားအို၏ ညှာလက်ချောင်းများသည် မိမိ၏မျက်စိ
ထိုးဖောက်ပစ်ရန် သုံးကြိမ်တိတ် လက်ကရောက်ရှိလာသော်လည်း
သူမဘာသာ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

သဘောကတော့ မင်းမျက်လုံးတွေကို ထိုးဖောက်လို
တယ်ဆိုတာ သိရဲ့လားဟု သတိပေးသွားသည့် သဘောမျိုးဖြစ်
သည်။

ကျန်းဖုံးအနေဖြင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ပါလျှင် အမှားဝေ
တော့မည်ဟု ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

အရေးကြီးသည်မှာ အဘွားအိုအား တောင်းပန်၍ဖြေခေ
တောင်းရန်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိလေတော့သည့်
သူသည် အဘွားအိုရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့၍ညှိုးညွတ်လိုက်သည်။

“အဘွားရယ်၊ အဘွားကို ကျွန်တော် အစွဲပေးပါတယ်
ကျွန်တော့ပညာက အင်မတန်နုပါတယ်”

အဘွားအိုသည် သူမ၏အကျည်းတန်သောမျက်နှာဖြူ
ကျန်းဖုံးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းရဲ့သိုင်းကွက် မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘာအားမှ မ
ပါလား၊ မင်း ဘာလို့ညှိုးညွတ်တော့ တိုက်ခိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ခေါ်သထွက်သွားပေမယ့် အဘွ
ဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရ

၁၀၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အဘွားကို ဘယ်လိုမှ မတိုက်ခိုက်ချင်ပါဘူး၊ အဘွားက အဆိပ်ခတ်
တော့...”

“တိတ်စမ်း”

အဘွားအိုသည် အော်ပစ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌
ထိုင်လိုက်လေသည်။

“အခု နင်တို့ ဘယ်လိုဝေဒနာ ခံစားနေရသလဲ”

“ရင်ထဲမှာ အောင့်လာသလိုပဲ အဘွား”

သူဝါးက ဖြေလိုက်သည်။

ကျန်းဖုံးကလည်း...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား၊ ကျွန်တော့်ခိုက်တွေ အောင့်လာ
တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူကောင်းတွေပါ အဘွားရယ်၊ ဖြေဆေး
ပေးပါ”

“မပေးဘူး”

အဘွားအိုက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလေသည်။

သူဝါး၏မျက်နှာကလေးသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေပြီး ဖြူ
ဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းနေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူပါ အဘွားရယ်၊ နောက်ပြီး
အဘွားနဲ့လည်း ရန်သူမဟုတ်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ကို အဆိပ်ဖြေပေး
ပါ”

ကျန်းဖုံး၏စိတ်ထဲတွင် သူဝါးသည် အဘွားအို၏မျက်နှာကို
သာမြင်ရပါလျှင် ယခုကဲ့သို့ တောင်းပန်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၀၇

ရုပ်ဆိုးမကျူးရင်သည် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးမှ...

“နင်တို့ဟာ တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ဟာတွေ”

သူမကပြောပြီး ကျန်းဖုံးအား သေချာစွာ စိုးစိုက်ကြည့်
ပြောသည်။

“ဒီအစားအသောက်ထဲမှာ အဆိပ်ပါတယ်လို့မပြောခင်
နင်တို့ ဘယ်လို ဝေဒနာမျိုး ခံစားရလို့လဲ”

အမှန်စင်စစ် ပြန်စဉ်းစားသောအခါ အဘွားအိုက အဆိပ်
ပါသည်ဟု မပြောမီက ထိုဆန်ပြုတ်သည် အရသာရှိပြီး လန်းဆန်း
လာသည်ဟုပင် ပြောသေးသည်။

“အဘွားမပြောခင်က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ကျန်းဖုံးက ပြန်ပြောသည်။

အဘွားကြီးသည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေသည်။

“အင်း...လူတွေ...လူတွေ...ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါရောက်
တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့၊ အဆိပ်ပါတယ်လို့ပြောလိုက်မှ စိတ်
ထဲမှာ မသုံးမသန်ဖြစ်လာပြီး ဟိုနေရာကနာသလိုလို၊ ဒီနေရာက
အောင့်သလိုလို ဖြစ်လာကြတယ်”

အဘွားကြီးသည် စကားကိုဖြတ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို
ကြည့်လိုက်ပြီး အာရုံစိုက်နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ
သူမ၏စကားကို ပြန်ဆက်လေသည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါက အဆိပ်ခတ်ထားတယ်လို့ ပြော
တာ သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာပဲ၊ သိုင်းလောကထဲမှာ မှုစိမ်းတစ်
ယောက်က ကျွေးမွေးတဲ့ အစားအသောက်ကို သဝဏ်ထားဖို့ အခုလို

၁၀၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မစူးမစမ်းဘဲ အရမ်းမစားဖို့ သတိပေးလိုက်တာပဲ”

ကျန်းဖုံးတို့မှာ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

သုဝါး၏ချစ်စရာကောင်းသည့် မျက်နှာကလေးသည် လန်း

ဆန်းလာလေတော့သည်။

“ဗိုက်တွေ ရင်ဘတ်တွေအောင့်တုန်းပဲလား၊ ပူတုန်းပဲလား”

သုတို့ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါ။ ကျန်းဖုံးသည် ခေါင်းငုံ့ထားရာမှ

ခေါင်းမော့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကြောက်ပြီး စိတ်ထဲက ထင်မြင်လာမိတာပါ”

အဘွားကြီးကျူးရင်သည် ရယ်မောလိုက်သည်။

နောက်မှ မျက်နှာကို ပြန်တည်လိုက်ပြီး...

“သေချာ နားထောင်”

သူမက အသံမာမာဖြင့်ပြောသည်။

ကျန်းဖုံးတို့က လေးလေးစားစားဖြင့် နားစွင့်နေကြသည်။

“နင်တို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်က ကျားဆိုးတစ်ကောင်ရဲ့စိတ်ကို ဆွဲခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကော သိကြရဲ့လား၊ ရေဖျံဂုဏ်းဆိုတာ တောင် ပင်လယ်ဓားပြဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်ပြီး သြဇာအရှိန်အဝါလည်း တော်တော်လေးကြီးမားနေတယ်”

သူမက ခေတ္တဖြတ်ပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

“သူတို့လက်ထဲက လွတ်မြောက်သွားတဲ့ တရားခံတစ်ယောက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လျစ်လျူထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က သုဝါးရဲ့မိဘတွေကို သူတို့က သတ်ဖြတ်ထားတယ်ဆိုတော့ သုဝါးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၀၉

တို့သိမှာပဲ၊ ဒီတော့ သုဝါးကို လူ့လောကမှာမထားဖို့အတွက် သူတို့ မြေလှန်ရှာနေမှာပဲဆိုတာကော မင်းတို့ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

အဘွားအိုက အကျိုးနဲ့အကြောင်း ဆက်စပ်၍ပြောလာတော့မှ သူတို့၏အန္တရာယ်သည် မည်မျှအထိ ကြီးမားနေသည်ကို စဉ်းစားမိလေတော့သည်။

ခပ်စောစောပိုင်းက ကျန်းဖုံးတို့သည် အန္တရာယ်ရှိသည်မှာ မှန်သော်လည်း ဤမျှလောက် နက်နက်နဲနဲမစဉ်းစားပေ။

အဘွားအိုက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါတောင် မင်းတို့က လမ်းပေါ်က တည်းခိုခန်းမှာ ရဲရဲတင်းတင်း တည်းခိုတယ်၊ ရဲရဲတင်းတင်း ခရီးထွက်တယ်၊ အစားအသောက်ကို မဆင်မခြင်စားတယ်၊ မင်းတို့ အခု ကျောက်ဖြူရွာကို သွားဦးမှာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ မျက်စိသမားတော်နဲ့ကုမယ်ဆိုတော့ ရေဖျံဂိုဏ်းက မြေလက်ကျိုးပြီး မျက်စိကန်းနေတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး။

မင်းက သုဝါးအတွက် အကူအညီပေးချင်တယ်ဆိုရင် အကူအညီပေးနိုင်လောက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ မင်းမှာရှိရတယ်၊ ဒါကို မင်းသဘောပေါက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ထိုစကားသည် အမှန်အကန်ဖြစ်သည်။

ထိုစကားကြောင့်လည်း သူ၏ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူမအတွက် အကူအညီပေးနိုင်သည့် အရည်အချင်းဆိုသည်မှာ ဘာလဲ။

၁၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထူးထူးထွေထွေ စဉ်းစားစရာလိုပေ။

သူမအတွက် အကာအကွယ်ပေးနိုင်လောက်သည့် သိုင်း
ပညာ၊ ဒုတိယ သူမအတွက် ဆေးဝါးကုသဖို့ငွေကြေး။

“ငါပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

သူမက ကျန်းမာမှုကို မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဘွားပြောတာ မှန်ပါတယ်”

အဘွားအိုကျူးရင်က...

“အဲဒါကြောင့် နင်တို့နှစ်ယောက် ဒီမှာတစ်ညတည်းပြီး အ
ကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စဉ်းစားကြပါ”

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၁၁

• အတွင်းရေး

ကြီးမားသည်ဝါသောခြံဝင်းကြီးနှင့် အဆောက်အအုံတစ်ခု
သည် လိုဟန်မြို့ကလေးတွေ အထင်အရှားရှိသော်လည်း ထိုဂေဟာ
ကြီးကို အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှလူများက စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိကြ
ချေ။

အထူးအဆန်းဟုလည်း မထင်ကြပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှ
လူများသည် ဂေဟာကြီး၏တပည့်လက်သားများ ဖြစ်သောကြောင့်
ပင်။

“မင်းအခု ဘာလုပ်ထားလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အဆောင်တစ်ခုထဲမှာချုပ်ထားတယ်၊
မကျေနပ်ဘူးဆိုပြီး သောင်းကျန်းနေလိုက်တာ ဝုန်းဒိုင်းကျနေတာပဲ”

“ခက်တယ်၊ သိပ်ခက်တယ်၊ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
မိသားစုချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲဖို့ လုံးဝမသင့်ဘူး”

၁၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချန်းထိသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးလာပုံရသည်။

“ဒီကောင် ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် နည်းနည်းမှ
မထင်မိဘူး။ သူက ဘယ်လိုကဘယ်လို ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

ချန်းထိက...

“သူ ဒီကိုလာတာ ငါ့ကြောင့်ပဲ၊ ငါခေါ်လိုက်တာ၊ ခေါ်ရတဲ့

အကြောင်းကလည်း သူ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ကိစ္စ”

ချန်းပေက အဖေဖြစ်သူကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက် သည်။

“သူ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ကိစ္စ ဟုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

ချန်းထိက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

တောင်ပိုင်းပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ချန်းထိ ကျက်စားခဲ့သည်
မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် ယခင်က ပင်လယ်ထဲတွင်သာ ကျက်စားခဲ့သော်
လည်း နောက်ပိုင်း အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်တွင် မြို့ကြီးပေါ်သို့တက်
လာကာ ရေဖျံဂိုဏ်းဟူ၍ အတိအလင်း တည်ထောင်သည်။

ယခင်က သူ့ကို မည်သူကမျှ ဓားပြဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်လိမ့်
မည်ဟု မထင်ခဲ့ကြပေ။

သူသည် ရှေ့ပိုင်းတွင် ကောင်းသောလုပ်ငန်းများကိုသာ
မန်းပြု၍ သိုင်းပညာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်လှစ်ထားသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၁၃

မြို့တော်ကြီးများမှ မြို့စားများ၊ နယ်စားများ၊ အမတ်ကြီး
များအထိ သူက ပေါင်းသင်းထားသောကြောင့် မည်သူကမျှ ဓားပြ
ခေါင်းဆောင်ပါဟူ၍ တိတိကျကျ မပြောရဲခဲ့ပေ။

ထိုကဲ့သို့ တိတိကျကျ အရေးမယူခဲ့သည်မှာ ယနေ့ထက်
တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

ချန်းထိက သားနှစ်ယောက် မွေးထားပြီး သူ၏ခြေရာကို
နင်းနိုင်သူမှာ ချန်းပေဖြစ်လေသည်။

သားငယ်ချန်းလီထင်းက ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လာသည်။

ချန်းထိက မကောင်းမှုကို မုန်းတီးသည့် ချန်းလီထင်းကို
အဒေါ်ဖြစ်သူထံ ငယ်စဉ်ကပင် ပို့ထားလိုက်လေသည်။

ယခု...

ချန်းလီထင်းခေါ် လီထင်းက အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ဖမ်းဆီးထားသော မိန်းကလေးအား ကယ်ထုတ်သွားပြီး
ပြဿနာရှာခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ချန်းပေက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

ချန်းထိလည်း ညီအစ်ကိုချင်း ပြဿနာဖြစ်မည်ကို မလို
လားသဖြင့် ချန်းလီထင်းကိုခေါ်ကာ မင်္ဂလာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ကျင်းလိမ့်မြို့သို့ စေလွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်းဖုံး...။

ကျန်းဖုံးသည် ကျောက်ဖြူကျေးရွာသို့ ဦးတည်လာခဲ့လေ

သည်။

သူက စုကျောင်းပြောလိုက်သည့် ဆေးဆရာကို လာရောက်
ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရီးပြင်းနှင့်ပြီး ကျောက်ဖြူကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိသွားသော
အခါ ဆေးဆရာအကြောင်း စုံစမ်းခဲ့သည်။

လူလေးငါးခြောက်ယောက်ကို စုံစမ်းပြီးမှ...

“ဆေးဆရာက ကျန်းယူတောင်တန်းမှာပါဝင်တဲ့ ဝါးစိမ်း

တောင်ကုန်းတစ်ခုမှာ နေတယ်”

ဟု သတင်းရလိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးက ရှေ့ခရီးဆက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် လူနှစ်

ယောက်က သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူက...

“ကျုပ်က ထိုက်ဖုံးပါ။ သခင်လေးက မင်းကိုတွေ့ချင်လို့

ခေါ်နိုင်လောက်တယ်”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ကျန်းဖုံး အံ့သြသွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သခင်လေးက ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ကို ဘာ

ကြောင့် တွေ့ချင်တာလဲ”

“မင်းလိုက်ခဲ့ပါ။ မင်းရဲ့အခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားပါ

လိမ့်မယ်”

ရေပျော်ဖို့ (ပ) ❖ ၁၁၅

အခက်ကြုံနေသော ကျန်းဖုံး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျုပ်ရဲ့အခက်အခဲတွေ တကယ်ပဲ ပြေလည်သွားမယ်ဆို
ရင် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်ဗျာ”

ဟုပြောကာ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ထိုက်ဖုံးဆိုသူနောက်သို့
လိုက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ကျောက်ဖြူရွာ၏အရှေ့ဘက်သို့ လမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်
လာခဲ့သည်။

မုန့်ဆိုင်ရှင် အဘိုးအိုပြုသည့် ဝါးဘိုးတောတောင်ဘက်သို့
လမ်းမကြီးက ဦးတည်နေသည်။

လူပုထိုက်ဖုံးသည် ကျန်းဖုံး၏မြင်းကို အလယ်မှာထား၍
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

မကြာမီ ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် အသင့်ရပ်စောင့်နေသော မြင်းသုံး
ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အပြင် အလယ်မှမြင်းပေါ်တွင် ဝတ်ရုံနီ
ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူတစ်ယောက်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

သခင်လေးဆိုသူမှာ ထိုသူပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျန်းဖုံးက ထင်
ထားလေသည်။

ထိုလူများသည်လည်း မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြသည်။

၁၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်းဖိုးသည်လည်း မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ဝတ်ရုံနီနှင့်လူ
နားသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဝတ်ရုံနီနှင့်လူမှာ ချန်းပေပင်ဖြစ်လေသည်။

ချန်းပေက ကျန်းဖိုးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မေးခွန်းတစ်
ခုကို ရုတ်တရက် ကောက်မေးလိုက်လေသည်။

“မျက်မမြင်မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်ကတည်းက ထိုသခင်လေးဆိုသူ
သည် ချန်းထီ၏သား ချန်းပေဖြစ်ရမည်ဟု ချက်ချင်းသိလိုက်တော့
သည်။

ချန်းပေ၏အကြောင်းကို ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်က ပြောပြ၍
သိရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ချန်းပေသည် ယခု သုံးလေးနှစ်တွင် ထူးချွန်သောသိုင်းသ
မားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူ့ကို အထူးသတိထားရန် ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်က မှာ
ကြားထားလေသည်။

ကျန်းဖိုးက ချန်းပေ မေးသည်ကို ကြောင်အမ်းအမ်းအမှုအ
ရာဖြင့်...

“ဘယ်မျက်မမြင် မိန်းကလေးကို ပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော်
မသိရပါလား”

ချန်းပေက မှဲ့ပြီးပြီးလိုက်လေသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျန်းဖိုး”

ရေပျော်ဖွံ့ (၁) ❖ ၁၁၇

“ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပဲခင်ဗျာ၊ သွားချင်
ရာလျှောက်သွားပြီး ရရာအလုပ်ဝင်လုပ်နေတာပဲ”

ချန်းပေက သူ၏တပည့်တစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ အဝါး သူ့ကိုပြောပြလိုက်စမ်း”

လူတစ်ယောက်က ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာသည်။

“မင်း ဘာညာမလို့လဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်ကျော်လောက်
ကမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တို့လက်ထဲက မင်းလုသွားတာ မ
မှတ်မိတော့ဘူးလား”

လူပုထိုက်ဖိုးကလည်း ကျန်းဖိုး၏မြင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြ
လိုက်သည်။

“မြင်းရဲ့တင်ပါးမှာ ဓားဒဏ်ရာရထားတာ ကျက်တောင်
မကျက်သေးဘူး၊ အဲဒီမြင်းဟာ ကောင်မလေးစီးသွားတဲ့မြင်းကွ၊
ဒဏ်ရာက တို့နောက်ကဓားနဲ့ လှမ်းပေါက်လိုက်တဲ့ဒဏ်ရာ၊ အဲဒီတော့
မင်းလိမ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ မျက်မမြင်မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ”

ကျန်းဖိုး မငြင်းသာတော့ပေ။

ကျန်းဖိုးက ယခုမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့်...

“ဟာ..ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် အခုမှ သတိရ
တယ်၊ ကျွန်တော် မျက်မမြင်မိန်းကလေးနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတာ တွေ့လို့
ဝင်ကူမိပါတယ်၊ မကြာခင်မှာပဲ သူမရဲ့အဖော်တစ်ယောက် ရောက်
လာပြီး အဲဒီနေရာကခေါ်သွားတယ်၊ ဒီမြင်းက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရဲမြဲ
ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ အဲဒီနေရာမှာ ကျန်ခဲ့လို့ စီးခဲ့တာပါ”

၁၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချန်းပေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နားထောင်နေရာမှ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာကိုယ့်လူ ပေလည်ကြောင်ပတ် စကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မင်းစကားတွေကို တစ်လုံးမှမယုံဘူး”

ကျန်းဖိုးက...

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ”

ချန်းပေက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မှဲလိုက်သည်။

“မင်းက ဒီလိုငြင်းလို့ရမလား”

ချန်းပေသည် ပြောပြောဆိုဆို ကျန်းဖိုးအား သူ၏အရိုးစင်းဆိုးသော တိုက်ကွက်တစ်ကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျန်းဖိုးသည် ရှောင်တိမ်းပါသော်လည်း မလွတ်ပေ။

‘ဘိုင်း’ ခနဲ ပစ်ကျသွားလေတော့သည်။

သူသည် လူးလဲထလိုက်သည်။

ထို့နောက် ချန်းပေအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ

သည်။

သူ၏တိုက်ကွက်သည် အတော်ပင် ပြင်းထန်လေသည်။

ချန်းပေမဟုတ်ဘဲ အခြားသူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားမည်မှာ သေချာနေသည်။

သို့သော်...

ချန်းပေအနေဖြင့် သူ၏ထက်မြက်သော တိုက်ကွက်ကို အသာအယာပင် ဖျက်လိုက်သောအခါ ကျန်းဖိုးမှာ ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၁၉

သူ၏ပညာသည် အလွန်နုသေးသည်ကိုလည်း ရင်ထဲမှ ထိတ်လန့်စွာ တွေးတောလိုက်မိသည်။

သူသည် တိုက်ကွက်တစ်မျိုး ပြောင်းလိုက်ပြန်သည်။

ချန်းပေ၏တပည့်များက သူတို့၏သခင်လေး တိုက်ခိုက်နေသည်ကို ရပ်၍ကြည့်နေကြသည်။

ချန်းပေသည် ကျန်းဖိုး၏တိုက်ကွက်ကို ကြည့်၍ သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ မှုစရာအကြောင်းမရှိသည်ကို သိလိုက်၏။

သူသည် ကျန်းဖိုး၏တိုက်ကွက်ကို အသာအယာ ပြန်ဖျက်ပြီးသည်နှင့် သူ၏မုန်တိုင်းတိမ်တိုက်ကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ကျန်းဖိုးသည် တစ်ချက်အော်ကာ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ချန်းပေက ပြေးလိုက်သွားပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သူ၏ညာခြေကိုတင်ကာ ဖိထားလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငါမေးတာကို အမှန်အကန် မဖြေသေးဘူးလား”

ကျန်းဖိုးမှာ ပက်လက်လန့်နေသည်။

ပါးစပ်မှလည်း သွေးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ ပြာဝေလာလေသည်။

ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်လာသည်။

သူသည် အသက်ကို မှန်မှန်ရှူ၍ပင် မရတော့ပါချေ။

၁၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မုန့်ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဘိုးအိုသည် သူ၏ဆိုင်တွင် မုန့်စားနေသော လူငယ်ကလေးတစ်ဦးကို လူနှစ်ယောက်က လာရောက်ခေါ်ဆောင်သွားသည်ကို နည်းနည်းမှ ဘဝင်မကျပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အနေဖြင့် လာခေါ်သူသည် မည်သည့်ဂိုဏ်းကဖြစ်သည်ကို သိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် မုန့်ဝယ်စားသောလူငယ်သည် ယခုမှ ဤဒေသသို့ ရောက်ရှိလာသောလူငယ်မှန်းလည်း ရိပ်စားမိသည်။

ထို့ပြင် ရိုးသားသည့် လူငယ်တစ်ဦးမှန်းလည်း အကဲခတ်မိလေသည်။

ထိုလူငယ်သည် မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် မျက်စိသမားတော်ကြီးကို မေးမြန်းနေပါသနည်း။

အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုရှိ၍သာ သမားတော်ကြီးကို မေးမြန်းခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ယခု ထိုလူငယ်ကို လူနှစ်ယောက်က လာခေါ်သွားသည်။

ခေါ်သွားသူမှာ ရေဖျံဂိုဏ်းသားဖြစ်သည်။
ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုလူငယ်၏ကံကြမ္မာသည်...။

ရေဖျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၂၁

ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုသည် သူ၏ဆိုင်ကို အိမ်သားတစ်ဦးနှင့်လွှဲခဲ့ပြီး သူတို့နောက်မှ မသိမသာလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သို့သော် ရွာအပြင်သို့အရောက်တွင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့လေသည်။

မြင်းသုံးကောင် ထွက်သွားမည်ထင်ရသော နေရာများကို မှန်း၍လိုက်ရှာသည်။

သို့သော် မတွေ့ရပေ။

အဘိုးအိုသည် နောက်ဆုံး တောင်ကမူတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်...

မြင်းငါးကောင်နှင့် လူငါးယောက်သည် တောင်ကမူပေါ်မှ မြင်းများဒုန်းစိုင်း၍ ထွက်သွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများ မျက်ချင်း အရောင်တောက်သွားသည်။

မြင်းပေါ်မှ ဝတ်ရုံနီနှင့်လူကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ သူသည် ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ကောင်လေး အသက်မှ ရှိပါဦးမလား”

အဘိုးအိုသည် စိတ်ထဲမှ အတော်ပင် စိုးရိမ်သွား၏။

ထိုမြင်းငါးကောင် အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်သောအခါမှ သူသည် တောင်ကမူပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

တောင်ကမူပေါ်တွင်မူ မည်သည့်လူသားတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ပေ။

အဘိုးအိုသည် ထွက်သွားသောမြင်းငါးကောင်နှင့် လူငါး

၁၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ယောက်ကို သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။
 ထိုအခါ မြင်းမှာ ခြောက်ကောင်ဖြစ်နေသည်။
 လွတ်နေသောမြင်းတစ်ကောင်သည် လူငယ်၏မြင်းပင်ဖြစ်
 ရမည်ဟု အတိအကျယူဆလိုက်သည်။
 ဤသို့ဆိုလျှင် လူငယ်ကို သူတို့သတ်သွားခြင်းသာဖြစ်မည်။
 အဘိုးအိုသည် စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် တောင်ကမူပေါ်တွင်
 လှည့်ပတ်၍ရှာကြည့်သည်။
 ထိုအခါ...
 ရှုံ့ပုတ်ထဲတွင် ဒလိမ့်ကောက်ကွေး သေဆုံးနေသောလူငယ်
 ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။
 လူငယ်မှာ သူ့ဆိုင်တွင် မုန့်စားစဉ်က ဝတ်ဆင်ထားသည့်
 အပြာရောင်ဝတ်စုံကလေးနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။
 ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုသည် ရှုံ့ပုတ်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ လူငယ်၏
 အနီးတွင် ဒူးထောက်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။
 ပါးစပ်နှင့်နှာခေါင်းမှ သွေးများစီးကျနေသည်ကို တွေ့ရ
 သည်။
 “ကံဆိုးလိုက်တာ ကောင်လေးရယ်”
 အဘိုးအိုသည် အလွန်အမင်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေါင်း
 ယမ်းရင်း ညည်းညူလိုက်လေသည်။
 “တော်တော် ရက်စက်တဲ့အကောင်တွေ လူတွေကို ခွေးတစ်
 ကောင်လောက်မှ တန်ဖိုးမထားဘူး၊ အေးလေ ငါတုန်းကလည်း သူ
 တို့ ဒီအတိုင်းပဲလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၂၃

အဘိုးအိုသည် ညည်းညူပြောဆိုရင်း ခါးကြားတွင် အသင့်
 ချိတ်ဆွဲထားသော အရက်ဘူးကိုဖြုတ်၍ ပါးစပ်ထဲသို့ တရဟော
 လောင်းချလိုက်လေတော့သည်။
 သူ၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်း နီမြန်းလာလေတော့သည်။
 သူသည် အရက်ကို တစ်ဝသောက်ပြီးသည်နှင့် လူငယ်ကို
 ရှုံ့ပုတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။
 သူ့အနေဖြင့် လူသားတစ်ဦး၏အလောင်းကို မြေကြီးထဲ
 ရောက်အောင်တော့ မြှုပ်နှံပေးခဲ့ချင်သည်။
 သူသည် ကျန်းဖုံး၏မျက်နှာကို ကြည့်၍ အလိုလိုသနားလာ
 သည်။
 ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ရှိသည့် အဘိုးအိုဟုဆိုရမည်သာ။
 အဘိုးအိုသည် ကျန်းဖုံး၏အလောင်းကို အပြင်သို့ရောက်
 အောင်ဆွဲထုတ်ပြီးသည်နှင့် ခဏထိုင်ကာ အရက်ဘူးထဲမှအရက်ကို
 မော့ချလိုက်ပြန်သည်။
 ထို့နောက် သူသည် ကျန်းဖုံး၏အလောင်းကိုကြည့်ကာ
 စိတ်မကောင်းဖြစ်နေစဉ် သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့်
 ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသေးသည်။
 “ငါ အရက်သောက်တာ သိပ်များသွားပြီနဲ့တူတယ်”
 မိမိကိုယ်မိမိ အရက်မူးနေသည်ဟု ထင်လိုက်ပြီး မျက်လုံး
 ကိုပွတ်၍ လူငယ်၏ဝမ်းဗိုက်ကိုကြည့်ပြန်သည်။
 ထိုအခါ လူငယ်၏ဝမ်းဗိုက်သည် မြင့်ချည်နိမ့်ချည် ဖြစ်နေ
 သည်ကို သေသေချာချာ တွေ့မြင်ရသောအခါ အဘိုးအိုသည် မျက်

၁၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လုံးများ ဝိုင်းစက်လာပြီး ကျန်းဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မ၊ချီ၍ သူ၏ မြင်းပေါ်သို့တင်လိုက်လေတော့သည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းပြီဖြစ်သည်။

ထန်ချူး၏အရက်ဆိုင်သည် လူစည်ကားစွာ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

ကျောက်ဖြူရွာတွင် ထန်ချူးအရက်ဆိုင်သည် အရက်အကောင်းဆုံးဟု တော်များများက သတ်မှတ်ထားကြသည်။

တောင်ယာသမား၊ သစ်ထုတ်သမား၊ ကျောက်ခွဲအလုပ်သမားကအစ အချို့သော အရာထမ်း၊ အမှုထမ်းများပင် ညနေစောင်းလျှင် ထန်ချူးဆိုင်၌ ပင်ပန်းခဲ့သမျှကို လာရောက်အပ်နှံဖြေကြသည်။

ထိုအထဲတွင် မုန့်ဆိုင်ဝိုင်ရှင်အဘိုးအိုသည် တစ်နေ့တစ်ရက်မျှမပျက်သော ဖောက်သည်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

“ကျီမုထိ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဗျ၊ ဒီနေ့ ဘယ်ငြိမ်ပါလား”

အရက်ဆိုင်ရှင်ထန်ချူးက ခါထိုင်းကဲ့သို့ စကားတွေ အများကြီးမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာထိုင်သောက်နေသည့် ကျီမုထိအား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျီမုထိက ထန်ချူးကို မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ အသာအ

ရေပျော်ဖို့ (၁) ❖ ၁၂၅

ယာပင် ပြီးပြလိုက်သည်။

ကျီမုထိသည် ယနေ့အဖို့ မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောချင်ပါ။

သူ၏စိတ်များ လှုပ်ရှားနေပေသည်။

သူသည် ခပ်စောစောကမှ သမားတော်ကြီးအိမ်က ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ကျန်းဖုံးအား မြင်းပေါ်တင်၍ သမားတော်ကြီးထံတွင် သွားရောက်အပ်နှံလေသည်။

သမားတော်ကြီးက အကျိုးအကြောင်းမေးသောအခါ သူက တူကလေး အခြားသူများနှင့်ရန်ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။

သမားတော်ကြီးက လူနာကိုကြည့်၍ ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။

“ကျုပ်တော့ သိပ်မထင်တော့ဘူး၊ အသက်ကလည်း ငွေငွေပဲရှိတော့တယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကြိုးစားပါ့မယ်လေ၊ သူ့ရဲ့ကတရား ရှိပါသေးတယ်”

ကျီမုထိသည် ထိုစကားကို ကြားခဲ့ရပြီး စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက်...

အရက်ဆိုင်ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

၁၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျိမုထိသည် အရက်ဆိုင်ထဲတွင် အရက်တစ်အိုးကုန်သည့်
တိုင်အောင် သူ၏စိတ်က လှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်သည်။

“သနားစရာကောင်းတဲ့ ကောင်လေး အသက်ရှင်ပါစေ”

သူသည် အရက်မူးနေသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ထိုကဲ့သို့
ဆုတောင်းနေမိသည်။

ထိုသို့ ဆုတောင်းရင်းမှ သူ၏မျက်စိထဲ တစ်စုံတစ်ယောက်
ကို မြင်ယောင်လာမိလေတော့သည်။

ထိုအခါ သူ၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်စာကျောလာသည်။

သူ၏မျက်စိထဲတွင် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က

အဖြစ်အပျက်များ ပြန်ညှပ်ရောက်လာလေသည်။

ထိုအခါ ချန်းထီ၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာပြန်သည်။

နှစ်တွေကြာခဲ့ပေမယ့် ထိုမျက်နှာကို သူမမေ့ပါ။

အတိတ်တို့သည် သူ့စိတ်ကို ပြန်လည်နှိုးဆွလာလေတော့

သည်။

အတိတ်

ချန်းထီ...။

ချန်းထီသည် ယနေ့ညပိုင်းတွင် တပည့်နှစ်ယောက်ကို
သစ္စာဖောက်သည်ဟုဆိုကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဓားနှင့်ထိုးသတ်လိုက်
လေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ခန်းဖြစ်သူ လျှံကျင်းက အမှတ်မထင်တွေ့
ရှိသွားလေသည်။

သူမမှာ စိတ်များ ချောက်ချားသွားရလေသည်။

သူ၏ခင်ပွန်းသည်သည် ဓားပြတစ်ဦးမှန်း သိရှိထားသော်
လည်း ဤမျှအထိ လူသားတွေအပေါ် ရက်စက်မည်ဟု မထင်မိပေ။

သူမသည် ချန်းထီနှင့် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စကားများ
ရန်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုစဉ်...

၁၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သားအကြီးမှာ ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်ခန့်ရှိပြီး သားအငယ်မှာ ငါးနှစ်ခန့် ရှိလေသည်။

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံစကားများရန်ဖြစ်ကြသည်ကို အိမ်ဖော်ကလည်း တောင်းပန်၍မရချေ။

လျှို့ကျင်းက ကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍ အိမ်မှထွက်ခွာသွားတော့မည်ဟု ဆိုသောအခါ ချန်းထိသည် ဒေါသဖြစ်လာပြီး သူမ၏ပါးကို ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်သည့်အပြင် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်သူမကို ခွဲ၍ အခန်းတံခါး ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ချန်းထိသည် သူ၏ဇနီးလျှို့ကျင်း ထွက်ပြေးမည်စိုး၍ စိတ်အချရဆုံးသော သူ၏တပည့် မိုးကြိုးသိုင်းသမားကို အစောင့်ချထားလိုက်သည်။

“ကျိုမုထိ”

“ဗျာ သခင်ကြီး”

“မင်း သူ့ကိုစောင့်ပါ။ တခြားလူကို ငါမယုံဘူး”

“စိတ်ချပါ သခင်ကြီး”

ထိုညက မိုးကြိုးသိုင်းသမားကျိုမုထိက သူမ၏အခန်းကို စောင့်ကြပ်ဖို့ တာဝန်ယူလိုက်ရလေတော့သည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၂၉

အချိန်မှာ ညသန်းခေါင်နီးပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ချန်းထိသည် သူ၏သားအကြီးဖြစ်သူ ချန်းပေအား အခန်းတစ်ခုထဲ၌ သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးနေသည်။

မိုးမြေသိုင်းကျမ်းသည် ချန်းထိ၏ကိုယ်ပိုင်ကျမ်းတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

သူသည် ထိုသိုင်းကျမ်းကြောင့် သိုင်းလောကတွင် သူမတူအောင် ထူးခြားခဲ့သည်။

သူသည် အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး စိန်ခေါ်သူအားလုံးကို မိုးမြေသိုင်းကွက်ဖြင့် ဇီဝိန်ချွေခဲ့လေသည်။

ထိုသိုင်းပညာကို သူ၏သားကြီးအား ယခု အမွေပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ညစဉ်ညတိုင်း အခန်းတစ်ခုထဲ၌ ကျိတ်၍သင်ကြားပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းကွက်များသည် အတွင်းအားကို အခြေခံထားသောကြောင့် အခြားသောအချိန်များတွင် ချန်းပေသည် အတွင်းအားကို လေ့ကျင့်ရသည်။

မိုးကြိုးသိုင်းသမား ကျိုမုထိသည် လျှို့ကျင်း၏အခန်းကို စောင့်ကြပ်ရင်းမှ မီးလင်းနေသောအခန်းကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သန်းခေါင်ကျော်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ချန်းထိက မအိပ်သေးချေ။

သင်ကြားပေးနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

၁၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျိမုထိသည် ထိုအခန်းကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ လျှံကျင်း
အိပ်နေသည့်အခန်းတံခါးဝတွင် လာရောက်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တံခါးက ပွင့်လာသည်။

ကျိမုထိက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သခင်မကြီး ဘာအလိုရှိပါသလဲ၊ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်
ပေးပါ့မယ်”

လျှံကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ ဘာမှမလိုချင်ဘူး၊ မင်းနှစ်ကားပြောချင်လို့”

ကျိမုထိမှာ စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်သွားသည်။

မိမိသည် ဆရာကတော်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို သခင်
ကြီးသိပါက တစ်မျိုးထင်ပြီး အပြစ်ပေးမှာကို သူက စိုးရိမ်နေသည်။

“သခင်မကြီး အိပ်ရေးတွေပျက်နေပါ့မယ်၊ အိပ်ပါ၊ နောက်
နေ့ဆိုရင် သခင်ကြီးလည်း စိတ်ပြေသွားမှာပါ”

လျှံကျင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မင်း ငါ့ကိုဒါတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ငါ မင်းဆရာနဲ့အတူမနေ
ချင်တော့ဘူး၊ အဲဒါတော့ မင်း ငါ့ကိုကူညီပါ”

ကျိမုထိ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ သခင်မကြီးရယ်၊ သခင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို
ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သတ်ပစ်မှာ အမှန်ပဲ”

လျှံကျင်းက...

“ဒီကထွက်ပြေးတဲ့နောက်တော့ ငါက မင်းကိုထားခဲ့ပါ့ မ
လား၊ အတူခေါ်သွားမှာပေါ့၊ ငါတော့ သည်နေ့နဲ့တူတဲ့ ဂေဟာကြီးထဲ

ရေပျော်ဖို့ (ပ) ❖ ၁၃၁

မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနေနိုင်တော့ဘူး”

ကျိမုထိက သိုင်းပညာသင်ကြားနေသော အဆောင်ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မီးရောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ချန်းထိ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိကာ မော
မောနှင့်အိပ်နေမည် ဖြစ်သည်။

ကျိမုထိက လေသံအေးအေးဖြင့်...

“သခင်မကြီးရယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့၊ သခင်
ကြီးက တခြားနေရာမှာဆိုးပေမယ့် သခင်မကြီးကို မြတ်နိုးပါတယ်”

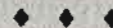
လျှံကျင်းသည် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဘူးကလေးတစ်ခုကို
ထုတ်၍ ကျိမုထိကို ပြလိုက်သည်။

“ဒါဘာလဲ မင်းသိလား”

ကျိမုထိက ဘူးကလေးကိုကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ငါ နင့်ကို အချိန်တစ်နာရီပေးမယ်၊ တစ်နာရီပြည့်လို့မှ ငါ့ကို
အစီအစဉ်လုပ်ပေးဘူးဆိုရင် ဒီဆေးဘူးကို ငါသောက်လိုက်မယ်၊
အဲဒါ အဆိပ်တွေပဲ”

၁၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျိမုထိသည် ချန်းထိအကြောင်းကို ပြန်တွေးမိပြန်သည်။

ချန်းထိကား လူကြမ်းစိတ်ကြမ်း ဖြစ်သည်။

သူသည် စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို လုပ်တတ်သည်။

ယခုလည်း ကိုယ်နှင့်ကောင်းတူဆိုးဖက် လုပ်ကိုင်လာသော တပည့်နှစ်ယောက်ကို ရတနာရွှေငွေနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက်သည်ဟု စွပ်စွဲကာ ရက်ရက်စက်စက် ဓားဖြင့် ထိုးသတ် လေသည်။

တစ်နေ့တစ်ချိန်သောအခါ...

အခန့်မသင့်ပါက မိမိကိုလည်း ထိုကဲ့သို့မသတ်ဟု မည်သူ က အာမခံချက်ပေးပါမည်နည်း။

ကျိမုထိသည် နက်နဲစွာ စဉ်းစားရင်းမျှ လျှံကျင်း၏ခုတင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

သူမသည် လက်ထဲတွင် အဆိပ်ဘူးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေလေသည်။

မိမိကိုယ်မိမိ သေကြောင်းကြံစည်ရန်ကိစ္စမှတပါး အခြားမ ဖြစ်နိုင်ပေ။

ကျိမုထိသည် တံခါးကို အသာစေ့ခွဲ၍ ရှေးဦးစွာ မြင်းစောင်း ထဲသို့လျှောက်သွားကာ အကောင်းဆုံးမြင်းနှစ်ကောင်ကို အသင့်ပြင် ထားပြီး အနောက်ဘက်မှ မလွယ်ပေါက်လမ်းတစ်ခုကို သွားရောက် ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

သူသည် အားလုံးကို အစီအစဉ်ချပြီး အခန်းဆီသို့ ပြန်လာ ခဲ့လေသည်။

ရေပျော်ဖွဲ့ (ပ) ❖ ၁၃၃

“သခင်မကြီး...အဆိပ်ဘူးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ”

သူမက ကျိမုထိကို မော့ကြည့်ကာ..

“မင်း စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျိမုထိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အားလုံး အသင့်ပါပဲ”

၁၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ချန်းဂေဟာထဲမှ သန်းခေါင်ကျော် အချိန်တွင် ဘေးမသိရန်မခတ် ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်ထိ မည်သည့်အနှောက်အယှက်မျှ မတွေ့ရသော်လည်း အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် နောက်မှမြင်းလေးငါးကောင် အပြေးအလွှား လိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျီမုထိအနေဖြင့် ဤကဲ့သို့ ဆက်လက်ပြေးလွှားနေ၍မဖြစ်တော့သည်ကို သိလိုက်လေသည်။ လမ်းမျိုးတစ်ခုသို့ အရောက်တွင်...

“သခင်မကြီး အသည်ကနေပြီးတော့ မနားတမ်း မောင်းနှင်သွားပါ။ ချန်ကျီကိုရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို မျှားခေါ်သွားပါမယ်”

သူသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် လမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လက်၍ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

မကြာမီ နောက်မှမြင်းများလိုက်လာသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ကျီမုထိက အစွမ်းကုန် ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် သခင်မကြီး လွတ်မြောက်သွားမည်မှာ သေချာပြီဟု ကျီမုထိ ထင်လိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူသည် ချန်းထိအား ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (၁) ❖ ၁၃၅

မကြာပါချေ။

ချန်းထိနှင့် အခြားသုံးယောက်သည် သူ၏မြင်းကို မိလာပြီး ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့လိုက်သည်။

ချန်းထိ၏မျက်နှာ နီရဲ၍ ဒေါသဖြစ်နေလေသည်။

သူသည် ကျီမုထိ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်းမှ...

“မင်းလည်း သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ပဲ”

ကျီမုထိက...

“ဒီလိုပါ သခင်ကြီး၊ သခင်မကြီးရဲ့အမိန့်ကို ကျွန်တော် မလွန်ဆန်ရပါဘူး၊ သခင်မကြီးဟာ အဆိပ်...”

သူ့စကား မဆုံးမီ ချန်းထိက မဲ့လိုက်ပြီး...

“တိတ်စမ်း၊ မင်းဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့၊ ငါဟာ မင်းကိုအားကိုးပြီး ဘယ်အထိယုံကြည်စိတ်ချတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်၊ ဒီမှာ ငါ အခုလိုက်လာတာ ငါ့မိန်းမကို သိပ်ပြီးနှစ်သက်လို့ လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သစ္စာမဲ့တဲ့မင်းကို သတ်ချင်လို့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် မြင်းကို အနားသို့တိုးလာကာ မြင်းပေါ်မှပင် ဓားနှင့်လှမ်းခုတ်လေသည်။

ကျီမုထိက ရှောင်တိမ်းရင်း မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

ချန်းထိကလည်း လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းကာ...

“မင်းက ငါ့ကို အာခံမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ရပါတယ်၊ ဓားထုတ်လိုက်စမ်း”

ကျီမုထိက ဓားကိုမထုတ်ဘဲ...

“သခင်ကြီး နည်းနည်းစဉ်းစားပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ သစ္စာ

၁၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဖောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မကြီးရဲ့ကြားမှာ မလုပ်သာမရှားသာ ဖြစ်ခဲ့ရလို့”

ချန်းထီ လက်ယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ပြီး ဓားထုတ်စမ်းပါ”

ကျီမုထိက ဓားမထုတ်သောအခါ ချန်းထီသည် သူ့ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်သွင်းလိုက်ပြီး..

“မင်းဟာ ငါ့လက်အောက်ကလူမို့ အနိုင်မကျင့်ပါဘူး။ မင်းငါ့ကိုနိုင်အောင် တိုက်စမ်းပါ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ကျီမုထိအား လက်နက်မဲ့တိုက်ကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ကျီမုထိသည် သူ၏အသက်အန္တရာယ် နီးကပ်လာပြီမို့ မညှာတော့ဘဲ ပြန်လည်ခုခံရလေသည်။

သို့သော် ချန်းထီ၏လက်ဝါးနှင့် လက်ဝါးစောင်းများသည် ကျီမုထိ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို မခံနိုင်အောင် ထိခိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်..

သူ၏လက်သည် ကျီမုထိ၏ရင်ဘတ်ကို ထိခိုက်သွားရာ ပါးစပ်မှသွေးများ အန်ထွက်လာသည်။

ချန်းထီက ဆက်တိုက်ပင် ရိုက်နေပေရာ ကျီမုထိ မထနိုင်တော့ပေ။

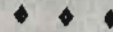
သူတို့ တိုက်ပွဲဖြစ်နေသည့်နေရာတွင် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု ရှိနေသည်။

ချန်းထီသည် သူ၏လက်ချက်ကြောင့် လဲကျငြိမ်သက်နေ

ရေပျော်ဖွံ့ (၁) ❖ ၁၃၇

သော ကျီမုထိအား တစ်ချက်ကန်လိုက်ရာ ကျီမုထိ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ နှစ်ပတ်လည်သွားပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ လိမ့်ကျသွားလေတော့သည်။

ချန်းထီသည် ငုံ့ကြည့်ကာ ကျေနပ်အသးရမှ ထိုနေရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

၁၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အဘိုးအိုကျီမုထိသည် ပြတင်းပေါက်မှ ငေးမောရင်း လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်မှ အဖြစ်များကို တရားရေးပြန်မြင်ယောင်နေသည်။

မတွေးဘဲနေလျှင် ကောင်းသည်။

ယခုလိုတွေးမိပါက လူမဆန်သော ချန်းထီအပေါ် ဒေါသထွက်မိလေသည်။

သူ၏ဒေါသများကို ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက တရားဓမ္မများပြခဲ့၍ သူသည် စိတ်ကိုဖြေသာနိုင်ခဲ့လေသည်။

မိမိကို ဘုန်းတော်ကြီးက တွေ့ရှိကယ်တင်ပြီး ခြောက်လလုံးလုံး ဆေးကုသပေးခဲ့၍ သူသည် ယခုကဲ့သို့ ပကတိအတိုင်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်ခဲ့သည်။

သူ့ကို ဘုန်းတော်ကြီးက အမျိုးမျိုးသောတရားဓမ္မများကို ပြသခဲ့သဖြင့် ကျီမုထိသည် သိုင်းလောကကို လုံးဝကျောခိုင်းကာ အိမ်ထောင်ပြုပြီးလျှင် ကျောက်ဖြူရွာတွင် ဈေးဆိုင်တည်ထားခဲ့လေသည်။

သူသည် ချန်းထီ၏သတင်းများကို ကြားနေရ၏။

သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို သိနေခဲ့သည်။

သို့သော် လုံးဝမပတ်သက်ဘဲ အသာပင် ခပ်မဆိတ်နေထိုင်

ခဲ့သည်။

ကျီမုထိသည် လောက၌မရှိတော့ဟု ချန်းထီက ယုံကြည်

ထားမည်မှာ မလွဲတော့ပေ။

မိမိတုန်းကတော့ ကံကောင်းထောက်မ၍ ဘုန်းတော်ကြီး

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖ ၁၃၉

နှင့်တွေ့ခဲ့သည်။

ယခုလူငယ်လေးကား ကံမှ ကောင်းပါမည်လော။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးလင်းကတည်းက ကျီမုထိမှာ သမားတော်အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

သမားတော်ကြီးမှာ တစ်ညလုံး အိပ်ထားရဟန် မတူပေ။

ယခုထိ အိပ်ပျော်နေဆဲမို့ သူသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် အချိန်အတော်ကြာအောင် စောင့်နေရလေသည်။

ကျီမုထိက အခြားသူများကို လူနာအခြေအနေမေးသော်လည်း ‘မသိပါ’ဟူသောအဖြေကိုသာ ကြားရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေမိသည်။

နေအတော်မြင့်မှ သမားတော်ကြီး အိပ်ရာမှထလာသည်။

“သမားတော်ကြီး ကျုပ်လူနာအခြေအနေ ကောင်းပါသလား”

သမားတော်ကြီးက ကျီမုထိကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ကျုပ် တစ်ညလုံး ကြိုးစားကုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဗျာ...ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

ကျီမုထိက ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်သည်။

၁၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သမားတော်ကြီးက...

“ဇာတိ သတိပြန်မလည်သေးဘူး။ အသက်ရှူတာတော့ နည်းနည်းမှန်လာပါပြီ။ ဒီနေ့ညနေပိုင်းလောက်ကျရင် ထူးခြားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကျိမုထိ၏မျက်နှာ အနည်းငယ် ရွှင်လန်းသွားသည်။

သူစုဆောင်းထားသော ငွေများထဲမှ သမားတော်ကြီး အတွက် ငွေအချို့ကို ပုံ၍ပေးခဲ့လေသည်။

သမားတော်ကြီးသည် ကျိမုထိက သူ့တူကို အတော်ပင် ချစ်သည်ဟု ထင်သွားသည်။

“ကျုပ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကုသပါ့မယ်၊ ခင်ဗျား ညနေတစ်ခေါက်လာခဲ့ပါ”

ကျိမုထိသည် လူမမာကို မကြည့်ရသေးဘဲ ပြန်ခဲ့ရသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၄၁

ကျိမုထိသည် ကျန်းမာပေါ် တကယ်ပင် သနားကြင်နာမိ၍ ယခုကဲ့သို့ ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍ ဖိစီးစီးကုသပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ သူသည် ချန်းထိအပေါ် မကျေနပ်သောစိတ်များကလည်း ရှိနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် ကျန်းမာအား ကုသပေးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူငယ် ပြန်လည်နေကောင်းလာလျှင် ချန်းထိနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများ သိရှိရလိမ့်မည်ဟု သူက မျှော်လင့်ထားလေသည်။

ကျိမုထိသည် လူငယ်အတွက် စိတ်သောကရောက်ရှိနေသဖြင့် ဆိုင်ကို သူ၏မိန်းမနှင့် လွှဲအပ်ထားသည်။

ကျိမုထိမှာ ရင်မောစွာစောင့်စားရင်းမှ အချိန်သုံးရက်တိတိ ကုန်သွားလေသည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းလောက်မှ ကျိမုထိသည် ကျန်းမာနှင့် တွေ့ခွင့်ရသည်။

သုံးရက်မြောက်သည့်နေ့တိုင်အောင် ကျန်းမာ၏ အခြေအနေမှာ အားရစရာမရှိသေးပါ။

ဝမ်းဗိုက်နှင့်ရင်ဘတ်တွင် အတွင်းဒဏ်ရာများက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် သမားတော်ကြီးသည် အထူးဂရုစိုက်၍ ကုသနေရပေသည်။

ကျိမုထိသည်ကျန်းမာအတွက် စီးပွားရေးထိခိုက်သောကံ

၁၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အောင်ပင် ငွေကြေးများ ကုန်ကျသွားလေတော့သည်။

သို့သော် သူသည် စိတ်မပျက်ပါ။

မိမိအား ဘုန်းတော်ကြီးက ကယ်တင်ခဲ့စဉ် ယခုထက်ပို၍ ဒုက္ခများပေသည်။

မိမိကလည်း သူတပါးကို ပြန်လည်ကယ်တင်ရသည်မှာ မွန်မြတ်သောအလုပ် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားလိုက်၏။

နောက်တစ်ချက် ကျိမုထိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရမည် မှာ သူသည် အရက်မူးမူးဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ဤသူငယ်၏ကံသည် ရှေ့တွင် ကောင်းသောအဖြစ်နှင့် ကြုံရမည်ဆိုပါက သူ့အတွက် ရည်စူး၍ကစားသော ငွေသည်တိုး ပွားပါစေ”

ဟုဆုတောင်းလျက် ကစားဝိုင်းတစ်ခုသို့ သွားကာ လေး ကောင်ဖြင့် ဝင်၍ထိုးလေသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုပေလား၊ ကံကောင်း ထောက်မ၍ပေလား မပြောတတ်ပါ။

ကျိမုထိ ထိုနေ့က မကြုံစဖူး ငွေသုံးထောင်တိတိ နိုင်ခဲ့လေ သည်။

သမားတော်ကို တစ်ထောင်တိတိ ပေးလိုက်သောအခါ သမားတော်ကြီးမှာ မျက်လုံးများပင် ဝိုင်းသွားခဲ့ရလေသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၄၃

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျန်းဖိုးသည် သမားတော်ကြီး အိမ်၌ ကောင်းမွန်စွာထိုင်နိုင်၊ လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျိမုထိသည် ကျန်းဖိုးအား လာရောက်တွေ့လေသည်။

ကျိမုထိက ကျန်းဖိုးအား ပြုံးပြကာ...

“လူလေး...နေကောင်းသွားပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျန်းဖိုးက အဘိုးအိုကျိမုထိအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ အဘက ဟိုမုန့်ဆိုင်က မဟုတ်လား”

“အင်း လူလေးက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ”

ကျိမုထိက ထိုသို့ပြောပြီး ကျန်းဖိုး၏အနီးတွင် ကပ်လျက် ထိုင်လိုက်သည်။

ကျန်းဖိုးက...

“အဘ ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်လာရတာ အဘကြောင့် လားဗျ”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွယံ လူလေးကို သူတို့နှစ်ယောက်က ခေါ်သွားတာကို အဘစိတ်ထဲ သိပ်မသင်္ကာတာနဲ့ နောက်ကလိုက်ခဲ့ မိတာပဲ”

ကျိမုထိက သူတွေ့သမျှ ဖြင်သမျှကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက် လေသည်။

ကျန်းဖိုးသည် မိမိအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားသည့် ချန်းပေအား အလွန်အမင်း စိတ်နာသွားလေတော့သည်။

၁၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သူသည် မိမိအား အသေသတ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ကျိမုထိသာ အနည်းငယ် နောက်ကျပါလျှင် မိမိသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါ။

မိမိ၏ကျေးဇူးရှင်သည် ပထမကျိမုဖြစ်သကဲ့သို့ ဒုတိယသမားတော်ကြီးဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖိုးသည် မိမိမှာ သိုင်းပညာမထက်မြက်၍သာ ယခုကဲ့သို့ ခံရမှန်း နာကျည်းစွာစဉ်းစားမိသည်။

ထက်မြက်သည့် သိုင်းပညာရပ်များကို သင်ကြားလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

“မင်းက သုဝါးအတွက် အကူအညီပေးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိရမယ်ကွယ်”

ရုပ်ဆိုးမကျူးရင်၏စကားက နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

သူသည် ကျိမုထိကိုကြည့်ကာ...

“အဘကို ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဘရဲ့ ကျေးဇူးဟာ သေတဲ့အထိ မေ့နိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါတွေ ထားပါတော့လူလေးရယ်၊ မင်း အခုနေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“ရေဖြူဂိုဏ်းနဲ့လူလေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ အဘ မသိရဘူးလား”

ကျန်းဖိုးသည် နာကျည်းစွာဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်ထားရာမှ...

“ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်”

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၄၅

ကျန်းဖိုးသည် သူ၏အကြောင်းကို အဘိုးအိုကျိမုထိအား တစ်လုံးမကျန် ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဪ...လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး”

ကျန်းဖိုး၏စကားများ ဆုံးသွားသည့်အခါ ကျိမုထိက ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်လေသည်။

ကျိမုထိသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ကျန်းဖိုးအား ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း...လူလေးရဲ့စိတ်ထား သဘောထားကို အဘနှစ်မြို့က သွားပြ၊ ဒါပေမယ့် လူလေးမှာ အားနည်းချက်တွေက အများကြီးရှိနေတယ်၊ ဒီလို အားနည်းချက်တွေရှိတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ထက်မြင့်မားသူကို မယှဉ်သင့်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို ယှဉ်ဖို့မစဉ်းစားပါဘူး၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူအတွက် ကြိုးစားနေတာပါ၊ အခုလို မမျှော်လင့်တဲ့ သူတို့နဲ့တွေ့လိုက်ရတာကတော့ ကျွန်တော် က်ဆိုးတာပဲ”

ကျိမုထိ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ က်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး၊ က်ကောင်းတာ”

“ဗျာ”

“လူလေးက်ကောင်းလာတာပါ၊ လောကမှာ ဘာတစ်ခုမှ တသမတ်တည်းမရှိဘူးကွ၊ အကောက်အကွေ့ရှိရင် အဖြောင့်ရှိတယ်၊ အတက်ရှိရင် အဆင်းရှိတယ်၊ အေး ဒုက္ခရှိရင် သုခရှိရမှာပေါ့ဟာ၊ ဟား အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ”

၁၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်းဖုံးသည် ကျီမုထိ၏စကားကိုကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

သူ၏ကုန်ခမ်းနေသောအားများ ပြန်လည်ပြည့်ဝလာသည်။

စိတ်ဓာတ်များလည်း နိုးကြားလာသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလေသည်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်အဘ၊ ကျွန်တော် ထူးချွန်တဲ့ သိုင်းပညာတစ်ရပ်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် သင်ကြားမယ်”

ကျီမုထိက ပြုံးလိုက်ပြီး ကျန်းဖုံး၏ပေါင်ကို ပုတ်လိုက်၏။

“စိတ်ဆန္ဒ သိပ်မစောပါနဲ့၊ အရေးအကြီးဆုံးက အခုလောလောဆယ်မှာ လူလေးကျန်းမာအောင် နှစ်လသုံးလလောက် အနားယူရမှာ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“နောက်တစ်ချက်ကတော့ လူလေးဟာ လူ့လောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူး၊ နားလည်ပြီလား”

ကျန်းဖုံးက ကျီမုထိကို ကြောင်၍ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် လူ့လောကမှာမရှိတော့ဘူးဟုတ်လား”

ကျီမုထိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း လူ့လောကမှာ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုရင် သခင်လေးချန်းပေအဖို့ အကြီးမားဆုံးအန္တရာယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ အဲဒီတော့မင်းကို ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တစ်ကောင် ရှာသလို ရှာတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊ အဘပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊

ရေပျော်ဖွံ့ (၁) ❖ ၁၄၇

ကျွန်တော်ဟာ သားကောင် ဖြစ်နေတယ်”

ကျီမုထိက ပြုံး၍...

“မုဆိုးဖြစ်ဖို့ အချိန်ရှိပါသေးတယ် လူလေးရယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၁၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လင်းယုန်မောင်နှံ

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ညနေစောင်းအချိန်လောက်တွင်
 ကျွဲလူးရွာထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။
 မြင်းပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။
 နှစ်ယောက်စလုံး ခမောက်ကြီးများ ဆောင်းထားသည်။
 သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာသည် နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုမှိုင်း
 နေသည်။
 သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်
 ရောက်ပြီး ယနေ့ညအဖို့ တည်းခိုရန် ဆိုင်ရှင်ကိုပြောလိုက်သည်။
 အတန်ကြာအောင် အနားယူပြီးမှ သူတို့နှစ်ဦးသည် စား
 သောက်ဖွယ်ရာများကို မှာကြား စားသောက်နေလေသည်။
 ယခုအခါတွင် သူတို့၏ခေါင်းမှ ခမောက်များကို ချွတ်ထား
 လိုက်ကြပြီဖြစ်သည့်အတွက် မျက်နှာများကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်
 တွေ့လာရသည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (၁) ❖ ၁၄၉

အသက်အားဖြင့် ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်နှီးပါးရှိ
 နေကြသည့် ဇနီးမောင်နှံပင် ဖြစ်လေသည်။
 ထိုဇနီးမောင်နှံမှာ လူဖေးနှင့်လေကြူးဆိုသူ နှစ်ဦးပင်ဖြစ်
 လေသည်။
 သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် အရက်တစ်အိုးစီကို ကုန်အောင်
 သောက်ပြီးသည်နှင့် စားသောက်စရာများကို စားနေပေသည်။
 သူတို့၏ ဝတ်စားထားသော အဝတ်အစားများမှာ အနည်း
 ငယ် သစ်လွင်တောက်ပနေသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း ရက်
 ပေါင်းရှည်ကြာစွာ ခရီးသွားလာထားရသောကြောင့် ချွေးနံ့များက
 ဟောင်နေသည်။
 ဆိုင်ထဲတွင် အချို့သော စားသောက်သူများကလည်း ထို
 အဘိုးအိုလင်မယားကိုကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။
 အခြားတစ်ဦး နှစ်ဦးက ကယျာကယာ စားသောက်၍ထွက်
 သွားသည်။
 သို့သော်လည်း လူဖေးတို့လင်မယားသည် မည်သူ့ကိုမျှ
 ဂရုစိုက်ဟန်မပြပါ။
 စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဆိုင်ရှင်ကို လှမ်းခေါ်၍ငွေရှင်းပေး
 လိုက်သည်။
 ထိုသို့ ရှင်းပြီးမှ လေကြူးက ဆိုင်ရှင်ကို မောကြည့်၍ မေး
 ခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။
 “ဒီရွာနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲရှင်”
 ဆိုင်ရှင်က...

၁၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ကျွဲလူးကျေးရွာ”

လေကြူးက...

“ဒီရွာမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိရဲ့လားရှင်”

ဆိုင်ရှင်က...

“ကျုပ်တို့ရွာကတော့ အေးဆေးပါတယ်၊ အစ်မကြီးတို့က ဘာသာတင်းကြားလို့လဲ”

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ တစ်ချို့ဒေသတွေက သူခိုး ဓားပြတွေပေါတယ် မဟုတ်လား”

ဆိုင်ရှင်က ခရီးသွားဧည့်သည်လင်မယားသည် သူခိုးဓားပြ ကို ကြောက်၍မေးမြန်းသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

“သူခိုးဓားပြတော့ မရှိပါဘူး၊ ရွာက အေးချမ်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ အစ်မကြီးတို့က ဘယ်ကိုခရီးဆက်မှာလဲ”

လေကြူးက စိတ်ပျက်နေသော အမူအရာဖြင့်...

“ကျွန်မတို့က မျက်စိမမြင်တဲ့ ကျွန်မအစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာပါရှင်”

ဆိုင်ရှင်သည် လေကြူးတို့ လင်မယားကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မျက်စိမမြင်တဲ့အဘိုးကြီး ဟုတ်လား”

လေကြူးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ဆိုင်ရှင်က...

“လူတွေက ဘာဖြစ်နေကြသလဲ မသိဘူး၊ အခုတလော

ရေပျော်ဖို့ (ပ) ❖ ၁၅၁

မျက်စိမမြင်တွေချည်းပဲ လိုက်ရှာနေကြတယ်၊ ဟိုတလောက လူတစ်စုက မျက်စိမမြင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သံသမိမိ လိုက်လံ စုံစမ်းရှာဖွေနေကြတယ်၊ အခုလည်း အစ်မကြီးတို့က မျက်စိမမြင်အဘိုးကြီးကို လိုက်ရှာနေကြတယ်၊ မျက်စိမမြင်တဲ့လူတွေက လူကောင်းတွေကို တော်တော်ဒုက္ခပေးနေကြပါလား”

ဆိုင်ရှင်ကပြောပြီး တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။

လေကြူးကလည်း ရော၍ရယ်လိုက်ပြီး...

“သူတို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ မျက်စိမမြင်မလေးကိုကော တွေ့သွားကြပြီလား”

“မတွေ့သေးဘူးနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ၊ တကယ်တော့ ရှာတဲ့လူတွေ သုံးလေးရက်လောက် လွဲသွားတာပါ၊ အဲဒီ မျက်စိမမြင်မလေးနဲ့ အဖော်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ တည်းခိုသွားသေးတယ်ဗျ”

လေကြူး၏မျက်လုံးတွင် တစ်ချက် အရောင်လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း သူမက ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် သဘောထား၍...

“ဪ...ဒီမှာတောင် တည်းခိုသွားသေးတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ရှာတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့သွားမှာပါ၊ ကျွန်မအစ်ကိုကြီးက တော့ ခုထိ ဘာသာတင်းမှ မရသေးဘူး”

ထိုနေရာတွင် သူတို့ စကားများပြတ်သွားကြသည်။

လေကြူးတို့ လင်မယားသည် သူတို့၏အခန်းကလေးထဲ ရောက်သောအခါ လူဖေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေပေသည်။

“ရှင် ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

၁၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေကြူးက သူမ၏ယောက်ျားကို မေးလိုက်သည်။

လုပေးသည် ဇနီးဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်ကာ...

“ကောင်မလေးကို လိုက်ရှာတဲ့လူတွေဆိုတာ ရေဖျံဂိုဏ်းက ပဲဖြစ်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ဒီကောင်မလေးကို မတွေ့သေးဘူးဆိုတော့ ပျံစိတ်ထင်ပြောရရင် ဒီအနားမှာပဲ ခိုအောင်းနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘာလို့ ရှင်က အဲဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

လုပေးက အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်....

“နင်စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ မျက်မမြင်တစ်ဦးဟာ ခရီးလမ်းမှာလျှောက်သွားနေရင် တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ သတင်းကြားနေရမှာပေါ့။ ခုတော့ ဘယ်မှဆက်မသွားလို့ ဘယ်မှာမှ စုံစမ်းလို့မရတာပေါ့။ ဒီတော့ ဟောဒီဒေသအနီးတဝိုက်မှာပဲ ခိုအောင်းနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကျွန်မတို့ ဒီကောင်မလေးကို ခပ်မြန်မြန်တွေ့မှ ဖြစ်မယ်။ နို့မို့ဆိုရင် ရေဖျံဂိုဏ်းနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြရမှာ မလွဲဘူး”

လုပေးသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ခရီးပင်ပန်းသဖြင့် အိပ်ရာတွင် လဲလျောင်းလိုက်တော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖ ၁၅၃

လုပေးနှင့်လေကြူးတို့ လင်မယားသည် အတော်ကလေးနေမြင့်မှ တည်းခိုဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွဲလူးကျေးရွာတွင် အခြားကျေးရွာသို့သွားသောလမ်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

လုပေးသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်၍ ရွာလမ်းမထဲသို့ သူ၏မြင်းကို ဦးတည်လိုက်တော့သည်။

ရွာအလယ်လောက် အရောက်တွင် လုပေးက ထင်းခုတ်နေသောလူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ ဒီကျွဲလူးရွာမှာ မျက်စိမမြင်တဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်များ ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်ရှိနေတယ်လို့ မကြားဘူးလားဗျ”

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ လိုချင်ကြားချင်သည့် အဖြေမှာ...

“မျက်စိမမြင်တဲ့ အဘိုးအိုတော့ မကြားမိဘူးဗျ။ မျက်စိမမြင်တဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်တော့ ရောက်နေတယ်”

ဟူသောအဖြေမျိုးကို ကြားချင်ပေသည်။ သို့သော်လည်း ထင်းခုတ်သမားထံမှ ထွက်လာသည့်အဖြေမှာ...

“ကျုပ်တို့ ရွာထဲမှာတော့ ဘယ်လိုဧည့်သည်မျိုးမှ မရှိပါဘူး”

ဟု အပြီးအပြတ်ပင် ဖြေလိုက်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။ လုပေးတို့သည် ခရီးဆက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းမအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

၁၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ကျွဲလူးရွာကို လွန်မြောက်လာခဲ့လေသည်။ ကျွဲလူးရွာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စမ်းချောင်းတစ်ခုရှိနေ၏။ စမ်းချောင်းနံဘေးတွင် အဘွားအိုတစ်ယောက် ထင်းခွေနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဘွားအိုသည် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး မြင်းများကို ရေတိုက်၊ ရေချိုးပေးနေသည့်အပြင် အဘိုးကြီးလင်မယားလည်း ကိုယ်လက်သန့်စင်နေသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့နေရသော်လည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ မိမိ၏ထင်းချောင်းများကိုသာ စုပုံ၍ချည်နှောင်နေပေသည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက ဒီလိုပဲ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်နဲ့ အချိန်ကုန်ရတော့မှာလား”

လေကြူးက မျက်နှာသစ်နေရာမှ လှပေးကို လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ့..တို့က ဒီလိုမရှာလို့ ဖြစ်မလား၊ ဒီလိုရှာဖွေနိုင်အောင်လို့လည်း သုရှောင်းက ငွေကြေးအပြည့်အစုံ ပေးလိုက်တာမဟုတ်လားကွ”

လှပေးက စိတ်မရှည်သလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း သူပေးလိုက်တဲ့ငွေက ခုဆိုရင် ထက်ဝက်ကျော် ကုန်သွားပြီ၊ အားလုံးကုန်သွားပြီး မတွေ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တို့ ကုန်ကျသမျှငွေကို ပြန်ပြောပြရင် ထုတ်ပေးမှာပါ၊ ရှာတဲ့လူကို တွေ့ဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်”

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၅၅

“အင်း ကျွန်မတို့နဲ့ မတွေ့ဘဲ ရန်သူနဲ့တွေ့သွားမှဖြင့် ဒီကောင်မလေးရဲ့ဘဝကို တွေးတောင်မတွေးရဲဘူး”

ထင်းစည်းနေသော အဘွားအိုသည် ထိုစကားများကြောင့် မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

လှပေးတို့သည် ထိုသို့ပြောနေရာမှ ထင်းခွေနေသော အဘွားအိုတစ်ဦးကို တွေ့၍ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အနားသို့လျှောက်သွားသည်။

အဘွားအိုက သူတို့ကို ကျောခိုင်း၍ထင်းစည်းနေသည်။

လေကြူးက...

“အစ်မကြီးက ဘယ်ရွာကလဲ”

ထင်းစည်းနေသော အဘွားအိုက သူတို့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လေကြူးသည် ငယ်သံပါအောင် မအော်မိရန် စိတ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရလေသည်။

အဘွားအိုမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။

ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ငါက ကျွဲလူးရွာကပါ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ မေးတာလဲ”

ကျူးရင်သည် စောစောက စကားများကို ကြားရကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

သူမက မမေးခင် လှပေးတို့လင်မယားက သူ့ကိုလာမေးသဖြင့် အဆင်သင့်သွားလေသည်။

လှပေးက...

၁၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒီလိုပါ အစ်မကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့က ခရီးဝေးကလာကြတာပါ။ ကျုပ်တို့ပြောတာတွေ အစ်မကြီးလည်း ကြားချင်ကြားမှာပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာဗျ”

“မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျူးရင်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လေကြူးက...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ကလေးမလေးက ဒုက္ခိတလေးနဲ့ပါ။ သူ့ရဲ့အုပ်ထိန်းသူတွေက တာဝန်ပေးလို့ ကျွန်မတို့က လိုက်ရှာရတာပါ”

ကျူးရင်သည် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို သေချာစွာ စူးစိုက်ပြီး တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်လေသည်။

လုပေးနှင့်လေကြူးတို့၏ ရင်ထဲတွင် အေးခနဲဖြစ်သွားမိကြလေသည်။

ဤနေရာက ခပ်မြန်မြန်ခွာလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု နှစ်ယောက်စလုံး ထင်ထားလိုက်မိသည်။

လုပေးက အနည်းငယ် ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး အစ်မကြီး၊ ဟိုဘက်ရွာမှာ သွားစုံစမ်းချင်လို့ပါ”

သူတို့သည် မြင်းများကိုဆွဲ၍ စမ်းချောင်းကိုဖြတ်ကူးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

ကျူးရင်၏စကားကြောင့် သူတို့၏ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၅၇

သွားကြသည်။

“မင်းတို့သွားရာပေမယ့် မျက်မမြင်မလေးကိုတော့ တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ထိုစကားသံကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လုပေးက ကျူးရင်နားသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“အစ်မကြီးက ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ကျူးရင်သည် ထင်းစည်းကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး...

“ရှင်တို့စကားကို အမှန်အတိုင်းပြောရင် သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောနိုင်တယ်”

ဟုပြောပြီးသည်နှင့် ထင်းစည်းကို ခေါင်းပေါ်တင်ကာ ရွာထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

သူ၏နောက်မှ လုပေးတို့လင်မယား ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာကြသည်။

အဘွားအိုကိုကြည့်၍ လေကြူးက...

“အဘွားကြီးက လူမှဟုတ်ရဲ့လားရှင်၊ ထင်းစည်းရွက်ပြီး ရှေ့ကသွားနေလိုက်တာ ကျွန်မတို့တောင် မနည်းလိုက်နေရတယ်”

လုပေးက လေကြူးကို တစ်မျက်ကြည့်ကာ...

“လောကမှာ ထူးဆန်းတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ သတိထားပြီး စကားကိုပြောပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

၁၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လုဖေးတို့လင်မယားသည် မြင်းများကို ခြံထဲအထိ ဆွဲသွင်း
လာကာ အတွားအိုကျူးရင်၏အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ထဲတွင် အတွားအိုကျူးရင်က အသင့်စောင့်နေ၏။

“ထိုင်ကြပါ”

လုဖေးတို့လင်မယားသည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများ ဖြစ်
ကြလေသည်။

သို့သော်...

အတွားအိုကျူးရင်အား တွေ့ရသောအခါ အလိုလိုလန့်နေမိ
ကြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမကြီး”

လုဖေးသည် အစ်မကြီးဟု မခေါ်တော့ဘဲ ဆရာမကြီးဟု
ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ပြီး ကုလားထိုင်အသီးသီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ
သည်။

ကျူးရင်က...

“ရှင်တို့က ဘာကြောက်နေတာလဲ”

လုဖေးက....

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်တို့ မကြောက်ပါဘူး၊ အဲ ဆရာမကြီး
ကိုလေးစားပါတယ်”

ကျူးရင်က သူ၏မျက်နှာကို ပြန်တည်လိုက်ပြီး ကြောက်စ
ရာကောင်းအောင် မျက်လုံးပြူးလိုက်ပြန်သည်။

လေကြူးသည် သူမ၏လက်ဖြင့် လုဖေးအား မသိမသာ
လှမ်းဆုပ်ထားရာမှ သူမ၏လက်များမှာ အေးနေသည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၅၉

ကျူးရင်က...

“ရှင်တို့ မအိပ်မနေ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ခရီးတွေသွား
နေတာ အတော်ကြာပြီ မဟုတ်လား”

လုဖေး ကပျာကယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တောင်ပေါ်ခရီးမှာ မြင်းတောင်ချော်လဲကျတယ် မဟုတ်
လား”

လုဖေးသည် သူ့မိန်းမကို ပြန်ကြည့်၍ခေါင်းညိတ်လိုက်
ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ငါသိထားတယ်၊ ဒါပေမယ့်
လိမ်ညာပြီးပြောသလား၊ မပြောသလားဆိုတာ သိချင်တယ်၊ အဲဒီ
တော့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ၊ ဘာကိစ္စလိုက်ရှာတယ်ဆို
တာပြောစမ်း၊ လိမ်ညာတာတွေပါလာရင်တော့ ရှင်တို့ရှာတဲ့လူမ
တွေ့တဲ့အပြင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မကြာခင်သိရမယ်”

“ဆရာမကြီးကို ကျွန်တော်တို့ မညာပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း
ပြောပါ့မယ်”

လုဖေးသည် ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။

စိတ်ထဲတွင် သိပ်မကျေနပ်ပေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်ကို ဓားနှင့်လှမ်း
ခုတ်၍ ပြေးရလျှင် ကောင်းလေမလားဟု တစ်ချက်တွေးနေမိလိုက်
သည်။

၁၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အမယ် ရှင်က ဒီလိုလား”

ကျူးရင်သည် လုဖေးက စိတ်ထဲမှကြံစည်သည်ကို သိရှိသွားသည့်အလား လက်နှစ်ဘက်ကို ရုတ်တရက် ဆန့်တန်းလိုက်ကာ...

“ဝိုး...ဝိုး”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ လုဖေးတို့ လင်မယားထိုင်နေသော နောက်ကျောဘက်ရှိ နံရံတွင် ဓားပါးကလေးနှစ်လက် စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

သူတို့လင်မယား၏ ဦးခေါင်းနှင့်လွတ်ရုံသာ ရှိသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မော့ကြည့်၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

လေကြူးက ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုး၍...

“ဆရာမကြီး ကျွန်မတို့ ဆရာမကြီးကို လေးစားပါတယ်၊ အားလည်းကိုးပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ကို ကူညီပါရှင်၊ တပည့်ခံဆိုရင် ခံပါမယ်”

ကျူးရင်က လုဖေးကို စေ့စေ့ကြည့်၍...

“နင်က ငါ့ကိုတိုက်ခိုက်ချင်တဲ့ သဘောလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လုဖေးက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်...

“ကျွန်...ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်၊ ဆရာမကြီးကို ကြောက်တာနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး ပြေးဖို့ကြံစည်မိပါတယ်”

ကျူးရင်က အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ...

ရေပျော်ဖွဲ့ (၁) ❖ ၁၆၁

“ပြန်နိုင်ပါတယ်၊ နင်တို့ကို ဘယ်သူမှ မတားထားဘူး၊ တစ်သက်လုံးလည်း နင်တို့ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဦးမယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

လင်မယားနှစ်ယောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လေကြူးက...

“ဆရာမကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့လင်မယားဟာ လူကောင်းတွေပါ၊ အခုလာတဲ့ကိစ္စမှာလည်း အကူအညီပေးတာပါ၊ ကျွန်မတို့ပြောပြပါမယ်”

ကျူးရင်က ထပ်တွန့်တက်လိုက်သည်။

“မပြောလည်းသိတာပဲ၊ နင်တို့ဟာ လင်းယုန်မောင်နဲ့ဘွဲ့ရထားတဲ့ လင်မယားပဲ”

ထိုသို့ပြောလိုက်ရာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့အား သိုင်းလောကတွင် မသိသူရှား၏။

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်က အလွန်ထင်ရှားခဲ့သည်။

သူတို့လင်မယားသည် ထက်မြက်သော သိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်သည့်အပြင် ကြေးစားလူသတ်သမား လင်မယားအဖြစ်လည်း ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

သူတို့ လင်မယားသည် သိုင်းလောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားနေစဉ် အာဏာသားများ၏ အဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီးအကျဉ်း

၁၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထောင်ထဲတွင် ဆယ်နှစ်လုံးလုံး နေခဲ့ရသည်။

အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အနှိပ်စက် အညှင်းပန်းခံရသော ကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဓာတ်များကျဆင်းကာ ဆယ်နှစ်ပြည့်၍ အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်လာသည့်အခါ သူတို့သည် ကြေးစားဘဝကို စိတ်ကုန်ခမ်း၍ ချန်ကြူးမြို့တွင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာဖြင့် နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သိုင်းလောကသားများသာမက အခြားသာမန်လူများကလည်း သူတို့လင်မယားကို အလေးမထားတော့ပါ။

သူတို့ကလည်း နောင်တများရပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲပင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းသို့ နေထိုင်ခဲ့ရာမှ တစ်နေ့တွင် မြင်းရထားတစ်စီးသည် သူတို့၏အိမ်ရှေ့သို့ လာရပ်တန့်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုမြင်းရထားကို လူဖေးတို့လင်မယား ကောင်းကောင်းသိထားပါသည်။

ထိုမြင်းရထားသည် သူဌေးကြီးသုရှောင်း၏ ဂေဟာမှမြင်းရထားပင်ဖြစ်လေသည်။

မြင်းရထားပေါ်မှ အသက်ငါးဆယ်နှီးပါးရှိ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

ထိုလူသည် သူဌေးကြီးသုရှောင်း၏လူယုံ စွမ်းလေပင်ဖြစ်သည်။

လူဖေးက ဦးညွတ်လိုက်ပြီး..

“ဆရာကြီးစွမ်းလေ ကိစ္စအထူး ရှိပါသလား”

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၆၃

စွမ်းလေက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး..

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့လင်မယားကို သခင်ကြီးက အလုပ်တစ်ခုပေးလိုက်တယ်”

လူဖေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လင်မယား ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးမှ လက်မခံတော့ပါဘူး၊ သခင်ကြီးကို စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောပြပေးပါ”

လေကြူးကလည်း ဝင်၍..

“ကျွန်မတို့ လူသတ်ရမယ့်အလုပ်မျိုးကို မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားလို့ပါ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

စွမ်းလေက တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ခုလိုကြားရတာ ဝမ်းသာမိပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း သခင်ကြီးက တိုက်ရခိုက်ရမယ့်အလုပ်မျိုး၊ လူသတ်ရမယ့်အလုပ်မျိုး မလုပ်ခိုင်းပါဘူး”

လူမသတ်၊ မတိုက်ခိုက်ရဘူးဆိုသောကြောင့် လင်းယုန်မောင်နဲ့ အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ပေးရမယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး ဆရာစွမ်းလေ”

“ဒီလိုဗျာ၊ သခင်ကြီးမှာ သုထင်းဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သဘောမတူတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသွားလို့ ဆွေခန်းမျိုးခန်း ဖြတ်ထားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီဗျာ”

၁၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ပြောပါဦးရှင်”

“ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးဟာ သူ့သားသူထင်း ဘယ်လိုနေထိုင် တယ်ဆိုတာ နောက်ကွယ်ကနေပြီး အထောက်တော်တွေ လွှတ်ထား ခဲ့တယ်။ အခု အဲဒီအထောက်တော်တွေကတစ်ဆင့် သိလိုက်ရတာက သူထင်းတို့မိသားစုကို ဓားပြတွေက သတ်သွားတဲ့အပြင် သူထင်းရဲ့ သမီးလေးကို ဓားပြတွေက ဖမ်းဆီးသွားတယ်ဆိုတာ သိရလို့ သခင် ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ မြေးမလေးအတွက် သောကရတက်မအေး ဖြစ်နေရပါ တယ်”

“ဪ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

စွမ်းလေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် သူ့မြေးမလေးက မျက်မမြင် မလေးဖြစ်နေတဲ့အတွက် လူဆိုးတွေလက်ထဲက ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရအောင် ယူဆောင်ပေးဖို့ ခင်ဗျားတို့ကို တာဝန်လာပေးတာပါ”

လုဖေး စဉ်းစားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သလောက် ပြန်ပြီးကယ် တင်ခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လင်းယုန်မောင်နှံသည် အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၆၅

မျက်လှည့်

လင်းယုန်မောင်နှံက အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြပြီး ဖြစ်လေ သည်။

ကျူးရင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး..

“ရှင်တို့က အမှန်အတိုင်း ပြောပြတဲ့အတွက် ကျွန်မက လည်း ကူညီပေးရမှာပေါ့”

လုဖေးနှင့်လေကြူးတို့ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

လုဖေးက...

“ဆရာမကြီး...ကလေးမလေးကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာ မှာတွေ့နိုင်ပါ့မလဲ”

ကျူးရင်က...

“ရှင်တို့ အမွှေးတိုင်ဆယ်ထုပ်နဲ့ ဖယောင်းတိုင်ငါးထုပ် ဝယ် ရမယ်”

၁၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတို့ ဝယ်ပါမယ်”

လေကြူးက ကပျာကယာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျူးရင်က...

“ရှင်တို့ ဒီအိမ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ။ ကျွန်မ ရှင်တို့

အတွက် စားသောက်ဖို့ စီမံလိုက်ပါမယ်”

ဟုပြောပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

“ရှင် သူကျွေးမွေးတာကို စားရဲလား”

လေကြူးက လှပေးအား မေးလိုက်သည်။

လှပေးက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားရမှာပေါ့ကွာ။ သူစိတ်ဆိုးရင် မလွယ်ဘူး”

လေကြူးသည် သူတို့၏ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် နောက်နံရံတွင် စိုက်ဝင်နေသော ဓားပါးလေးနှစ်လက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့လက်ထဲက ဓားနှစ်လက်ထွက်သွားတာ ရှင်မြင်လိုက်သလား။ ကျွန်မတော့ လုံးဝမမြင်ဘူး”

လှပေးက...

“သူ့အတတ်ပညာနဲ့ လုပ်လိုက်တာ နင်မသိဘူးလား”

လေကြူးသည် ကျောချမ်းသွားသကဲ့သို့ ပန်းကလေးတစ်ချက် တွန့်လိုက်လေသည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၆၇

“ဒါထက် ကောင်မလေးကို တွေ့နိုင်ပါ့မလား”

“သူ့ကို အထင်သေးလို့မရဘူး၊ ငါပြောပြီးပါပြီကော၊ လောကမှာ ဆန်းကြယ်တဲ့ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“အင်း ကျွန်မတစ်သက်မှာ သေခါနီးမှပဲ အထူးအဆန်းတွေ လာတွေ့နေရတယ်”

“ဒီအိမ်မှာ ဆရာမကြီးနဲ့ ခုနကောင်မလေးပဲ နေထိုင်တယ်နဲ့တူတယ်”

လေကြူး၏စကားကြောင့် လှပေးသည် တစ်အိမ်လုံးကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်ပြီးမှ ထိုင်ရှာမှထလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“သူက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါလို့ ပြောထားတာပဲ၊ တစ်အိမ်လုံး တစ်ခြံလုံး လျှောက်ကြည့်တာပေါ့”

လေကြူးက ကြောက်ရွံ့နေဟန်ဖြင့်...

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဆရာမကြီးက တို့ကို ယုံကြည်သွားပါပြီ၊ ရန်သူလို မဆက်ဆံတော့ပါဘူး”

လှပေးသည် ထိုသို့ပြောရင်းမှ အိမ်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။

သူသည် လမ်းလျှောက်ရင်းမှ အိပ်ခန်းများကို တစေ့တစောင်း ချောင်းကြည့်လေသည်။

အစစအရာရာ ရှင်းလင်းနေ၏။

သူသည် ထိုသို့လျှောက်ရင်းမှ မီးဖိုဆောင်သို့ ရောက်သွား

၁၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည်။ ကျူးရင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ခုတ်ထစ်လှီးဖြတ်၍ ချက်ပြုတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

လုဖေးသည် ခြံထဲသို့ဆင်းသွားပြီး လျှောက်ကြည့်နေလေသည်။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေသည်မှအပ မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ မတွေ့ရပါချေ။

လုဖေးသည် ခြံထဲတွင် လှည့်ပတ်ပြီးမှ သူတို့မြင်းနှစ်ကောင်ကို အစာကျွေး၊ ရေတိုက်ခြင်းအလုပ်များ ပြုလုပ်လိုက်၏။

လေကြူးကလည်း ခြံထဲသို့ဆင်းလာကာ လုဖေးအနားသို့ သွားရပ်လိုက်၏။

“ဘာထူးလဲ”

လုဖေး ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိဘူး”

“အိမ်ကြီးကလည်း ကြောက်စရာကြီးနော်”

သူတို့ လင်မယားသည် ခြံထဲလှည့်ပတ်ရင်းမှ ခြံဝင်းဝသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် အခြားအိမ်တစ်အိမ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လေကြူးက အနည်းငယ် စပ်စုလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး”

အခြားအိမ်မှ ထွက်လာသော မိန်းကလေးက...

“ဘာလဲရှင်”

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၆၉

“ဒီအိမ်မှာနေတဲ့အဘွားကို မိန်းကလေး သိမှာပေါ့နော်”

မိန်းကလေးက မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့်...

“ရှင်တို့ ဒီအိမ်ကိုလာတဲ့ စဉ်းသည်လား”

လေကြူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

မိန်းကလေးက...

“ဒါဆိုရင် အဲဒီရုပ်ဆိုးမကြီးနဲ့ပဲ စကားပြောပါ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ ဘာမှမပြောပါနဲ့”

ဟုပြောပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

“ရုပ်ဆိုးမကြီး ဆိုပါလား”

လေကြူးက လုဖေးအား ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ကဲ..လာ လာ သိပ်မစပ်စုနဲ့ အိမ်ထဲ ဝင်ကြမယ်”

၁၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးရင်သည် စားပွဲဆီသို့ ဟင်းလျာများလာရောက်ချပေး
လိုက်သောအခါ လုဖေးတို့ နှစ်ဦး အံ့ဩသွားကြသည်။

အကြောင်းမှာ ဟင်းလျာများမှ ထွက်ပေါ်လာသောရနံ့
သည် မွေးကြိုင်နေ၍ သူတို့ဝမ်းဗိုက်များကို ချက်ချင်းပင် ဆာလောင်
စေပေတော့သည်။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါတွင်...

“ကဲ မင်းတို့ကို ငါ့အနေနဲ့ တတ်နိုင်သလောက် ပြုစုရတာပဲ၊
စိတ်ကြိုက်သုံးဆောင်ကြပါ”

ဟုပြော၍ ထွက်သွားသည်။

လုဖေးတို့မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ထမင်းဟင်းလျာများကို
မြိန်ရည်ယှက်ရည် စားသောက်ကြလေသည်။

လုဖေးသည် စားရင်းမှ တစ်ဝက်ကျိုးသောအခါ လေကြူး
အား လှမ်းကြည့်၍...

“ဘာသားငါးမှ မပါဘဲနဲ့ ဇီလောက်ကောင်းအောင် ဘယ်သူ
ချက်နိုင်ပါ့မလဲ”

သူမကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ရှင် ဟင်းချိုကအစ အကြောင်အလှော်အားလုံး
ဟာအရသာသိပ်ရှိနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုများ ချက်ပြုတ်တယ်ဆိုတာ
သိချင်လိုက်တာ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စားသောက်လိုက်ရာ တခဏ
ချင်းပင် ကုန်ခမ်းသွားလေတော့သည်။

ရေပျော်ဖို့ (ပ) ❖ ၁၇၁

ဘုရားခန်းတစ်ခုလုံး အမွှေးတိုင်များက မွှေးကြိုင်လျက် ရှိ
နေပေသည်။

အတိုင်နှစ်ဆယ်ထက်မနည်း ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်း
တိုင်များ၏ အလင်းရောင်သည် အခန်းထဲတွင် အပ်ပေါက်ထိုး၍ရ
သည်အထိ လင်းထိန်နေပေတော့သည်။

ဘုရားခန်းရှေ့တွင် ကော်စောအဟောင်းတစ်ထည်ကို ခင်း
ထားသည်။

ထိုကော်စောပေါ်တွင် ကျူးရင်ကထိုင်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို
ဆုတောင်းရင်း ရွတ်ဆိုနေသည်။

သူမ ဘာတွေဆုတောင်း၍ ဘာတွေရွတ်ဆိုနေသည်ကို
လုဖေးတို့ မသိပါ။

ဘုရားခန်းရှိ ပြတင်းပေါက်ကိုဖြတ်ကျော်၍ ဝင်ရောက်လာ
သောလေသည် လုဖေးတို့အား ချမ်းအေးစေလေသည်။

အချိန်မှာ သက်ကြီးခေါင်းချချိန်မို့ ကျွဲလူးတစ်ရွာလုံး အေး
ချမ်းတိတ်ဆိတ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျူးရင်သည် ပါးစပ်မှ ဂါထာများကို ရွတ်ဖတ်ပြီးသည်နှင့်
ရုတ်တရက် သူတို့လင်မယားဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ကောင်မလေးနာမည်က သူဝါးမဟုတ်လား”

လုဖေးတို့ ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သူ့ကို ဖမ်းသွားတာ ရေဖျံဂိုဏ်းကနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

၁၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“နင်တို့ သွားစုံစမ်းတဲ့အခါမှာ အဲဒီကောင်မလေးက တစ်ဦး တစ်ယောက်ရဲ့အကူအညီနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီလိုပဲ ကြားခဲ့ရပါတယ်”

“သေသေချာချာ မှတ်ထား။ အဲဒီကောင်မလေးကို ကယ် တင်သွားတဲ့လူက လီထင်းလို့ခေါ်တယ်”

လုဖေးတို့သည် အလွန်အမင်း အံ့သြနေကြသည်။

သူတို့အား ထိတ်လန့်အံ့သြအော်လည်း ကျူးရင်က သိပြီး သားများကို ဟန်ပါပါ အမူအရာလုပ်၍ ပြောနေပေသည်။

“အဲဒီလီထင်းက သူ့မိတ်ဆွေအကူအညီနဲ့ ကောင်မလေး ကို မျက်စိတုဖို့လာတဲ့အချိန်မှာ ရေဖျိုက်ကတော့ သွားပြီး တိုက်ခိုက် ကြတယ်”

“အခုကောင်မလေးက...”

လေကြူးက သိချင်စောနဲ့ ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလို တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ လီထင်းကတော့ သေသ လားရှင်သလားဆိုတာ မသိရဘူး။ သူ့မိတ်ဆွေစုစုကျင်းနဲ့ ကောင် မလေးကမြင်းနဲ့ထွက်ပြေးတယ်။ အဲဒီလိုပြေးရင်းနဲ့ နောက်က ရန် သူတွေက စုကျောင်းကို ဓားနဲ့ပစ်ပေါက်ပြီး သတ်လိုက်ပြန်တယ်”

ကျူးရင်က စကားကို ခဏရပ်လိုက်သဖြင့် လေကြူးက မေးချင်သော်လည်း မမေးရဲပေ။

သူမက ဆက်ပြောသည်။

“ကောင်မလေးဟာ မြင်းပေါ်မှာ ကယ်မယ့်သူမရှိတဲ့ မြင်း ခေါ်ရာကို လိုက်ပါနေရတယ်။ ရန်သူတွေကတော့ မျက်ခြည်ဖြတ်

ရေပျော်ဖျံ (၁) ❖ ၁၇၃

သွားတယ်။ အခု အဲဒီမြင်းဟာ လမ်းမကြီးအတိုင်း လာနေတယ်”

လုဖေးက မအောင်နိုင်တော့ဘဲ...

“ဒီရွာပေါ်က လမ်းမကြီးပေါ်မှာလား ဆရာမကြီး။ ကျွန် တော်သွားခေါ်လိုက်မယ်”

“ဟိတ်..မင်းနေရာက မထနဲ့ ငါခေါ်ထားတယ်။ ဘယ်နည်း နဲ့မဆို ဒီကိုရောက်လာရမယ်”

အားလုံး အသံတိတ်သွားသည်။

ကျူးရင်က မျက်စိမှိတ်ထားရာမှဆက်၍...

“ဟော ကောင်မလေးမြင်းပေါ်က ကျသွားတယ်။ မြင်းက ထွက်ပြေးသွားပြီ။ သွားပါစေ။ ကောင်မလေး ငါ့အမိန့်နဲ့လာပါ။ အဲဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်”

ကျူးရင်က ဆက်၍အမိန့်ပေးနေပြန်သည်။

“ရဲရဲလျှောက် ဘယ်ဘက်ကိုမျိုးလိုက်ပြီး တန်းတန်းဝင် လိုက်။ အိမ်တံခါးကို စမ်းမိလိမ့်မယ်။ တံခါးခေါက်လိုက်ပါ”

သူမသည် ပြောပြီး မျက်စိမှိတ်ထားသည်။

ထိုအချိန် ဘေးအိမ်မှ ခွေးတစ်ကောင်၏ ထိုးဟောင်သံကို လည်း ကြားလိုက်ရသည်။

မကြာမီ...

“ဒေါက်..ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျူးရင်က မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပြီး...

“တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ခေါ်လာနဲ့”

၁၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လုဖေးသည် ကယျာကယာထ၍ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သော
အခါ တံခါးဝတွင် ရပ်တန့်နေသော သူဝါးကိုတွေ့ရလေသည်။

လုဖေးက သူဝါးကို အသေအချာကြည့်၍...

“မိန်းကလေး...နင်...နင်က သူဝါးလား”

မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို အိမ်ထဲခေါ်ပါရှင်၊

ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်လာပါတယ်”

လုဖေးသည် သူမ၏လက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ခေါ်ကာ တံခါး
ကို အလျင်အမြန် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

လုဖေးတို့သည် သူဝါးအား တွေ့ရသောအခါ ဝမ်းသာလွန်း
၍ ဘယ်ကစပြီးပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီက ကျွန်မနာမည်ကို စောစောကခေါ်ပြီး မေးပါတယ်၊
ကျွန်မကို သိလို့လားဟင်”

လုဖေးသည် ဘာပြောရမှန်းမသိ၍ ကျူးရင်အား လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

ကျူးရင်က...

“ကလေးမ တစ်လမ်းလုံး ဒုက္ခရောက်လာတယ် မဟုတ်
လား၊ ဒါကြောင့် အတွားခေါ်လိုက်တာ၊ အတွားရဲ့အသံကို ကြားတယ်
မဟုတ်လား”

သူဝါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်”

“အေး ကလေးမ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ

ရေပျော်ဖို့ (ပ) ❖ ၁၇၅

နောက်မှပဲပြောတော့၊ အခုတော့ ကလေးမရဲ့အဘိုးက အခေါ်လွှတ်
လိုက်တဲ့လူတွေကလည်း အဆင်သင့်ရောက်နေတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆို
ရင် ကလေးမရဲ့အဘိုးအိမ်ကို လိုက်သွားပေတော့”

“ကျွန်မဘဝကလည်း အံ့ဩစရာကြီး ဖြစ်နေပါလား”

ကျူးရင်က လုဖေးတို့အားကြည့်ကာ...

“ကဲ ညဉ့်နက်နေပြီ အားလုံးအိပ်ကြတော့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာမကြီး”

ထို့နောက် အသီးသီး အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကံကြမ္မာ

နံနက်မိုးလင်းပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လုပေးသည် အိပ်ရာမှထပြီး သူ၏မြင်းများကို ပြင်ဆင်နေတော့သည်။

ကျူးရင်သည် သူတို့သုံးဦးအား မှာကြားစရာများ မှာကြားပြီးနောက် ခြံဝအထိ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

လုပေးတို့သုံးဦးက ကျူးရင်အား နှုတ်ဆက်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

မကြာပါချေ။

ကျွဲလူးရွာ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

လုပေးတို့ စီးနင်းလာသော မြင်းနှစ်ကောင်သည် ခပ်မှန်မှန်ပင် ပြေးလွှားလျက်ရှိနေပေသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၇၇

အကယ်၍သာ သူတို့သည် နာဂီဝက်ခန့် အနားယူ၍ စောင့်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် ဝတ်ရုံနက်ဝတ်ဆင်၍ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် မြင်းတစ်ကောင်နှင့်အတူ သူတို့သုံးဦးနောက်သို့ လိုက်ပါနေသည်ကို သိရှိရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူတို့သုံးဦးသည် မည်သည့်နေရာမှ မနားသေးပါ။

နောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသည့် မျက်နှာဖုံးနှင့်လူသည်လည်း သူတို့သွားရာ လမ်းကြောင်းအတိုင်းလိုက်ပါလာလေသည်။

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်ပြီးသောအခါ လုပေးတို့သည် ရွာကြီးတစ်ရွာကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် ထိုရွာကြီးတွင် ခေတ္တခဏ နားနေစားသောက်သင့်သော်လည်း မနားပါချေ။

သူတို့သည် ချန်ကြူးမြို့သို့ ရောက်ရန်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြဟန်တူပေသည်။

သူတို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည့် ရွာကြီးနှင့် အတော်အလှမ်းကွာသည့်နေရာတွင် တောအုပ်တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရပေသည်။

ယင်းတောအုပ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လုပေးသည် လေကြူးနှင့် သုဝါးတို့နှစ်ယောက် အတူစီးလာသည့်မြင်းကို ရှေ့သို့ပို့လိုက်ပြီး သူကနောက်မှနေ၍ သတိကြီးစွာနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

လုပေးသည် ထိုတောန်းလေးကို အမြန်ဆုံးဖြတ်သန်းနိုင်ရန် အတွက် မြင်းကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး နှင်လေသည်။

၁၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုစဉ်မှာပင် မြင်းတစ်ကောင်သည် ထိုတောတန်း၏လမ်းမ
ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေရာ လေ
ကြူးသည် ရင်ထိတ်သွားပြီး သူ၏မြင်းကို အရှိန်သတ်လိုက်သည်။

ဤတွင် ကန့်လန့်ဖြတ် ရပ်တန့်ထားသောမြင်းသည် သူတို့
ထံသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာလေတော့သည်။

ထိုမြင်းပေါ်မှလူကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်လူဖေးနှင့် လေ
ကြူးတို့မှာ မျက်နှာများ သိသိသာသာ ပျက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၇၉

လူဖေးတို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။

အကြောင်းမှာ သူတို့အား ဟန့်တားလာသူမှာ ချန်းထိပ်ပင်
ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ချန်းထိပ်က လူဖေးတို့အား ကြည့်ကာ...

“လင်းယုန်မောင်နှံ မင်းတို့က အသက်ကြီးတာတောင် မိုက်
ချင်တုန်းပါပဲလား”

လူဖေးသည် ကြီးမားသောအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီမှန်း
ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ လင်းယုန်မောင်နှံအကြောင်း နည်း
နည်းမှ မသိဘူးလား”

လူဖေးက မသိဟန်ပြု၍ ပြန်ဟောကလိုက်သည်။

လေကြူးသည် သူဝါးကို သူ၏ရင်ခွင်ထဲတွင် လက်တစ်
ဘက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ထားရင်း ကျန်လက်တစ်ဘက်က မြင်းဇက်ကြိုး
ကို ကိုင်ထားသည်။

သူမသည် သူဝါးအား တိုးတိုးကလေး မှာကြားနေသည်။

“သမီးလေး ညာဘက်မှာ တောအုပ်ရှိတယ်၊ မလွှဲသာလို့
တိုက်ခိုက်ပြီဆိုရင် ညာဘက်ကတော့အုပ်ထဲကို ဝင်ပြေး ကြားလား”

သူဝါးက မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ချန်းထိပ်က...

“တကယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စဟာ ရေဖျံဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတာနဲ့
သိလျက်သားနဲ့ အသာရှောင်နေဖို့ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့က ငါတို့
ဂိုဏ်းကို လာရောက်ချောင်းမြောင်းပြီး သတင်းထွေမေးနေတာတည်း”

၁၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

က ငါသိလိုက်ပြီ၊ အဲဒီတော့ တို့ရှာလို့မတွေ့တဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းတို့တွေ့အောင် ရှာနိုင်မှာပဲဆိုပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်၊ မင်းတို့ ပြန်ရင် ဒီလမ်းကလွဲပြီး တခြားလမ်းမရှိဘူးဆိုတာလည်း ငါက တွက် ပြီးသားပဲ၊ အခုတော့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ကောင်မလေးကိုထားခဲ့ မင်းတို့သွားချင်ရာ သွားပေတော့”

လုဖေး ဒေါ်ပွသွားသည်။

“မင်းလက်ထဲတော့ ပြန်မထည့်ဘူး၊ မင်း ဒါပဲရမယ်”

ဟုပြောကာ မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ချန်းထီအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်သည် လေကြူးအတွက် အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် သူဝါးအား ညာဘက်ရှိ တောအုပ်ထဲသို့ တွန်းပို့ ပြီးသည်နှင့် ချန်းထီအား တိုက်ခိုက်နေသောလုဖေးကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ တိုက်ခိုက်ပေးလေသည်။

လင်းယုန်မောင်နှံသည် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သူများပီပီ သူ တို့ထံ၌ ထက်မြက်သောသိုင်းကွက်များ ရှိနေသည်။

ပထမပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ တိုက်ကွက်မှာ အတော်က လေးထောင့်ဈေးပြီး ချန်းထီသည် မနည်းသတိထား၍ ပြန်လည်ခုခံနေ ရသည်။

သိုင်းကွက် သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးသို့ ရောက်ရှိ လာသောအခါ ချန်းထီ၏တိုက်ကွက်များက သူတို့နှစ်ဦးကို ပြန်ဖိလာ သည်။ ထိုအခိုက်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၈၁

ကျယ်လောင်သော မြင်းခွာသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချန်းထီတို့ အံ့သြသွားကြပြီး မြင်းခွာသံထွက်ပေါ်လာရာဆီ သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

တောစပ်ထဲတွင် ရောက်နေသော သူဝါးအား ဝတ်ရုံနက် နှင့်လူက မြင်းပေါ်တင်၍ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေရာ လုဖေးနှင့်လေကြူးတို့မှာ စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းသာသွားမိလေတော့ သည်။

ချန်းထီမှာ အလွန်အမင်း ဒေါ်ပွသွားလေသည်။

ခပ်စောစောကတည်းက သူမကို ကိစ္စမတုံးမိလိုက်ခြင်းမှာ မိမိအမှားဖြစ်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုက်သည်။

ချန်းထီသည် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ရပ်တန့်၍ မြင်းပေါ်တက်ပြီး သူဝါးတို့နောက်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သူဝါးအား တင်ဆောင်သွားသည့်မြင်းနှင့်လူသည် လမ်းမ ကြီးအတိုင်း မသွားတော့ဘဲ တောလမ်းမှဖြတ်သန်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချန်းထီက မြင်းပေါ်တက်ရန် ဟန်ပြင်စဉ် လေကြူးက သူမ ၏ဓားဖြင့် ဝှေ့၍နှစ်ချက်တိတိ ဆင့်၍ခုတ်သည်။

ချန်းထီသည် ရုတ်ခြည်း မြင်းပေါ်မှလက်ထောက်၍ မြင်း ၏ဟိုဘက်သို့ ကျွမ်းပစ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ချန်းထီသည် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ မတ် တတ်ရပ်ပြီးသည်နှင့်...

“ယား”

၁၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟုကျယ်လောင်စွာ တစ်ချက်အော်ဟစ်၍ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြိုးနှင့်ဆွဲထားသော အရပ်တစ်ရပ်သဖွယ် ချာလပတ်လည် အောင်မြင်၍ ခုန်ဆင်းရင်းမှ လေကြူးအနားသို့ ရောက်ရှိသွားရာ...

“အား”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ လေကြူးမှာ အရပ်ကြီးပြတ် ပုံကျသွားသည်။ မိုးမြေကျမ်း၏ ပထမသိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အတူ လည်ပတ်နေသောစားသည် မြင်းတစ်ကောင်ကိုပင် လွတ်မြောက်မည်မထင်တော့ပေ။

လူဖေး၏မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည်။

လေကြူးမှာ မရွံ့မလှ သေဆုံးသွားရပြီ မဟုတ်ပါလား။

အမှန်စင်စစ် လင်းယုန်မောင်နှံ တိုက်ကွက်များသည် မည်သူ့ကိုမျှ အရှုံးမပေးခဲ့သေးပါ။

ယနေ့ သူတို့အဖို့ အဘက်ဘက် ဆုံးရှုံးနေရသည်မှာ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အမြဲထိတွေ့နေရမည့် သိုင်းလောကျင့်မှုများကို ဖြတ်တောက်ထားခဲ့သည်။

ထိုအခါ သိုင်းကွက်အချို့သည် မတိုးတက်သည့်အပြင် ဆုတ်ယုတ်သွားခဲ့ရလေသည်။

တဖန် ရောက် ဖိစီးလာသည့်အရွယ် ရောက်ရှိနေသည့်အပြင် ညကလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရသောကြောင့် ပင်ပန်းမှုအထက် လုံးဝခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘဲ ယခုလို အလွယ်တကူပင် တစ်ဘက်လူက

ရေပျော်ဖို့ (ပ) ❖ ၁၈၃

တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သိုင်းသမားဟူသည် တစ်ဘက်လူအား မနိုင်မှန်းသိလျက် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်မည်ဆိုလျှင် မိမိ၏သေတွင်းကို မိမိတူးနေသည်နှင့် ဘာမှမခြားပေ။

အခွင့်မသင့်လျှင် အရှုံးပေး၍ အခွင့်သာလျှင် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရစမြဲပင်။

လူဖေးသည် မိမိ၏အခြေအနေလည်း လုံးဝမကောင်းသည်ကို သိလာသောအခါ ထွက်လမ်းကို ရှာမိသည်။

ချန်းထိက ထွက်ခွင့်မပေးပါ။

ရန်သူက ကြောက်ရွံ့၍ အရှုံးမပေးမှန်း သိနေသော်လည်း ခက်ထန်တင်းမာလျက် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုက အထင်းသားရှိနေသည်။

သူသည် လူဖေးအား ဒုတိယသိုင်းကွက်ပင် မထုတ်တော့ပေ။ စောစောက တိုက်ခိုက်သည့် တိုက်ကွက်နှင့် ဝင်ရောက်လေသောအခါ လူဖေးမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါချေ။

လင်းယုန်မောင်နှံသည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားရလေတော့သည်။

ချန်းထိသည် ထိုသို့ အမြန်ဆုံး သုတ်သင်လိုက်ခြင်းမှာ ထွက်ပြေးသွားသောမြင်းနောက်သို့ လိုက်ရန်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

ရှေ့တူရုမုလာနေသော မြင်းရထားတစ်စီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

◆ ◆ ◆

၁၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းရထားသည် ချန်ကြူးမြို့မှ ခရီးဝေးသွားပြီး ခရီးသည်များ ပို့ဆောင်ပေးသည့် မြင်းရထားပင်ဖြစ်သည်။

ထိုမြင်းရထားကား ခရီးသည်များပို့ဆောင်ပြီး အပြန်တွင် ကုန်ပစ္စည်း အနည်းငယ်တင်၍ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရထားမောင်းသမားသည် မားမားကြီး ရပ်တန့်နေသည့် ချန်းထီနှင့် မရှုမလှသေဆုံးနေသော အလောင်းနှစ်လောင်းတို့ကို မြင်ရသောအခါ သူ၏မြင်းလှည်းကို အလိုလိုရပ်တန့်လိုက်ရလေတော့သည်။

ချန်းထီက မြင်းရထားအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးကို ရုတ်တရက် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ကုန်ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသောသေတ္တာက လေးနှစ်လုံးကိုသာ တွေ့ရသည်။

သူက မြင်းလှည်းသမားကို မော့ကြည့်၍...

“မင်း ချန်ကြူးကို ပြန်မှာမဟုတ်လား”

မြင်းလှည်းသမား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၈၅

မြင်းလှည်းသမားသည် ချန်းထီအားမြင်ကစာည်းက လူကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဟု တွက်မိပြီးသားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချန်းထီအား ကြောက်ရွံ့နေမိလေသည်။

ချန်းထီက...

“မင်းကို ပစ္စည်းနှစ်ခုပေးလိုက်မလို့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို အောက်ဆင်းပြီး အဲဒီအလောင်းနှစ်လောင်းကို မြင်းရထားထဲထည့်ကွာ”

မြင်းလှည်းမောင်းသမားသည် အောက်ဆင်းကာ အလောင်းနှစ်လောင်းကို မြင်းရထားပေါ်သို့ အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် ထိုးသွင်းနေတော့သည်။

ချန်းထီသည် သူ၏အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူနေရာမြင်းလှည်းမောင်းသမားသည် မိမိအားငွေကြေးပေးမည်ဟုထင်နေသည်။

သို့သော်...

ချန်းထီက စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးလိုက်ပြီး..

“ငါပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ချန်ကြူးမြို့က သုရှောင်းမိသားစုဆိုကို ပို့ပေးပါ။ အဲဒီစာကိုလည်း ပေးလိုက်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြင်းလှည်းသမားက...

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ဪ အဲဒါထက် ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို လုပ်အားခလေး”

၁၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချန်းထိက ပြုံးကာ...

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းအနေနဲ့ အလောင်းထဲမှာ ရှာဖွေ
ယူရင် ငါပေးထက်တောင် များဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”

မြင်းရထားသည် ချန်းထိအနီးမှ အမြန်နှုန်းနှင့် မောင်းထွက်
သွားလေတော့သည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၈၇

ဘဝခရီး

တောလမ်းခရီးမှ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင့်လာသော ဝတ်ရုံ
နက်ဝတ်၍ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသောလူ၏မြင်းသည် ညနေ နေဝင်
ရီသရောအချိန်တွင် ကျွဲလူးရွာ၏အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှ အမှတ်မထင် ဝင်
ရောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ဝတ်ရုံနက်နှင့်လူမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။

ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ ကျူးရင်နှင့်သူဝါးတို့သည် အမောဖြေရင်းမှ ဖြစ်
ကြောင်းကုန်စင်များကို ပြောဆိုနေကြသည်။

သူဝါးက...

“အဘွား..ဒါဆိုရင် လင်းယုန်မောင်နဲ့ အခြေအနေပေါင်း
ပါ့မလား”

၁၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ
ဟု မေးလိုက်သည်။
ကျူးရင်က...

“အဘွားတော့ မထင်ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချန်းထိက
ဘယ်နည်းနဲ့မှ အသက်ရှင်ခွင့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူဝါး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူမကြောင့် လူတွေ သေနေရပါလားဟု တွေးတောမိကာ
စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မ လောကမှာမရှိရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ် အဘွား
ရယ် ကျွန်မကြောင့် လိုထင်းလည်း ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရောက်
နေသလဲမသိရဘူး၊ စုကျောင်းကတော့ သေသွားရရှာပြီ၊ တစ်ခါ
ကျန်းဖုံးလည်း ကျွန်မအတွက် အမျိုးမျိုးဒုက္ခခံပြီး ထွက်သွားတာ
ဆယ်ငါးရက်ကျော်ပြီနော်၊ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး၊ အခုတစ်ခါ
ကျွန်မကို ရှာဖွေပြီး အဘိုးဆီပြန်ပို့မယ် လင်းယုန်မောင်နှံကလည်း”

ကျူးရင်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“အို နင် ဒါတွေတွေ့မနေနဲ့လေ၊ ဒါတွေ တွေးနေလို့ စိတ်
မကောင်းရုံကလွဲပြီး ဘယ်လိုအကျိုးအမြတ် ထွက်လာမှာမို့လဲ၊ လော
ကမှာ အစွဲရှိရင် အနိုင်ရှိရမှာပေါ့၊ အဲဒီစိတ်ထားမျိုးကိုပဲ တွေးပါ”

သူမက ခေါင်းညိတ်၍...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား၊ အဘွားရဲ့ကျေးဇူးတွေက ကျွန်မတို့အ
ပေါ် သိပ်ကြီးမားတာပဲနော်”

“ဒါတွေ အသာထားစမ်းပါ၊ ငါမေးပါရစေဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ”

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၈၉

“နင့်မှာ အခုလို အဘိုးအဘွားရှိတယ်ဆိုတာ အစက လုံးဝ
မသိဘူးလား”

“ကျွန်မ ဆရာမကြီးဝူပျောင်းက တစ်စွန်းတစ်စတော့ ပြော
ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖေက အဘိုးအဘွားအကြောင်း မမေးနဲ့၊
မေးရင်လည်း နင်တို့ကို မြေးလို့သတ်မှတ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာ
မျိုးပဲ ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်”

ကျူးရင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“နင် အခုချိန်မှာ အဘိုးနဲ့အဘွားဆီသွားနေချင်တာတော့
သေချာတယ်နော်၊ ငါ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပို့ပေးပါမယ်”

သူဝါးသည် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ စဉ်းစားနေမိ
လေသည်။

“ကျွန်မ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဘိုးအဘွားဆီသွားချင်
သေးတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ လိုက်သွားရတာလဲဆိုတော့
အဘွားကျူးကလည်း ကျွန်မ ကောင်းစားစေချင်တဲ့အတွက် လိုက်
သွားသင့်တယ်လို့ ပြောတာကတစ်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး ကျွန်မ အ
တွက်နဲ့ အားလုံးဒုက္ခရောက်နေကြရတာက တစ်ကြောင်းကြောင့်
လိုက်သွားရတာပါ”

“ဒါဖြင့် အဘိုးအဘွားတွေဆီ နင် မပြန်ချင်ဘူးပေါ့”

“ကျွန်မ အဲဒီကိုရောက်သွားရင်လည်း ရန်သူတွေက အဘိုး
အဘွားကိုပါ ဒုက္ခပေးဦးမှာပဲ”

“မှန်တယ်၊ ငါကလည်း အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ချစ်
ဂိုဏ်းဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ကျွန်မဖူးက

၁၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လည်း နင့်အတွက် ကြိုးစားနေတယ်၊ မျက်စိကုသမားတော်ပဲ မတွေ့လို့လား အခြားအကြောင်းကိစ္စပဲ ပေါ်နေလို့လားမသိရသေးဘူး၊ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့၊ နောက်ဆုံး ညည်းအတွက် ငါ့တာဝန်ထားစမ်းပါ”

သူမက ခေတ္တနားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“နင် ငါ့ဆီမှာနေရတာ လုံခြုံမှုရှိပါတယ်”

“ယုံပါတယ်အတွား၊ မနေ့က လင်းယုန်မောင်နဲ့က အတွားကိုအတော်ကြောက်နေတာ”

သူမက မနေ့က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လင်းယုန်မောင်နဲ့ ကြောက်လန့်မှန်းသိ၍ ကျူးရင်သည် ကြိုတင်စီစဉ်မှုများ ပြုလုပ်ပြီး သုဝါးနှင့် ဇာတ်တိုက်ကာ ပိုမို၍ ခြောက်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ထံမှ အမှန်စကားများရရန် အမွှေးတိုင်နှင့် ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းညှိကာ အာဇာနည်ဖြင့် အမိန့်ပေးခေါ်ဟန်ပြုလိုက်သည်။

ထိုအသံကို နားစွင့်နေသော သုဝါးက တံခါးခေါက်ရမည့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးခေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ လင်းယုန်မောင်နဲ့တို့က ခေါ်ဆောင်သွားစဉ် ကျူးရင်သည် မျက်ရည်များဝဲမိသေးသည်။

သူမ စိတ်မချသည်မှာ လင်းယုန်မောင်နဲ့ကို မဟုတ်ပေ။

ရေဖျံဂိုဏ်းမှ လူယူမည်ကိုသာစိုးရိမ်သည်။

ရေပျော်ဖုံ (ပ) ❖ ၁၉၁

ထို့ကြောင့်...

သူမက မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ တောလမ်းမှ တစ်လှည့်၊ လမ်းမကြီးမှတစ်လှည့် နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမကို တစ်ရွာလုံးက တစ္ဆေမကြီး၊ စုန်းမကြီးဟု အထင်ရှိထားသောကြောင့် မည်သူကမျှ အဖက်မလုပ်ကြပေ။

ရွာအကြီးအကဲဖြစ်သူက သူမအတွက် တာဝန်ယူထား၏။ သူမသည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ဒုက္ခပေးမည်မဟုတ်။

သူမ၏ကံတရားကြောင့်သာ မျက်နှာက အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားပြီး ရွာအကြီးအကဲအိမ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် အကူအညီပေးထားပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမအတွက် အန္တရာယ်က မရှိပေ။

ထို့အတူ သူမထံ၌ ခိုအောင်းနေသော သုဝါးအတွက်လည်း လုံခြုံမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သူမက သုဝါးအား...

“နင် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ အားလုံး ငါတာဝန်ယူပါတယ်၊ တစ်နေ့ နင်ဖြစ်စေချင်တာတွေကို ငါလုပ်ပေးမယ်”

ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နေရောင်ခြည်သည် ပြတင်းပေါက်တွင် အလှတပ်ဆင်ထားသော ပိုးလိုက်ကာအနီရောင်ကို ထိုးဖောက်၍ ဧည့်ခန်းမကြီးထဲသို့ တိုးဝင်နေသည်။

ချန်းထီသည် လက်ပိုက်၍ရပ်တန့်ကာ သူ့ရှေ့မှလူငယ်သုံးဦးကို အကျိုးအကြောင်းများ ရှင်းပြနေသည်။

“ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ လင်းယုန်မောင်နဲ့ဟာ ကောင်မလေးကိုတွေ့လာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါတစ်ချက် ပေါ့ဆသွားတာက ကောင်မလေးကို ထိန်းချုပ်ဖို့ မေ့သွားတယ်၊ မေ့သွားရတဲ့အကြောင်းရင်းကလည်း လင်းယုန်မောင်နဲ့ရဲ့သိုင်းပညာကို နည်းနည်းအလေးထားလိုက်မိလို့ပဲ”

သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသူသုံးဦးမှာ ချန်းပေနှင့်သူ၏ညာ လက်ရုံးနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ပုဖန်းနှင့်ထိုက်ဖိုးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် ချန်းထီ၏စကားကိုအာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေကြသည်။

ချန်းထီက ဆက်ပြောသည်။

“အမှန်တော့ လင်းယုန်မောင်နဲ့ရဲ့သိုင်းပညာတွေဟာ ငါထင်တာနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေပြီး သူတို့မှာ လေ့ကျင့်မှုလုံးဝမရှိကြလေတော့ သူတို့ရဲ့တိုက်ကွက်တွေဟာ သာမန်အဆင့်လောက်မရှိတော့တယ်၊ သူတို့ နောက်ဆုံးလုပ်နိုင်ခဲ့တာကတော့ ကောင်မလေးကို ကယ်တင်သွားတဲ့လူနောက်ကို ငါမလိုက်နိုင်အောင် အသက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်သွားကြတာပဲ”

ချန်းပေက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်သည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (ပ) ❖ ၁၉၃

“ဒါနဲ့ ကောင်မလေးကို လာကယ်သွားတာ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မယ် ထင်သလဲ”

ချန်းထီ ပို၍ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ငါ့အနေနဲ့ နောက်ကျောကိုပဲ မြင်ရတာ၊ ဘယ်လိုခန့်မှန်းလို့ရမှာလဲ”

ချန်းပေက...

“သူတို့ ဒီတရုတ်ပြည်ကြီးက ကျော်လွန်အောင် မပြေးနိုင်ပါဘူး အဖေရယ်”

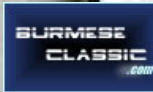
ချန်းထီသည် သားဖြစ်သူကို မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ချန်းပေသည် မိမိ၏သိုင်းပညာကို တိတိကျကျ လိုက်နာသင်ယူခဲ့သော်လည်း စကားပြောလျှင် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြောပြီး ရန်သူကို အလွန်အထင်သေးသောစိတ် ရှိနေသဖြင့် ဘဝင်မကျလှပေ။

“မင်းဟာ စကားပြောတဲ့အခါမှာ သိပ်ပြီးတော့ ဘဝင်မြင့်လွန်းအားကြီးတယ်၊ နောက်ပြီး ရန်သူကိုလည်း အထင်သေးတယ်၊ အဲဒီအကြောင်း ငါခဏ ခဏပြောတယ်၊ဒါပေမယ့် မင်းသိပ်ပြီး အလေးမထားချင်ဘူး၊ ရန်သူကို သုတ်သင်တဲ့အခါမှာ ရန်ကြွင်းရန်စမကျန်အောင်သတိပြုရတယ်၊ မြွေတစ်ကောင်ကို အမြီးဘက်က ရိုက်ရင် ခေါင်းဘက်က လှည့်ကိုက်တတ်တယ်ကွာ၊ ခေါင်းကို ရိုက်နိုင်မှ အမြီးကမလှုပ်နိုင်မှာ၊ အဲဒီသဘောတွေ မင်းသိဖို့ကောင်းတယ်”

ချန်းပေက အားကျမခံ ပြန်ပြောသည်။

“အဖေပြောတာကို ကျွန်ထော် သဘောပေါက်ပါတယ်ဟဲ့

၁၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တလောက ကောင်မလေးနဲ့ဆက်နွယ်မယ်ထင်ရတဲ့ ကျန်းဖိုးဆိုတဲ့
ငှက်ကို ရဲအရောက် ကျွန်တော်ပို့ခဲ့ပြီးပြီ။ ဟင်း ဟင်း အခုလည်း
ကောင်မလေးကိုခေါ်သွားတဲ့လူကို ကျွန်တော့်တာဝန်ထားလိုက်စမ်း
ပါ။ ကောင်မလေးလည်း မကြာခင် ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ရောက်
လာစေရမယ်”

ချန်းထိသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်
လျှောက်လိုက်ပြီးမှ ချန်းပေကို ပြန်၍မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ကောင်မလေးကို ပြန်ရနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့
ကွာ၊ ငါ သူ့အဘိုးဆီက ငွေတစ်သိန်းတောင်းထားတယ်”

ချန်းထိက သူစာရေးပေးလိုက်သော အကြောင်းအရာအ
ချက်အလက်များကို ပြောပြလိုက်သည်။

ချန်းပေက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

“သူ့အဘိုးက ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်လား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ သူတတ်နိုင်ရင် ကြေးစားသမား ငှား
မှာပေါ့။ အခုတောင်နာမည်ကျော်တဲ့ မိုးမြေသိုင်းပညာကို ယှဉ်နိုင်ကြ
လို့လား၊ ဒါပေမယ့် မင်းသတိထားရမှာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲ အပေ”

“မင်းတို့ သိုင်းသမားကောက်ချူးဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ကျော်ကြားခဲ့ဖူးတယ်ဆို
တာတော့ ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြည့်စုံပါဘူး၊ အပေ
ပြောပြပါလား”

ချန်းထိက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ပ) ❖ ၁၉၅

အတန်ကြာမှ တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့်...

“ကောက်ချူးဟာ ငါနဲ့ပညာသင်ဘက် ညီအစ်ကိုပဲ၊ ဆရာ
ကလည်း တို့နှစ်ယောက်ကို အတော်ချစ်တယ်၊ ငါ့ကိုထက်မြက်တဲ့
ပညာတွေ ပေးသလို သူ့ကိုလည်း လျှို့ဝှက်တဲ့ပညာတွေ ပေးခဲ့တယ်၊
သူက သိုင်းပညာထက်ကို ထူးဆန်းတဲ့ဆေးဝါးပညာကို ပိုပြီးအား
သန်တယ်၊ ဒါကို ဆရာကသိလို့ သူ့ကိုမှတ်ချက်ချတယ်၊ ကောက်
ချူးဟာ ထက်မြက်တဲ့စားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သလို သူမတို့တဲ့
သမားတော်တစ်ဦးလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မင်းစိတ်ထက်သန်တဲ့ ပညာ
ကိုသာ လိုက်စားပေတော့ဆိုပြီး ဆေးကျမ်းပညာစာအုပ်ကြီး တစ်
အုပ်ပေးလိုက်တယ်”

ချန်းထိက ခဏနားလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“ဒါပေမယ့် သူကငါ့ကို ဆေးကျမ်းပညာကိုပါ လိုက်စားဖို့
ဆွယ်ပါသေးယ်၊ ငါက ဝါသနာမပါဘူး၊ သူ့ကို ဦးနှောက်ပျက်ပြီးရူး
မယ့် လူတစ်ယောက်လို့ ငါကပြောခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ
ငါ့ကို သိပ်ပြီးခင်တော့ အပြင်လောကမှာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ငါနဲ့အ
တူ နေထိုင်လျှပ်ရှားခဲ့တယ်”

ချန်းထိကပြောရင်း စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ....

“ဒါပေမယ့် သူက တိုက်ခိုက်တာတို့ကို သိပ်အားမပေးဘူး၊
ဒါပေမယ့် ငါက အားလုံးစားဖို့အတွက် တာဝန်ယူပြီး မဖြစ်ဖြစ်အောင်
နည်းနဲ့ ငွေရှာတယ်၊ နောက်ဆုံး တိုက်ခိုက်ပြီးကျွေးတယ်၊ ဒါကိုသူက
မစားတဲ့အပြင် ငါ့ကိုရန်ပြုတော့တာပဲ၊ အေး ဝန်ခံပြီးပြောရမယ်ဆို

၁၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရင်တော့ ငါ သူ့သိုင်းပညာကို ဆယ်ငါးကွက်ပြည့်အောင် မခံနိုင်ဘူး၊
ငါအရုံးပေးလိုက်ရတယ်၊ သူဟာ ငါ့ကိုသတ်လို့ရပေမယ့် ဒဏ်ရာရ
အောင်တောင် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

ပြောရင်းမှ ချန်းထီ၏မျက်နှာသည် ကြေကွဲမှုအသွင်ကို
ဆောင်လာသည်။ ချန်းထီက ဆက်ပြောသည်။

“အဲ သူ့ခင်မင်ရင်းနီးချိန်က သူခေါ်သွားလို့ လိုဟန်မြို့က
သူ့ရဲ့အစ်ကိုကြီး သမားတော်စုအင်းဆီကို ရောက်ဖူးတယ်၊ သမား
တော်မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒါ မင်းသတ်လိုက်တဲ့စုကျောင်း
ပဲ၊ စုကျောင်းကို မင်းသတ်လိုက်မှန်း သမားတော်စုအင်းက သိလာမှာ
ပဲ၊ သူသိရုံတင်မကဘူး သူ့ညီကောက်ချူးပါ သိခဲ့ရင် သူ့တူကို သတ်
တဲ့ တရားခံကိုရှာမှာပဲ၊ အဲဒီအခါ မင်းတို့ ငါတို့နဲ့ထိပ်တိုက်မတွေ့
ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

ချန်းဇေက မျက်မှောင်ကုပ်စဉ်းစားရင်းမှ...

“ကျွန်တော် ကြားမိတာက သိုင်းသမားကောက်ချူးဟာ
သိုင်းဇောကထဲမှာ လုံးဝမရှိတော့ဘူးလို့ ကြားမိတာပဲ”

“မင်းပြောပြန်ပြီလား၊ အဲဒီစကား”

ချန်းထီက မကျေမနပ်ပြော၍ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ
တော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

